

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛΛΑΣ ΛΕΓΓΕΡΛΟΦ Εἰς τὴν Ναζαρέτ.

* Ἡ «Σωτηρία».

Γ. Β. Ἀθηναϊκαὶ ἱστορίαι.

ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Βασιλέματα.

ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΥ Θρύφαλα.

ΚΝΟΥΤ ΑΜΕΘΥΝ Ἀλητεία (διήγημα).

ΚΟΚΚΙΝΟΥ Τὸ Σάϊτσο.

Πολιτικῶν Δελτίον, — Ἀθηναϊκαὶ Σιλονέτται,

Χρονογραφήματα, — Χρονικά, — Ποιήματα,

Θέατρον, — Ἀλληλογραφία.

Εἰκόνες τοῦ πολέμου πρωτότυποι,
Εἰκόνες καλλιτεχνικαί, Σάϊτσα * *

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Γ. ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ *
ΔΙΕΥΘ.: "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ", ΑΘΗΝΑΣ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ *
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1914 * * * * *
ΑΥΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 322 * * * *

ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Ἑλλάδος ἐτησίως Δρ. 16. — Ἐξωτερικοῦ ἐτησίως Δρ. 20.

Τὰ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», ἐκδίδονται τὴν 15^{ην} ἐκάστου μηνός.
Τὸ τίμημα τῆς ἐγγραφῆς ἀποστέλλεται διὰ ταχυδρομ. ἢ τραπεζικῆς
ἐπιταγῆς πρὸς τὸν κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΝ

Ἰδιοκτήτην «Παναθηναίων»,

ΑΘΗΝΑΣ, Ἀχαρνῶν 23.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, ΑΧΑΡΝΩΝ 23

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῶν «Παναθηναίων» εἰς ὕλην τὴν Ρωσσίαν
ὁ κ. Ἀναστάσιος Μάλτος, Rue Pouschkin, N° 66, Ὁδησός.

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΤΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΓΟΡΑΙΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

ΜΙΝΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΑΡ. 1

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡ. 979

* ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. ΜΠΑΧΑΟΥΕΡ *

ΟΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΕΣ ζητεῖτε τὰ «Παναθήναια», ἀπὸ τοῦ ἐλληνικὸν
βιβλιοπωλεῖον Κ. Καραδαγλίδου, 45 Madison Street, New York U. S.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΔΡ. 60.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ:

Διεύθυνσις τηλεγραφική
«Ἀθηναϊκή»

Ἐν Πειραιεῖ, Πάτραις, Σύρῳ, Καλάμαις, Τριπόλει, Βόλῳ, Δαρίσση, Ἀργινίῳ, Θεσσαλονίκῃ,
Σέρραις, Καβάλλῃ, Ἰωαννίνοις, Χίῳ, Διμένι Βαθός (Σάμου), Χανίοις, Ἡρακλείῳ, Ρεθύμνῃ.
Ἐν Κων/πόλει (Ὑπο/μα ἐν Γαλατῇ μετὰ Πρακτορεῖον ἐν Σταμπούλ), Ἀμιαῶ, Σμύρνῃ, Μερσίνη.
Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Καῖρῳ, Ζαγαζικίῳ. Ἐν Λονδίνῳ (22 Fenchurch Street), Λεμεσῶ (Κύπρον).

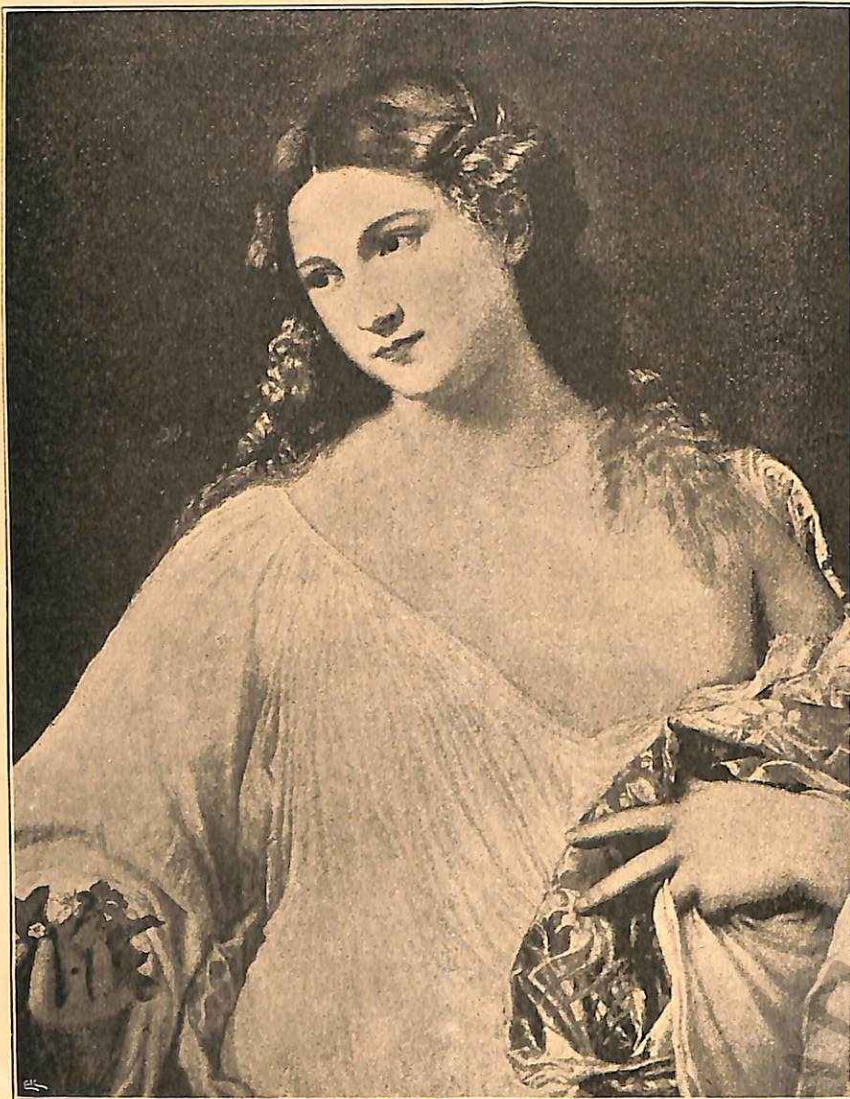
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ Η «ΑΝΑΤΟΛΗ»,

ΠΡΟΣΔΕΥΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΠΙΝΑΞ

ΕΤΗ	Συνομολογηθεῖ- σαι ἀσφάλειαι	Ποσὸν τῶν ἐν ισχύϊ ἀσφαλειῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος	Ἀποζημιώσεις πληρωθεῖσαι	Μαθηματικὰ ἀποθέματα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους	Μαθηματικὰ ἀποθέ- ματα καὶ περιουσία τῆς Ἐταιρείας εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους
1909	5,080,877.—	4,343,375.75	69,226.—	303,389.59	1,260,676.29
1910	5,566,628.75	7,814,946.50	105,830.45	640,280.73	1,650,903.12
1911	5,920,850.50	11,261,585.—	229,795.10	1,040,782.39	2,097,674.18
1912	4,011,977.30	12,813,291.—	300,204.75	1,562,360.20	2,595,069.50
1913	4,560,060.—	13,917,213.—	384,653.—	1,972,031.—	2,977,431.01

Σημ. Ἡ ἐλάττωσις τῶν παραγωγικῶν ἀποτελεσμάτων κατὰ τὰ ἔτη 1912 καὶ 1913 ὀφείλεται εἰς τὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν.

ΤΙΣΙΑΝΟΥ
ΦΛΩΡΑ

(GALERIE DES OFFICES - FLORENCE)

ΜΟΥΡΙΑΔΟΥ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ

Μίαν αὐγὴν, — τὸν καιρὸν ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἦτο πέντε χρόνων, — καθισμένος εἰς τὰ πέτρινα σκαλιά, ἔμπρὸς εἰς τὸ ἐργαστήρι τοῦ πατρὸς Του, εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἔκανε μικρὰ χωματένια πουλάκια ἀπὸ τὴν ἄργιλλον ποῦ τοῦ ἔχάρισεν ὁ ἀπέναντι ἀγγειοπλάστης. Ἦτο πολὺ χαρούμενος τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο, διότι ὅλα τὰ γύρω παιδιὰ ἔλεγαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο κακὸς, πολὺ κακὸς, καὶ ὅτι ποτὲ κανεὶς δὲν κατόρθωσε νὰ τὸν κάμῃ καλλίτερον μὲ βλέμματα τρυφερά ἢ μὲ καλὰ λόγια· ποτὲ λοιπὸν δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ζητήσῃ τίποτε. Σήμερα δὲν ἔξυρει κἄν κῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Θυμᾶται ὅτι ἔμπρὸς εἰς τὴν ἐξώθυρα τοῦ ἐργάτου ἐκάθισε κ' ἐκύτταζε μὲ πόθον τὸ κοκκινωπὸν χῶμα· καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἐβγήκε καὶ τοῦ ἔδωσε μίαν μεγάλη φούκταν ἄργιλλον, τόσῃν ὥστε ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ μὲ αὐτὴν καὶ μίαν στάμνα κρασιοῦ ἀκόμη.

*

Ἐμπρὸς εἰς τὸ γειτονικὸν σπίτι ἔπαιζεν ὁ Ἰούδας. Ἦτο ἄσχημος· εἶχεν ὀλοκόκκινα μαλλιά καὶ κατατσαγκρουρισμένο τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰ καθημερινὰ του μαλώματα μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου. Τώρα

δὲν ἐμάλωνε, ἔπαιζε κι' αὐτός, ὅπως ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, μὲ ἓνα κομμάτι ἀπὸ ἄργιλλον ποῦ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχε δώσει διότι ὁ Ἰούδας δὲν ἐτολμοῦσε νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ ἀγγειοπλάστου· συγχὰ τοῦ εἶχε ῥίξει πέτρες καὶ εἶχε σπάσει τὰ ἀγγεῖά του.

Ἐν ὅσῳ τὰ δύο παιδιὰ ἐτελείωναν νέα πουλάκια, τὰ ἔστηναν ἑνα-ἓνα ὀρθία γύρω τους. Ἦσαν πουλιά, ὅπως τὰ πουλιά ὅλου τοῦ καιροῦ. Ἐστέκοντο ἀκουμβισμένα ἐπάνω εἰς μίαν χονδρὴ σφαῖραν ἀπὸ χῶμα· εἶχαν καθένα μίαν μικρὴν οὐρὰν καὶ πτερὰ ποῦ μόλις ἐφαίνοντο· τὰ πουλιά ὅμως τῶν δύο παιδιῶν εἶχαν μεγάλην διαφορὰν· ὁ Ἰούδας ἐκύτταζε μὲ φθόνον τὰ ἄλλα, καὶ ἔβλεπε τὰ πουλιά τοῦ Ἰησοῦ ὥραϊα, καὶ λεῖα ὅπως τὰ φύλλα τῶν δρυὼν τοῦ δάσους τοῦ Θαβώρ· ἀλλὰ τὰ χέρια του, ἀνεπιτήδεια καὶ σκληρά, δὲν κατώρθωναν ποτὲ νὰ τὰ κάμουν ὅμοια.

Κάθε πουλάκι ποῦ ἐτελείωνε, ἔκανε πλέον εὐτυχισμένον τὸν Ἰησοῦ. Τὸ τελευταῖον τοῦ ἐφαίνετο ὥραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ ὅλα τὰ ἐκύτταζε μὲ ἀγάπην καὶ ὑπερηφάνειαν. Εἶναι οἱ σύντροφοί του, τὸ βράδυ θὰ κοιμᾶται μαζί τους, καὶ θὰ τοῦ τραγουδοῦν χίλια τραγούδια ὅταν ἡ μητέρα του τὸν ἀφίγῃ μόνον. Ποτὲ δὲν ἐννόησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ πλέον πλούσιον καὶ ποτὲ πιά — ἐσκέπτετο — δὲν θὰ μείνῃ μόνος.

Ὁ χονδρὸς νεροκουβαλητὴς ἐπέρασε ἐκείνην τὴν στιγμὴν σκυφτὸς ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου του καὶ πίσω του ἤρχετο ὁ ἱσραηλίτης ποῦ ἐπουλοῦσε λάχανα, κουνητὸς ἐπάνω εἰς τὸ ζῶον, ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο ἀδειανὰ πανέρια.

Ὁ νεροκουβαλητὴς ἄπλωσε τὴν παλάμην του κ' ἐχάιδεψε τὰ δλόξανθα μαλλιά τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ἐρώτησε τί γίνονται τὰ πουλιά του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν ὅτι ὅλα ἔχουν ὀνόματα καὶ ὅλα ξεύρουν νὰ τραγουδοῦν καὶ ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τόπους μακρινούς καὶ λένε μυστικὰ παραμύθια ποῦ κανεὶς ἄλλος δὲν τὰ ἐννοεῖ. Καὶ τὰ ἔλεγε τόσον ἔμμορφα ὁ Ἰησοῦς, ὥστε καὶ ὁ νεροκουβαλητὴς καὶ ὁ ἱσραηλίτης ποῦ ἐπωλοῦσε τὰ λάχανα ἐλησμόνησαν μαζί του γιὰ λίγην ὥραν τὴν ἐργασίαν τους. Καὶ καθὼς ἔφευγαν τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς:

— Κυττάξτε πόσον εἶναι ὥραϊα καὶ τοῦ Ἰούδα τὰ πουλιά!

Κ' ἐσταμάτησαν. Ὁ ἓνας ἐρώτησε μὲ καλωσύνην τὸν Ἰούδαν ἂν εἶχαν ὀνόματα καὶ τὰ δικά του πουλιά καὶ ἂν ἤξευραν τραγούδια. Ὁ Ἰούδας ὅμως δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Μὲ θυμωμένη σιωπὴ ἐστάθη καὶ οὔτε ἐσήκωσε κἂν τὰ μάτια. Ὁ ἔμπορος μὲ ἀγανάκτησιν ἐκλόττισε τὰ χωματένια τοῦ πουλιὰ καὶ ἐτράβηξε τὸν δρόμον του.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπέρασε. Ὁ ἥλιος τώρα εἶχε τόσον κατεβῆ, ὥστε τὸ φῶς του ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν μακρινὴν ἀψίδα τῆς πόλεως, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, μὲ τὸν μεγάλον τῆς ῥωμαϊκὸν ἀετόν. Τὸ τριανταφυλλένιον τοῦ φῶς, — ὡς ἀν ἀνακατευμένον μὲ αἷμα, — ἤρχετο ἔως τὸν μικρὸν δρόμον καὶ ἐχάριζε τὸ χρῶμά του εἰς ὅ,τι ἤγγιζε. Ἐτσι ἐκοκκίνισαν σιγὰ-σιγὰ τοῦ ἀγγειοπλάστου τὰ ἀγγεῖα καὶ ἡ σανίδα ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἔτριζεν εὐθυμὴ ἡ πλάνη τοῦ ξυλουργοῦ, κ' ἐκοκκίνισεν ὁ λευκότετος πέπλος ποῦ ἐσκέπαζε τῆς Μαρίας τὸ πρόσωπον. Ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἥλιος ἐβασίλευε πλέον ὥραϊος, ἦσαν οἱ μικροὶ λάκκοι ποῦ ἐσχημάτιζαν τὰ νερὰ ἀνάμεσα εἰς τῆς πέτρες τοῦ λιθοστρώτου. Ἐξαφνικὰ ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασε τὸ χέρι Του πρὸς τὸν μικρὸν λάκκον ποῦ ἦτον κοντὰ διότι τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ βάψῃ μὲ τὴν ῥόδινην αὐτὴν ἀνταύγειαν, ποῦ ἔδιδε τόσον ὥραίους τόννους εἰς τὰ νερὰ καὶ τοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, τὰ δλόφαια πουλιά του.

Ὁ ἥλιος ἄφησε μὲ χαρὰν τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τὰ μικρὰ χέρια, ὡς ἂν νὰ ἦσαν ζωγράφου χρώματα· καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἄπλωσε ἐπάνω εἰς τὰ πουλιά, ἀπὸ τὰ πόδια ἔως τὸ κεφάλι των ἔγιναν ὡς ἂν ἀπὸ διαμάντια.

Ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος κἄποτε-κἄποτε ἐπέβλεπε καὶ ἐμετροῦσε τὰ πουλιά τοῦ Ἰησοῦ, ἐφώναξε καὶ ἐχάρη ὅταν εἶδε πῶς ἐχρωματίζοντο τώρα μὲ τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας καὶ ἄπλωσε καὶ αὐτὸς τὰ χέρια του εἰς τοὺς μικροὺς λάκκους μέσα εἰς τὰ νερὰ ποῦ ἔλαμπαν· ἀλλ' ὁ ἥλιος ἔφευγεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά του, καὶ ὅσον ἂν ἔκαμνε γρήγορα, ἡ παλάμη του δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ θεῖον χρῶμα.

— Στάσου, στάσου, τοῦ ἐφώναξε ὁ Ἰησοῦς. Ἐρχομ' ἐγὼ νὰ σοῦ τὰ βάψω.

— Ὁχι, δὲν θέλω νὰ τ' ἀγγίξῃς, εἶπεν ὁ Ἰούδας. Εἶναι καλὰ καθὼς εἶναι.

Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐδάγκωσε τὰ χεῖλη του· κ' ἔπειτα ἐσήκωσε τὸ μικρόν του πόδι καὶ ἓνα-ἓνα ἐπάτησε τὰ πουλιά καὶ τὰ ἔκαμε μᾶζαν ἀπὸ λάσπην.

Ὅταν κατέστρεψεν ἔτσι ὅλα τὰ ἰδικά του, ἐπλησίασε τὰ πουλιά τοῦ Ἰησοῦ, ὅπου ἔλαμπον ἀπὸ τὴν παιδικὴν θωπεῖαν ὡς ἂν λίθοι πολύτιμοι καὶ ἐπάτησε τὸ ἓνα καὶ ὅταν τὸ κατέστρεψεν ἠσθάνθη τόσῃν χαρὰν, ὥστε ἐγέλασε δυνατὰ καὶ ἐσήκωσε τὸ πόδι διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ:

— Ἰούδα, τοῦ ἐφώναξεν ὁ Ἰησοῦς, τί κάνεις; Δὲν βλέπεις πῶς εἶναι ζωντανά, ὅτι τραγουδοῦν;

Ὁ Ἰούδας ὅμως ἐγέλασε πῶς δυνατὰ καὶ ἐπάτησε τὸ δεύτερον πουλί.

Ἦτον δυνατώτερος· ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἐκυττοῦσε γύρω, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸν σταματήσῃ, καὶ ἐζητοῦσε μὲ τὰ μάτια τὴν μητέρα Του· δὲν ἦτο μακρὰ. Ἀλλ' ἔως ποῦ νὰ τὴν εὔρῃ, θὰ κατεστρέφοντο ὅλα. Ἀρχισε τὰ κλάμματα. Ὁ Ἰούδας εἶχε πατήσῃ τέσσαρα. Ἐμεναν τρία μόνον. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐθύμωσε σχεδὸν μὲ τὰ μικρά του πουλιά ποῦ ἀφίνοντο ἔτσι νὰ τὰ πατοῦν· ἐκτύπησε τὰ δύο Του χερράκια, ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ τὰ ἐξυπνήσῃ, κ' ἐφώνησε:

— Πετάξτε!... Πετάξτε λοιπόν!...

Καὶ τὰ τρία πουλιά ἤρχισαν νὰ κινοῦν τὰ περὰ τους καὶ μ' ἓνα ἀνήσυχον καὶ φοβισμένον πέταγμα ἔφθασαν ἔως τὴν ἄκρην τῆς στέγης.

Τότε ὁ Ἰούδας ἐθρήνησε. Ἦρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του, ὅπως εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ ἔκαμναν αἱ γυναῖκες ὅταν εἶχον πένθος βαρὺ καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ· ἐκυλίσθη εἰς τὸ χῶμα, καὶ ἐφίλει τὰ μικρά Του πόδια, τὸν παρεκάλει νὰ τὸν πατήσῃ, ὅπως αὐτὸς ἐπάτησε τὰ πουλιά· διότι ὁ Ἰούδας ἀγαποῦσε καὶ ἐθαύμαζε τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐλάτρευε καὶ τὸν ἐμίσει.

*

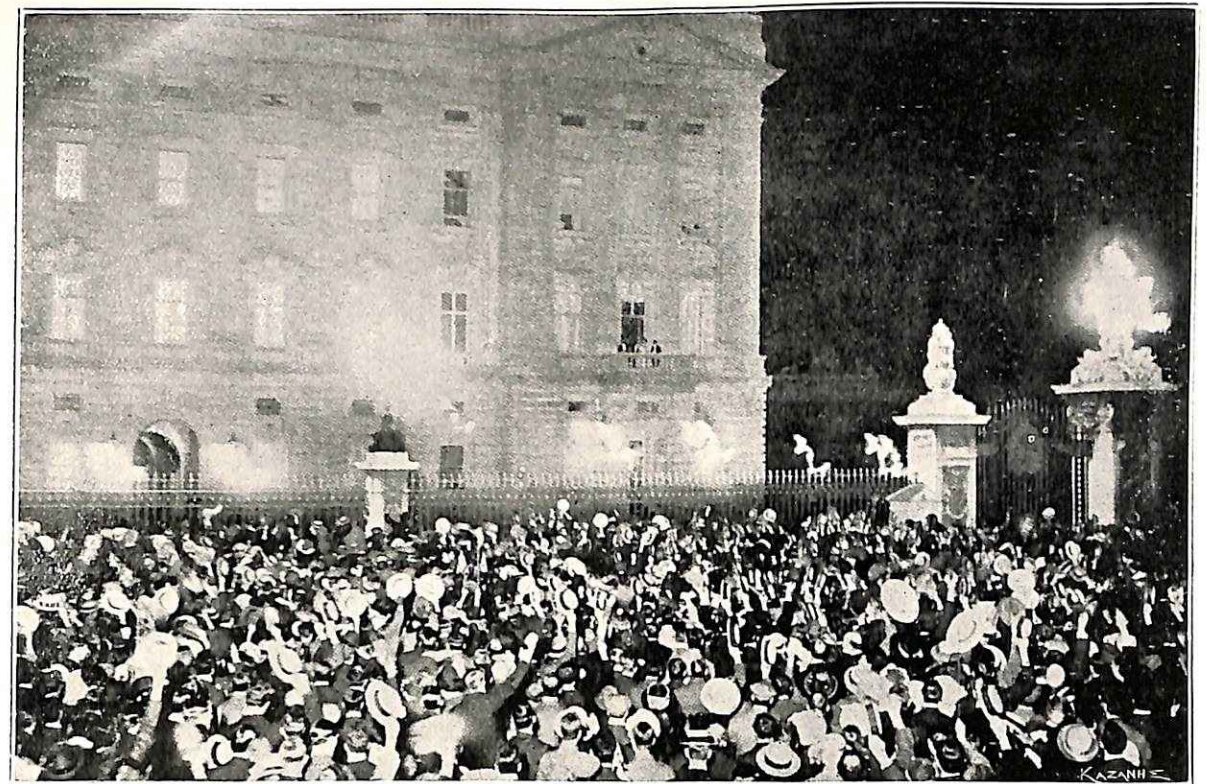
Ἡ Μαρία, ἡ ὁποία εἶχε παρακολουθήσει τὰ παιχνίδια τῶν μικρῶν, ἔφθασε κοντά τους. Ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκάλην Της τὸν μικρὸν Ἰούδα καὶ τὸν ἐχάιδεψε:

— Μικρό μου παιδί, τοῦ εἶπε, δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἐξήτησες ὅτι καμμία ὑπαρξίς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν ἔχει νὰ κάμῃ; Μὴ τὸ ζητήσῃς πλέον, ἂν δὲν θέλῃς νὰ γίνῃς δυστυχής. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀγωνισθῇς ἐναντίον Ἐκείνου ποῦ ζωγραφίζει μὲ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, καὶ δίδει τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς εἰς τὸ ἄψυχον χῶμα;

25 Δεκεμβρίου.

ΣΕΛΜΑ ΛΕΓΓΕΡΛΟΦ

Μετάφρασις Γ. Β.

* Ο ΠΟΛΕΜΟΣ *

Ὁ ἀγγλικὸς λαὸς εὐρίσκει στιγμὰς παραφόρου ἐνθουσιασμοῦ ἐμπρὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βούκιγγαμ.

Θ Ρ Υ Ψ Α Λ Α

* Ὁ κισσὸς σφίγγει—σάν νὰ θέλῃ νὰ τὰ βαστάξῃ—τὰ χαλάσματα τοῦ παλαιοῦ κτιρίου, ποῦ μέσα φωλιάζει ἡ κουκουβάγια, ἐνῶ τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου μνημείου τὰ παρηγορεῖ ἡ ἐλπίς καὶ τὰ ὑμνεῖ τὸ πετρογελίδονο. Καὶ εἶπεν ὁ κισσὸς στὴν κουκουβάγια: «Δὲν εἶσαι πιστή! Σ' αὐτὰ εἶναι ἡ θέσις σου». Καὶ ἐκεῖνη τοῦ ἀπεκρίθη: «Ἐδῶ τρυπῶνω τὴν ἡμέρα, μὰ ἐκεῖ στενάζω τὴ νύχτα».

* Αἱ Ἀθῆναι, ἡ πατρίς τοῦ δράματος, ἡμποροῦν νὰ καυχήθουν, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἐδημιούργησαν νέον εἶδος σκηνικῶν ἔργων, τὰ δράματα ἐπὶ ὄρου: «Ὡραῖον ἔργον! ἂν ἡ πρώτη πράξις δὲν ἦτο χαλαρά, ἡ δευτέρα πολὺ μακρὰ καὶ ἡ τρίτη πολὺ σύντομος. Ἡ τρίτη μάλιστα ἡμποροῦσε καὶ νὰ λείπῃ. Ὡραῖον ἔργον!»

* Ἄλλο εἶναι ἡ τέχνη καὶ ἄλλο ἡ ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσις, ἡ ὁποία παρεμβάλλεται μεταξὺ τοῦ ἔργου καὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας του. Διὰ τοῦτο πειθόμεθα μᾶλλον εἰς τὸν λογοτέχνην, κριτὴν τῆς ἐντυπώσεως, παρὰ εἰς τὸν εἰδικόν, κριτὴν τῆς τέχνης.

* Ὑπάρχουν μερικά ὑπεροχαί, ποῦ ὄχι μόνον εἶναι ἐνίστε περιτταί, ἀλλ' ἐνοχλοῦν κ' ὅλας. Παρατηρήσατε τοῦτο, ὅταν, εἰς ἓνα ἥρεμον γενικὸν καὶ ἀνευ ἀξιώσεων τραγοῦδι, προσέλθῃ καὶ μία φωνή, ἐπιδεικνύουσα τὴν μουσικὴν τῆς καλλιέργειαν.

* Τί συγκινητικὸν εἶναι τὸ θέαμα τῶρα εἰς τὰς ἐκκλησίας, ὅταν μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους προσκυνοῦν καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ζῶα, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν γυναικείων καπέλλων!...

* Σεφορώσου ὅπως μπορεῖς τὰς διαφόρους ιδέας ἀπὸ πάνθ σου. Θὰ τὰς θανατώσῃς καλύτερα σὲ ξένην γῆνιν.

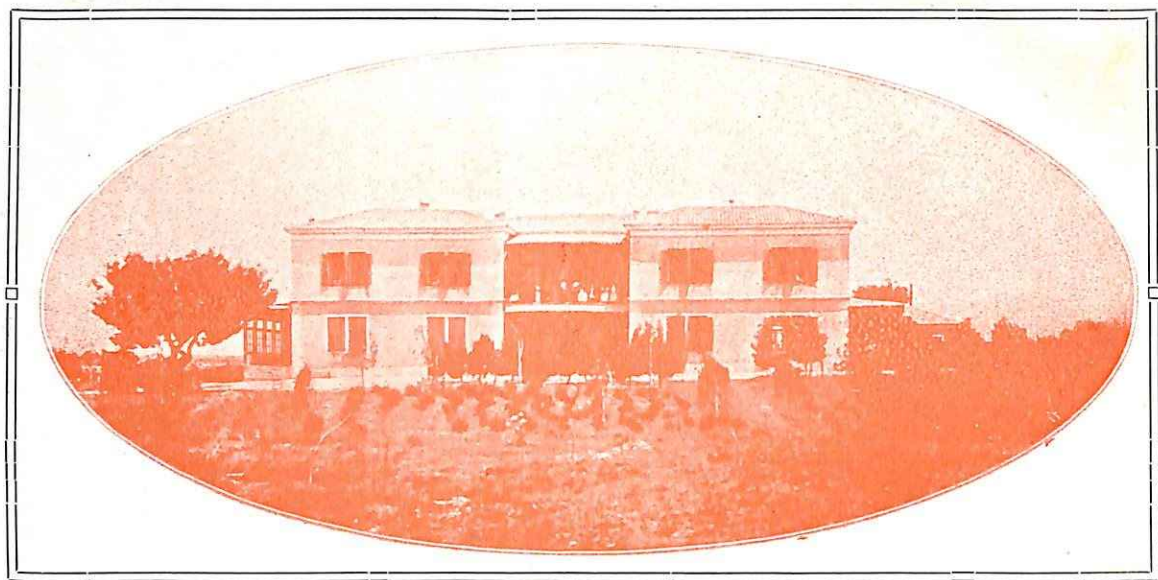
* Ἡ μὲν ἀμοιβὴ ποῦ ζητῶ ἀπὸ ἐκείνων εἰς τὸν ὅποῖον τυχὸν ἔκαμα καλὸν εἶναι, τὸ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξω πάσης πρὸς εὐγνωμοσύνην ὑποχρεώσεως.

* Πολλοὶ ὕμνησαν τὰς Ἀθῆνας ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐραστὰς τοῦ Ἰοστεφάνου Ἀστεως δὲν ἐνθυμήθη καὶ σὰς, ποῦ προμηθεύετε τὸ χρῶμα σας, ὡ μικρά, φροντιστά, θυμαράκια.

* Εἰς ὅλον τὸν κόσμον οἱ κάμνοντες διαλέξεις διαιροῦνται εἰς ἐκείνους ποῦ ἡξεύρουν καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ δὲν ἡξεύρουν τί λέγουν. Ἡμεῖς τοὺς διαιροῦμεν εἰς τοὺς ὁμιλοῦντας ἀπὸ χειρογράφων καὶ εἰς τοὺς ὁμιλοῦντας ἀνευ χειρογράφων.

* Ἐβασανίετο ἓνα μῆνα διὰ νὰ κάμῃ ἓνα ποίημα εἰς τὸ λακκουβάκι τοῦ σαγονιοῦ τῆς—φωλιά τοῦ Ἐρωτος—καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους κατάρθωσε νὰ τὸ τελειώσῃ καὶ νὰ τῆς τὸ δώσῃ... μέσα εἰς τὸ λακκουβάκι αὐτό, εἶχε φυτρώσει ἓνα σπυρί.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΑΜΠΕΤΕΙΟΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ
ΤΗΣ «ΣΩΤΗΡΙΑΣ» * * * * *

ΜΑΚΡΑΝ ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΥΨΩΝΕΤΑΙ Η «ΣΩΤΗΡΙΑ» * *
* * * * * ΤΩΝ ΦΘΙΣΙΚΩΝ

ΙΔΟΥ ἀληθινὰ ἓνα «Μέγα ἔργον». Ἐχρηστον ἴσως σήμερον, ὅπου χειροκροτεῖται ὡς θρί-
αμβος τῶν ἀνθρώ-
πων ἓνας πολύνεκρος
ἀγών, ὅπου ὁ πολιτι-
σμός μετροῦ μετὰ χαρὰν
τὰ πτώματα τοῦ πε-
δίου τῆς μάχης· χορή-
σιμον ὅμως πάντοτε,
ὅπως εἶναι χρήσιμον
καὶ ὠραῖον καὶ μέγα
κάθε ἔργον ποῦ πα-
ρουσιάζει τὸν ἄν-
θρωπον νικητὴν τοῦ
θανάτου. Καὶ εἶναι
νίκη τοῦ θανάτου
ἀληθινή, ἡ ὅασις
αὐτῇ τῆς ζωῆς ποῦ
ὑψωσε τὸ χέρι μιᾶς
μεγάλης φιλανθρω-
που ἀνάμεσα εἰς τὰ
ἐρείπια, ἅτινα σκορπᾷ
καθ' ἡμέραν εἰς πό-
λεις καὶ χωριά, εἰς
μέγαλα καὶ καλύβας

* Η «ΣΩΤΗΡΙΑ» *

ΜΙΑ ΑΠΟΨΙΣ *

ἢ φθίσις. Οἰκίσκος χθές, με τοὺς ὀλίγους πρώ-
τους ἀσθενεῖς ποῦ ἐξήτησαν θεραπείαν ὑπὸ
τὴν στέγην του, ἔγινε
πόλις σήμερον μεγά-
λη με ἑκατοντάδας
ἀρρώστων, με ὀλο-
πράσινον πενκῶνα,
μέ οἰκίας, περίπτερα,
περιουσίαν καὶ ὀργά-
νωσιν ποῦ θὰ ἐξή-
λενε τὸ τελειότερον
θεραπευτήριον τῆς
Εὐρώπης.

*

Πλέον εὐγλωττοί
ὅμως καὶ περισσό-
τερον ἀληθινοὶ ἀπὸ
τοῦ ἐπισκέπτου τὴν
κρίσιν εἶναι οἱ ἀριθ-
μοὶ τοὺς ὁποίους
παρατάσσουν φωτει-
νοὺς καὶ ὑπερηφά-
νους οἱ ἀπολογισμοὶ
τῆς «Σωτηρίας». Εἰς

τὰ 1905, ὅταν ἰδρύετο ἡ «Σωτηρία», κατώ-
θωνε νὰ ἔχῃ 50.000 δραχμῶν περιουσίαν. Ἐνα
οἶκημα μόνον, ἐστέγαζε τοὺς πρώτους ἀπο-
κλήρους τῆς Μοίρας. Ἦγοράσθησαν τὰ πρῶτα
φάρμακα, ἦλθεν ὁ πρῶτος ἀπολυμαντικὸς κλί-
βανος, καὶ τὸ χέρι τῆς ἰδρυτρίας τῆς ἐχάριζε εἰς
τὸ ξηρὸν κοιμᾷτι τῆς ἀττικῆς γῆς τὸ πρῶτον
πεῦκον. Εἶχε τὴν εὐτυχίαν τῶν πρώτων ἰάσεων
τότε· διότι ἀπὸ τῶν πρώτων του ἡμερῶν κα-
τῶρθωσε νὰ παραλάβῃ ἐτοιμοθανάτους ἀνθρώ-
πους καὶ νὰ τοὺς ἀποδώσῃ φαιδρούς καὶ εὐτυ-
χεῖς εἰς τὴν ζωὴν. Ἀπὸ τότε ἐπέρασαν δέκα ὀλό-
κληρα χρόνια. Δέκα χρόνια καθημερινῆς ἀόκνου
ἐργασίας, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ μεγάλοι τοῦ φθι-
σιατρικοῦ ἀλτρουῖσται—αἱ Ἀθηναῖαι κυρίαι—
ἔφθιαν δεύτεροι εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ὑγρὸν
δωμάτιον ὅπου ἐπρόλαβε καὶ ἦλθε πρώτη ἡ
φθίσις, καὶ παρελάμβαναν ὠχρὰ καὶ ἐξηντλη-
μένα καὶ ἄσαρκα σώματα, καὶ τὰ ἔφερον ἐκεῖ,
εἰς τὴν θερμὴν ἀγκάλην τῆς «Σωτηρίας», κοντὰ
εἰς τὸν μικρὸν τῆς πενκῶνα, καίτω ἀπὸ τὰς
ζωογόνους ἀκτῖνας τοῦ ἀττικοῦ ἡλίου, καὶ ἐσχι-
μάτιζαν τὴν πόλιν τῶν φθισικῶν, ἡ ὁποία ἕως
τότε εἶχε με πλοῦτον τοὺς κατοίκους τῆς σκορ-
πίσει εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔτους 1913 παρουσιάζει

350 τοὺς διαβατικούς κατοίκους τοῦ Φθισια-
τρείου. Δὲν εἶναι αὐτοὶ ἀτυχῶς οἱ Ἕλληνες φθι-
σικοί! Θὰ ἦτο εὐτυχία μάλιστα ἂν ἦσαν τὸ δέ-
κατον ἢ καὶ περισσότερον ἀκόμη τοῦ ἀριθμοῦ
τῶν φθισικῶν ποῦ ζοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι
ὅμως ὅ,τι ἡμπορεῖ καὶ πλέον ἀκόμη ἀπὸ ὅ,τι
ἡμπορεῖ νὰ στεγάσῃ ἡ «Σωτηρία». Ἐκατὸν
καὶ πλέον ἀπὸ αὐτοὺς ἐξῆλθον, ἄλλοι ὑγιεῖς, ἄλ-
λοι μὲ προφανῇ βελτίωσιν. Ἡ περιουσία τῆς
φθιάνει τὰς 400.000 δραχμὰς, ἔχει πέντε κτίρια
καὶ τώρα ὑψώνει τὸ ἕκτον. Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο
πεῦκον ἔχει ἀπλώσει ἑκατοντάδας ἐγγόνων γύρω
του, καὶ πράσινος, ὀλοπράσινος πενκῶν κρύπτει
ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς τὴν φιλάνθρωπον «Σωτηρίαν».

*

— Χωρὶς νὰ θέλω νὰ διαφημίσω τὸ ἔργον
σας, ποῦ ἀξίζει τόσην διαφήμισιν, θὰ μοῦ ἐπι-
τρέψετε, Κυρία, ἔλεγα εἰς τὴν κ. Σλήμαν, ἡ ὁποία
εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ με ὀδηγήσῃ ἓνα καλο-
καιρινὸν προῦ τοῦ Δεκεμβρίου εἰς τὴν «Σωτη-
ρίαν» τῆς, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ γράψω ὅλον
μου τὸν θαυμασμόν διὰ τὸ ἔργον σας.

— Νὰ γράψετε διὰ τὴν «Σωτηρίαν»· νὰ μοῦ
δώσετε τὸν λόγον σας ὅμως ὅτι δὲν θὰ γράψετε
τίποτε δι' ἐμένα.

— Ἐχετε τὸν λόγον μου.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

* Η «ΣΩΤΗΡΙΑ» *

Οἱ ἀσθενεῖς εὐρίσκουν εἰς τὸν ζωογόνον τῆς ἐξοχῆς ἀέρα καὶ τὸν θερμὸν
ἥλιον τὴν θεραπείαν ποῦ τοὺς ἀνεῖται ἡ πόλις. Πλησίον τῶν εἶναι, καὶ
εἶναι πάντοτε σχεδόν, ἡ κυρία Σ. Σλήμαν καὶ ὁ ἰατρός κ. Σακκόραφος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΩΣ ΜΙΑ ΑΝΗΕΥΧΟΣ ΣΤΙΓΜΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΝΑ-
ΤΡΕΠΕΙ ΗΡΕΜΙΑΝ 26 ΕΤΩΝ * * * * *

Ενῶ βρέχει έξω και ὁ άνεμος συνεπαίρνει τὰ τελευ-
ταία κιτρινισμένα φύλλα τῶν ἀκακιῶν, ἡ κυρία
Ἀγαθαγγέλου Σαυρίδου, τοῦ ἐμπορικῶν συμβούλου
τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, ἐτοιμάζει
τὸ σαμπούρι τῆς. Εἶναι ἓνα παλαιὸ καλὸ σαμπούρι,
τὸ ὁποῖον ἔστειλεν ὁ μακαρίτης ἀδελφὸς τῆς κυρίας
ὅταν ἐφυγεν εἰς τὴν Ρωσίαν ἀφοῦ ἐκοιμήθη μεταξὺ
μᾶς ὁμπρὲς καὶ ἐνὸς παλτοῦ ὁλόκληρον τὸ καλο-
καίρι, τοῖσι οἱ τῶρα εὐχαριστημένον ἀπὸ τοῦς ῥώ-
θωνάς του βγαίνει ἀμὲν θερμὸς καὶ γεμίζει τὸ ὥραιον
σαλόνι. Γύρω-γύρω, ἐπιπλα μικρά, κομψά, κάπου ἓνας
καθρέπτης, ποὺ ἀντανακλᾷ τὸ θερμότατον σῶμα τῆς
χαριτωμένης οἰκοδεσποίνης, κάπου ἓνα ἀνθοδοχεῖον, εἰς
τὸ ὁποῖον λιποθυμοῦν τὰ πρῶτα ῥόδα τοῦ χειμῶνος.

Μία μεγάλη ἐλαιογραφία παρουσιάζει ἓνα πάπνον
ἀγωνιστὴν, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι θέλει «ν' ἀρρογι-
νήσῃ» τὸ χέρι του πρὸς τὴν ἐγγονήν του.

Ἴσως γὰρ νὰ τὴν ἐγγυθῇ.

Καθὼς λέγει ὁ Σολωμός, ἀλλὰ τὸν ἐμποδίζει τὸ
πλαίσιον.

✱

Ἡ κυρία Σαυρίδου εἶναι νευρική ἀπὸ καιροῦ εἰς και-
ρὸν ῥίπτει ἓνα ἀνήσυχον βλέμμα εἰς τὸ ὥρολόγιον
τῆς θερμάστρας, διορθώνει τὰ μαλλιά τῆς ἐμπρὸς εἰς
τὸν καθρέπτην καὶ ξαναγεμίζει εἰς
τὸ τραπέζι, ὅπου τακτοποιεῖ τὰ
φλυτζάνια, τὰ κουτάκια καὶ τῆς
μικρὲς φέτες τοῦ λεμονιοῦ εἰς ἓνα
μικρὸν πιατάκι.

Ὅλοι νομίζετε ὅτι ἡ κυρία Σαυ-
ρίδου ἔχει ἐραστήν καὶ ὅτι τὸν
περιμένει. Ἐν τούτοις δὲν ἔχει.
Ὑπανδρευθεῖσα πρὸ εἴκοσι ἔξ
ἐτῶν, ὅταν ἦτο μόλις δέκα ἔξ, με-
τὸν κύριον Σαυρίδην, ἄνθρωπον
πολλοῦ μέλλοντος, ἔμεινε πιστὴ
καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος μέχρι
πρὸ δύο λεπτῶν. Ἡ ἱστορία τῆς
χιμαιρικῆς αὐτῆς ἀπιστίας, ἣτις
δίδει περισσοτέραν ταραχὴν εἰς
τὴν εὐαίσθητον ψυχὴν τῆς παρ-
οῦσης θὰ ἐδίδαν ἔτη ὀργῶν εἰς
μίαν ἄλλην, ἔχει ὡς ἔξῃς περιῖτον.

Προτιμᾶτε νὰ ὀνομάζω Ρόζαν
τὴν ἡρώϊδα μας ἀντὶ νὰ τῆς δίδω τὸ ὄνομα τοῦ συζύ-
γου τῆς; Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸν ἐνθυμίζει ὀλιγώτερον, καὶ
σὰς βεβαίω ὅτι διερχομένη στιγμὰς, κατὰ τὰς ὁποίας
εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὸν λησμονοῦμεν. Ἡ Ρόζα
λοιπὸν εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς μίαν λεγεῶνα ἵππο-
των μετὰ πρὸς εἰς τὸν πῦλον καὶ τριγὰς εἰς τὰς περι-
σκελίδας ὅταν οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐβίασαν νὰ ὑπανδρευθῇ.
Ἐνα βράδυ, ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς ἔβγαζε τὴν πασιέντζαν
τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἡ μητέρα τῆς, τυλιγμένη μέσα εἰς
ἓνα κοκκινωπὸν σάλι, ἀνεθεμάτιζε τοὺς αἰώνιους τῆς
ρευματισμούς, τῆς ἔγινε λόγος διὰ τὸ συνοικέσιον αὐτὸ:

— Εἶναι εὐκαιρία πρώτης τάξεως. Νέος ποὺ τὸν
ἐξήτησαν καὶ καὶ καὶ...

— Ἐπειτα τί θὰ γίνῃς; Καλόγερα;

— Ἐγὼ σοὺ λέω νὰ κάνῃς τὸν σταυρὸ σου καὶ νὰ
πῇς δόξα σοὶ ὁ Θεός!

Ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀκαταμαχίτων αὐτῶν ἐπιχειρη-
μάτων ἡ καρδιά τῆς ἀτυχῆς Ρόζας ἠλώθη. Εἰς διά-
στημα μᾶς νυκτὸς ὅλοι οἱ ἱππῶται ἐλιποτάτησαν
ἀπὸ τὰς ἐπάλξεις τῆς καὶ ἐπέταξαν μαζὶ ὅλα τὰ χρυσὰ
ὄνειρα τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, τὰ ὄνειρα ποὺ κάθε
κορίτσι κατεβάζει ἀπὸ τὴν ἀργυρὰν ἀνταυγίαν τῆς
καλοκαιρινῆς σελήνης ὅταν τὸ βράδυ ἀργυρᾷ εἰς τὸ
παράθυρον τοῦ τρίτου πατώματος.

✱

Απὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπέρασαν εἴκοσι ἔξ ὁλόκληρα
χρόνια, ἔντιμα καὶ σοβαρά. Ὁ κύριος Σαυρίδης ἐλά-
τρενε παραφόρως τὴν κυρίαν του, καὶ ἐμίσει τὴν δημο-
τικὴν, τὸν χορὸν καὶ τὸ ξενύκτι. Τὸ βράδυ, ὅταν μετὰ
τὸ φαγὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μικρὰ φιλικὴ δεξίωσις,
ἔβαζε τὴν ὀρεγνύσαν του καὶ ἔλεγε τὰ ψυχρότερα
λογοπαίγνια ποὺ ἐλέχθησαν ποτὲ ἀπὸ ἄνθρωπον. Ὁ ἄλ-
λος κόσμος ἦτον ἴσως τῷ μηδενί. Γέροντες ὑπάλληλοι
μετὰ καταπληκτικῶς ἐντίμους κυρίας, ὁμιλῶντες περὶ πολι-
τικῆς, περὶ ἐπιστημονικῶν ἀνακα-
λύψεων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων
τῆς ἀντιπυρρίνης ἐπὶ τῶν ρευματι-
σμῶν. Ἔτσι ἡ ὑπαρξὶς τῆς κυρίας
Σαυρίδου ἐρροινιδώθη. Ἄν εἰς τὸ
πρόσωπον διεφύλαξεν ὁ καιρὸς
ὅλην τὴν δρόσον τῶν πρώτων νεα-
ρικῶν ἐτῶν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
ἐλαμπὸν ἀκόμη παιδικὴν λάμ-
πην, καὶ τὴν ἀγνοῶσαν μέσα τῆς
εἶχε κυρτωθῇ, εἶχε γηράσει, εἶχε
σβύσει.

Αὐτὰ συνέβαιναν ἕως προχθὲς
εἰς τὰς 5 παρὰ τέταρτον.

Εἰς τὰς πέντε παρὰ εἴκοσι-
πέντε λεπτά προχθὲς ὁ ἀπρόσε-
κτος κ. Σαυρίδης ἠναγκάσθη νὰ
κάμῃ ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Ὑπουρ-
γὸν του ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του
ἐορτῇ μαζὶ μετὰ τὴν κυρίαν του.
Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας εἰς τὸ μικρὸν σαλόνι τῆς
κυρίας Ὑπουργοῦ, ἡ Ρόζα ἐγγωρίζετο μετὰ τὸν ἀδελφόν
τῆς οἰκοδεσποίνης, θαύμα ἰδεσθαι κοιμώτοτος, χαρι-
τωμένης αὐθαδεῖας, ὑπονοουμένων ἐκφράσεων καὶ
σκανδαλοποιῶν ὀφθαλμῶν.

✱

Εἰς τὴν μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Ὁ κ. ΣΑΥΡΙΔΗΣ: Αὐτὸ εἶναι πανθωμολογημένον,
κ. Ὑπουργέ, τὸ ὑπουργεῖόν μας εἶρε τὸν ἄνθρωπον του.
Γλυκὺς καὶ αὐστηρὸς, ἐμπειρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς...

Ὁ ὙΠΟΥΡΓΟΣ: Δι' ἓνα Ὑπουργὸν τὸ πᾶν εἶναι ἡ
ὑπηρεσία. Ὁ ὑπάλληλος εἶναι ὁ γενναῖος καὶ μετριό-
φρων τροχὸς τῆς μεγάλης μηχανῆς, ἡ ὁποία κινεῖται
καὶ δημιουργεῖ. Ἄν αὐτὸς λείψῃ, ἡ μηχανὴ σταματᾷ,
ἐφ' ὅσον ὁμως ἐργάζεται κανεὶς δὲν τὸν βλέπει...

Εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν:

Ὁ ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ὙΠΟΥΡΓΟΥ: Αὐτοῦμαι διότι
ἡ Ἑλλάς δὲν ἐδεκαπλασιάσθη καὶ διότι εἶμαι ὁ γυναι-

κάδελφος τοῦ
Ὑπουργοῦ ἀν-
τὶ νὰ εἶνε ἐκεῖ-
νος γυναικά-
δελφός μου...

Ἡ ΡΟΖΑ (ἀ-
φελῶς): Γιατί;

Ὁ ΑΔΕΛΦΟΣ
κ.τ.λ. Διὰ νὰ
μεταθέσω τὸν
σύζυγόν σας
εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου...

Ἡ ΡΟΖΑ (ἡ ὁποία αἰσθάν-
εται κάποιαν ἀπροσδιόρι-
στον ταραχήν): Καὶ τί θὰ
ἐκαταλαβαίνατε;

Ὁ ΑΔΕΛΦΟΣ κ.τ.λ. Θὰ
ἠμποροῦσα νὰ σὰς βλέπω
χωρὶς νὰ με βλέπῃ.

Ἡ ΡΟΖΑ: Εὐτυχῶς ὁ κ.
Σαυρίδης εἶναι τόσο μύωψ,
ὥστε ἡ μετάθεσις θὰ ἦτο
κόπος περιττός...

✱

Ὁ ὙΠΟΥΡΓΟΣ μου, λογισμέ,
πὼς δὲν σὲ εἶχα πρῶτα,
νὰ κάμω σὲ τὴν καρδουλά μου μὴ σιδερένια... πόρτα».

Λέγει τὸ λαϊκὸν δίστιχον, καὶ ἡ ὥραία κυρία Ρόζα
πρὶν ἀποκοιμηθῇ τὸ βράδυ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ συζύ-
γου καὶ κυρίου τῆς ἀφῆσε νὰ τὸ ψιθυρίσουν συχνὰ
τὰ ἡμίκλειστά τῆς χεῖλη. Διότι πραγματικῶς ὁ ἀδελ-
φὸς τῆς κυρίας Ὑπουργοῦ, κύριος
Χαρίλαος Προκοπίδης, τῆς ἔκαμε
καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν.

Μοῦ εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ πε-
ράσω μαζὶ σας ὅλους τοὺς μαιάν-
δρους τῶν ἀποκρύφων διαλογι-
σμῶν τῆς χαριτωμένης κ. Ρόζας
καὶ τὰ μυστικὰ τῶν μεθόδων τοῦ
κ. Προκοπίδου, διὰ νὰ σὰς φέρω
ἀνησυχὸς καὶ συγκεκριμένους
μέχρι τῶν στιγμῶν αὐτῶν, ὅπου ἡ
οἰκοδεσποῖνα ἐτοιμάζει τὸ τσάι
τῆς καὶ περιμένει, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ
συσύζυγόν τῆς, τὸν χιμαιρικόν τῆς
ἐραστήν, διὰ πρώτην φοράν. Προ-
τιμῶ ὁμως νὰ σὰς ἀνησυχίσω μό-
νον ὅταν, κοιμῶς καὶ ἀποπνέων
ὅλα τῆς Ἀραβίας τὰ ἀρώματα,
ὁ κύριος Προκοπίδης κτυπᾷ τὸ
κουδοῦνι:

— Γκρίν!...

Ἡ Ρόζα ῥίπτει ἓνα τελευταῖον
βλέμμα πρὸς τὸν καθρέπτην καὶ
πρὸς τὴν μεγάλην εἰκόνα τοῦ πάπ-
που τῆς. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ
γηραιὸς ἀγωνιστὴς θέλει πάλιν νὰ

ἀρροκινῆσῃ τὸ χέρι του — ἴσως διὰ νὰ τὴν δείρῃ —
ἀλλὰ πάλιν τὸν ἐμποδίζει τὸ πλαίσιον.

✱

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σὰς βρίσκω...
— Εἶσθε πολὺ εὐτυχὴς ποὺ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ ἄνδρας
μου. Χωρὶς λόγον εἶναι ζηλότυπος καὶ σὰς ὁμολογῶ
ὅτι δὲν ἤθελα νὰ ἔχω σκηνὴν χωρὶς ἀφορμὴν.

— Ὅστε θέλετε νὰ τὴν ἔχετε ἔπειτα ἀπὸ ἀφορμὴν;

— Προτιμῶ νὰ μὴ τὴν ἔχω καθόλου... Παίρνετε ἓνα
τσάι;... Πόσα κομμάτια ζάχαρι;

— Μὲ τὴν τσιμπίδα δύο, μετὰ τὸ χερὰκι σας ἓνα.

— Ἐξω βρέχει νερὸ καὶ ἐδῶ κομπλιμέντα. Δὲν ἐβ-
ρεθίζετε; Σὰς γνωρίζω τόσο λίγο καὶ ὁμως...

— Καὶ ὁμως μετὰ ἔχετε μαγεύσει.

— Ἀλήθεια;... Καὶ τί μοῦ βρίσκετε;

— Σὰς βρίσκω ὅλα ὅσα ἔχουν ὅλες καὶ καὶ ποὺ
δὲν ἔχει καμμιὰ.

— Δὲ μοῦ τὸ λέτε;

— Σὰς τὸ λέω, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ μᾶς ἀκούσουν.

— Δὲν εἶναι κανεὶς...

— Καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά... Θέλετε νὰ σὰς τὸ
εἰπῶ εἰς τὸ αὐτί;...

— Ὁχι δά!

— Γιατί;... Τί θὰ πάθετε;

— Τίποτε... ἔξερω πολὺ καλά ὅτι εἶσθε πάντοτε
κύριος. Ὅριστε πέτε το...

— (Ὁ κ. Προκοπίδης σκύβει εἰς τὸ αὐτί τῆς Ρόζας
καὶ τῆς λέγει τὸ μυστικόν. Κάμνει λάθος ὁμως καὶ
τῆς τὸ λέγει εἰς τὸν λαϊκόν. Ἡ Ρόζα δὲν ἀκούει. Τῆς
τὸ ἐπαναλαμβάνει εἰς τὸ μάγουλον καὶ τέλος φθάνει
εἰς τὰ χεῖλη, τὰ ὁποῖα τὴν στιγμὴν ἐκείνην πορφυ-
ρώνει ἡ πλέον ἀφθαστος εὐδαιμονία)...

ΡΟΖΑ (ὀργισμένη): Δὲν εἶπαμε ὅτι εἶσθε κύριος;

Ὁ κ. ΠΡΟΚΟΠΙΔΗΣ: Κύριος ναί, ἀλλὰ ὁχι κύριος τοῦ
ἑαυτοῦ μου. Ἐδῶ ἦτον ἡ παρεξήγησις.

...

Ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μυρία ἔπονται, λέγουν οἱ ἀρ-
χαῖοι, καὶ οἱ νεώτεροι λέγουν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ
τὰ ἔξῃς: Κάποτε δύο λωποδύται εἰσῆλθον εἰς ἓνα σπίτι

...

την νύκτα και όταν ξφθασαν εις την τραπεζαρίαν εύρη-
καν τον μπουφέν ανοικτόν· εκεί υπήρχον καρύδια και
σταφίδες. — Δεν τρώμε κανένα; ... ειπεν ο ένας εις τον
άλλον, πριν πιάσωμε δουλειά; — Τρώμε. Και άρχισαν
σιγά-σιγά από την δευτέραν μεταμεσονύχτιον ώραν να
τρώνε καρύδια και σταφίδες. Τό πρωί εις τας 8½
τους συνέλαβεν ή αστυνομία εμπρός εις τον μπουφέν.

Ούτω, τρώγοντες σταφίδες και καρύδια, οι δύο ένο-
χοι και δρέποντες ο ένας από τα χείλη του άλλου
καρπούς όχι ξηρούς αλλά άπηγορευμένους, έλησιμονή-
θησαν τόσοσιν πολύ, ώστε όταν ο οικοδοσπότης ήνοιξε
την έξώπορτα, δεν τον ήγνόησε κανείς, και δεν τον
ήγνόησε κανείς επίσης όταν ήνοιγε την πόρταν του κοι-
μου σαλονιού της συμβίας του.

Τό τί έπηκολούθησεν είναι αδύνατον να περιγραφή
από κάλειον άνθρωπον. Τά μικρά έπιπλα, τά ρόδα
που έλιποθύμουν εις τά άνθοδοχεία και ο άτυχής πάπ-
πος έμειναν άφωνοι μάρτυρες της τραγικής σκηνης.
Ο κ. Σαυρίδης δεν ήτο πλέον ο συνήθως ήρεμος δημό-
σιος υπάλληλος· ήτον ο Βιστούλας. Εις την όρμην του
συμπαρέσυρε τό πάν. Έσπασε δύο πιατάκια του τσα-

γιού, κατέφαγε όλα τά μπισκότα, αναποδογύρισε μίαν
καρέκλαν και έξεδίωξεν ύβρίζων τον άδελφόν της
κ. Υπουργού.

Εις τας έννέα και τέταρτον οι δύο σύζυγοι ήσαν
μόνοι. Τά πάντα είχαν ήσυχάσει: Μία τελευταία μυίγα,
υπόλειμμα θερμών ήμερών του καλοκαιριού, έπετούσε
γύρω εις την λάμπαν.

— Να σου πώ λοιπόν, Δημήτρη; είσαι ήλίθιος...

— Είσαι ήλίθιος βέβαια, αφού κατέστρεψες τό μέλ-
λον που σου έτοιμάζα. Τί εσήμαινε αν αυτός ο λιμο-
κοντόρος ενόμιζεν ότι θα με κατακτήσει; Είμαι αρκετά
έξυπνη και σ' αγαπώ αρκετά, ώστε να μην πιάνωμαι
τόσο εύκολα. Άλλά επρόκειτο να προβιβασθής. Αυτό
είναι τό ζήτημα... Θα έγινεσιν Διοικητικός Έπίτροπος
εις μίαν νέαν έπαρχίαν.

— Αυτό να τ' αφήσης! Είσαι έλεεινή γυναίκα...

Να έτοιμασθής και να πής στον πατέρα σου...

— Ξέρεις ότι απέθανε...

— Τότε κάθισε. Και αν πρόκειται να γίνη τίποτε,
προτιμώ να διορισθώ σε κανένα νησί.

Γ. Β.

Η ΚΟΡΗ

Βαθειά κοιμάται ή νύχια και τ' άστρα ξαγροντούν,
εκείνα την κοιμίζουν σ' εκείνα την ξεντούν.
Βαθειά κοιμάται ή κόρη — 'μερόνυχτα πορεύ,
κοιμάται και ξεντάει σ' τη πρώτη μου φωνή.

Περνώ και της άφίνω στα μάτια ένα φίλ·
τον έπνον ή γλίζα φθάνει, για χάρι μου, απαλή.
Περνώ σ' ένα τραγουδι του πότον τραγουδώ,
κοιμάται και ξεντάει και βγαίνει να την 'δω.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΟ ΣΚΙΤΣΟ

— Γιατί λοιπόν γκρινιάζουν οι άνθρωποι με
τη βροχή, έσυλλογίζετο ο αρχιτέκτων Μήτσος
Χρυσοπέτρος, ενώ έβράδιζε προς τη Ρωσική
έκκλησία και λεπτές σταγόνες βροχής άρχιζαν
να πέφτουν στο μουσαμά του. Γιατί λοιπόν
γκρινιάζουν οι άνθρωποι; Πώς άλλωστε θα
βλεπα εγώ αυτό τό πόδι;

Και τά μάτια του ακολουθοῦσαν μιá κομψή
γυναίκα που πήδησε από τό τράμ και προχω-
ρούσε λοξά προς τό πεζοδρόμιο, διπλωμένη σ' ένα
παλτό λεπτό και μακρύ, που έσφιγγετο γύρω
στο σώμά της όπως ανασήκωνε τη φούστα της
για της λάσπες.

Κάτι έκτύπησε σάν βαρελόττο και ή γυναίκα
έστράφη τρομαγμένη. Ήταν από τον μετακι-
νούμενον άγωγό του τράμ. Στην άπότομη
στροφή της ο Χρυσοπέτρος την είδε και τό
βλέμμα της του φάνηκε γνώριμο. Ή βροχή
δυνάμωσε έξαφνα, οι διαβάτες έτρεχαν πλάι στα
σπίτια να φυλαχθούν και ή γυναίκα στάθηκε
στο μέσον του πεζοδρομίου, κιντάζουσα δεξιά
κι' αριστερά, σάν να ήθελε να ιδη που έπρεπε
να καταφύγη. Ο Χρυσοπέτρος έμεινε με τά χέ-
ρια στις τσέπες και χαμογέλασε με την άθωα
κακεντρέχεια του ανθρώπου που βλέπει να βρέ-
χεται ένας άλλος.

— Άν είχα όμπρέλλα θα της την προσέφερα,
έσκέφθη.

Ή γυναίκα στάθηκε κάτω από τό υπόστεγο
του μπαλκονιού ενός σπιτιού.

— Άν ήθελε να μη βραχή θα έμπαινε πάλι
στο τράμ, είπε με τό νοῦ του. Άλλά γύρευε για
που τώχει ή πλώρη της.

Εκείνη, σκυμμένη, έτίναζε τό μπουά της, ένα
πολύ φτωχό μπουά από φθηνότατο πουπουλο,
και ο Χρυσοπέτρος, αποροφημένος από τό
θέαμά της που του έφαινετο νόστιμο — τίποτε
δεν του ήταν περισσότερο ενδιαφέρον και ποιη-
τικό στη βροχή, ούτε τά δένδρα που ανεροπι-
ζοντο, ούτε ή μουσική του νερού και του άνέ-

μου, από τά νεῦρα μιās γυναίκας ωραίας που
την πιάνει ή βροχή στη μέση του δρόμου — έστέ-
κετο ακόμη στη μέση του πεζοδρομίου. Κάποιος
έπεσεν επάνω του. Ήταν ένα ζευγος, άνδρας
και γυναίκα, που έσπευδαν προς τά επάνω,
σφιγμένοι ο ένας πλάι στον άλλο κάτω από μιá
όμπρέλλα. Ένας καστανάς έπέρασε τρέχοντας
κι' αυτός και τά μάτια του Χρυσοπέτρου έπε-
σαν επάνω στο χέρι του που είχε περασμένο
τό καλάδι με τά κάστανα. Στο ακάθαρτο δά-
κτυλο του καστανά έλαμπε μιá βέργα. Ένα
αυτοκίνητο έπέρασε περιφραγμένο με τά κρύ-
σταλλά του, μιá οικογένεια, μητέρα και κορί-
τσια, έσπευδαν προς τό τράμ. Ο Χρυσοπέτρος,
άκουμπώντας στον τοίχο του σπιτιού, έβλεπε
τον κόσμο που έτρεχε. Δυό μόνιπα ακόμη κα-
τέβαιναν κατάφορτα από επιβάτες, ένα κορί-
τσάκι με κοτσίδα και κοντό φουστάνι έσπευδε
προς ένα δρομάκι της Πλάκας. Άστραψε και
έβρόντησε. Τό νερό έπεφτε ποτάμι και με αναρ-
ριπίσματα του ανέμου, τόσο που τά απέναντι
φανάρια έδιδαν μόνον μιá χρυσή θαιπή στε-
φάνη. Ή ροιές άρχισαν να τρέχουν. Ένα
σμήνος παιδιών ώρμησαν με κραυγές μπροστά
από τον Χρυσοπέτρο προς τό μέσον του δρό-
μου, έξηφανίσθησαν στη βροχή, και ένας ίππεδς
στρατιώτης έπέρασε καλπάζοντας.

Όλοι αυτοί έπήγαιναν στο σπίτι τους, άλλοι
ζευγαρωμένοι, άλλοι για να εύρουν την γυναίκα
τους, άλλοι ν' αποτελειώσουν τη δουλειά τους.
Όλοι ήρχοντο από κάπου κ' έπήγαιναν κάπου.
Ο δρόμος τους είχε ένα σκοπό, έβρόχοντο
γιατί υπήρχεν ένας λόγος, ακόμη κι' αυτός ο
καστανάς πήγαινε στη γυναίκα του. Αυτός βρε-
χόταν έτσι χαζεύοντας. Δεν πήγαινε πονιευτή,
δεν τον περίμενε κανείς, δεν είχε δουλειά.

Μ' αυτές τας σκέψεις έπλησίασε κάτω από
τό μπαλκόνι. Ή κυρία του έστρεψε τά νῶτα
και ο Χρυσοπέτρος χαμογέλασε.

— Φοβάται μη νομίσουν πως είμαστε μαζί.

Νὰ πάρη ὁ διάβολος, ἐμουρμούρισε. Τί καιρός. Μήπως θέλετε νὰ σὰς φωνάξω κανένα ἀμάξι; εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα μὲ τὸ γαντωμένο χέρι του στὸ καπέλλο.

— Μεροσί. Ὁχι.

Γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γύρισε τὸ πρόσωπό της καὶ ἐκνττάχθησαν στὰ μάτια. Ἐμειναν ἐκπληκτοὶ καὶ οἱ δύο.

— Ρεγγίνα, εἶπεν ὁ Χρυσοπέτρος ἀπλόνοντας τὸ χέρι του. Εἶσαι σύ; Ποῦ νὰ σὲ γνωρίσω, βρὲ παιδί. Τόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ.

— Μὰ μοῦ εἶχαν πῇ πὼς ἐλείπατε καὶ πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίζατε πιά ποτέ.

Καὶ ἄφησε τὸ χέρι της στῆς πλατειῆς παλάμες τοῦ νέου.

— Εἴμ' ἐδῶ ἀπὸ πολὺν καιρό. Ἀλλὰ γυρίζω δῶδε κεῖθε καὶ δὲν φαίνομαι πουνθενά. Ὅχι τὸ δολόκληρα χρόνια εἶνε ἀπὸ τότε. Θυμάσαι;

— Στάσου νὰ ἰδῇς. Πέντε, ἕξη... ὀχτώ. Ἐχεις δίκιο. Πὼς μ' ἐγνώρισες; Ἐγὼ ἐτρόμαξα.

— Φαίνεσαι πὼς ἄλλαξες, εἶσαι γυναῖκα πιά — καὶ τί γυναῖκα —, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅσο σὲ βλέπω περισσότερο, τόσο μοῦ φαίνεσαι ἀπαράλλακτη μὲ τότε. Πηγαίνεις σπίτι σου; Ἀν θέλῃς νὰ φωνάξουμε ἓνα ἀμάξι, ὅπως σοῦ εἶπα, δὲν εἶνε δύσκολο.

— Ὁχι, εὐχαριστῶ.

— Δὲν ἔρχομαι μαζί σου. Μὴ φοβᾶσαι.

— Δὲν εἶνε γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν πάω σπίτι μου.

Ἀν πάῃς ἡ βροχὴ σὲ πέντε λεπτά, πάει καλά. Ἀλλοιῶς...

— Πηγαίνεις ἀργότερα. Βιάζεσαι;

— Καὶ πολὺ μάλιστα.

Τὴν καὶμένη τὴ Ρεγγινούλα. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶν' ἀπόψε ποῦ γυρίζαμε σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους ἐσὺ κ' ἐγώ, σὰν θεοπάλαβα πλάσματα. Μ' ἀγαποῦσες τότε λίγο. Ἀλήθεια;

Ἡ Ρεγγίνα χαμογέλασε.

— Ξεφυχοῦσα κ' ἐγὼ γιὰ σένα, ἐξηκολούθησε ὁ Χρυσοπέτρος. Ἀφοῦ σοῦ γράφα ἀκόμη καὶ στίχους. Ἐσὺ προτιμοῦσες μιὰ πάστα κρέμα ἀπὸ ἓνα τραγοῦδι, ἀλλ' ἐγὼ σοῦ ἔκανα καὶ ποιήματα. Τί γελᾷς;

— Μὰ εἶνε, καὶμένη, νὰ μὴ γελάσω μὲ τὴν πάστα κρέμα ποῦ θυμῆθης; Καὶ νᾶξερεις τί φρούρα ποῦ τὴν ἔχω. Θεοῦλη μου, γιὰ μένα βρέχεις; ἐπρόσθεσε κυττάζονσα τὴ βροχὴ πρὸς τὰ φῶτα τῶν φαναριῶν ποῦ ἔπεφτε γύρω τους σὰν ἓνας πυκνὸς ὑγρὸς πέπλος.

— Μένεις πάντα μὲ τὴ θεία σου; ἐρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὁχι.

— Παντρεύτηκες λοιπόν;

Ἡ Ρεγγίνα, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, ἔκαμεν ἓνα

μορφασμὸ ποῦ ἐσήμαινε καὶ «ναὶ» καὶ «ὄχι».

— Μὲ ποιὸν; ἐρώτησε ὁ Χρυσοπέτρος. Τ' εἶν' αὐτός;

— Ποιὸς «αὐτός»; ἔκαμεν ἐκείνη. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα τίποτε.

— Κάτι μυρίζομαι.

— Ἀφῆσε θὰ στὰ εἰπῶ ἄλλοτε.

Ἐσιώπησαν. Ἐβρεχεν ὁλοένα καὶ περισσότερο. Ἡ ρογιὲς τῶν κεραμιδιῶν ἔτρεχαν ποτάμι καὶ ἀπὸ ἓνα μολυβοσωλήνα, ποῦ κατέβαινε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ ἓνα μέτρο πρὸ πέρα ἀπὸ τὴν πόρτα, ἔπεφτε μὲ θόρυβο στὸ πεζοδρόμιο ἓνας χεῖμαρρος θολοῦ νεροῦ, ποῦ τοὺς ἐρρᾶντιζε καὶ τοὺς δυνό. Ἀστραψε μὲ διάρκειαν κ' ἐβρόντησε ἀμέσως δυνατά. Ἡ κλεισμένη ἐξώπορτα, ποῦ ἦσαν στηριγμένοι, ἔτριξε καὶ ἡ Ρεγγίνα ἔκαμε τὸ σταυρό της.

— Ὅταν ἐρχόμουν, ἄρχισε νὰ μιλῇ ὁ Χρυσοπέτρος, δυνατὰ γιὰ ν' ἀκουέται στὸ θόρυβο τῆς βροχῆς, ὅταν ἐρχόμουν καὶ σὲ εἶδα ποῦ κατέβαινες ἀπὸ τὸ τράμι, εἶπα: Νὰ μιὰ χαριτωμένη κυρία. Ἀς ἦταν, Θεέ μου, ἐκείνη ποῦ περιμένω...

— Περιμένεις ἐδῶ καμμιὰ γυναῖκα;

— Ἐκείνη ποῦ περιμένω νὰ μοῦ στείλῃ ἡ μοῖρά μου, ἤθελα νὰ πῶ. Δὲν ρίχνομαι στῆς γυναῖκες, ἀλλὰ μερικὲς στιγμὲς τυχαίνει νὰ νομίζω ὅτι κάποια μέσα σ' ὅλες τῆς ἀγνωστες ποῦ συναντῶ εἶνε δική μου. Καὶ ὅτι φθάνει νὰ εἰπῶ μιὰ λέξι γιὰ ν' ἀναγνωρισθῶ. Πολλὲς φορὲς περῶ μιὰ δολόκληρη νύχτα συλλογιζόμενος τί θὰ γίνῃ μὲ τὴν γυναῖκα ποῦ εἶδα τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀνταλλάξαμε ἓνα στιγμιαῖο βλέμμα. Ἀποφασίζω νὰ ἐνεργήσω γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω, φαντάζομαι πὼς θὰ τὴν κάμω νὰ μ' ἐρωτηθῇ, ἀποκοιμῶμαι μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν κερῶ δική μου, ἀλλὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ ξεχνῶ ἢ καταλήγω στὸ συμπέρασμα πὼς ὅσα ἐσκέφθηκα τὴ νύχτα ἦσαν ἀνοησίες. Δὲν μπορῶ νὰ σκοτώσω τὸν καιρό μου. Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο. Γυρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρὶς σκοπὸ. Βλέπεις δὲν ἔχω καὶ δουλειά. Εἶμαι ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης — ἡξερες πὼς ἐσπούδαζα τότε — ἔχω μάλιστα ἀτελιὲ καὶ γραφεῖο, ἀλλὰ γιὰ νᾶχης δουλειὲς πρέπει νὰ τῆς κυνηγήσῃς. Ἐδῶ δὲν γίνεται τίποτε ἂν δὲν κυνηγήσῃς τὸ τᾶλληρο μὲ τὸ τουφέκι. Μοῦ τυχαίνουν καμμιὰ φορὰ πελάτες, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ μαζί τους. Καταφέρνω περὶ φημι ἓνα σχέδιο, φτιάνω σπίτια μὲ ὅλα τὰ κονφὸρ κατὰ τὰς νεωτέρας μεθόδους, σπίτια ποῦ εἶνε καὶ παλατιάκα μαζί, ἀλλ' ἐκεῖνοι τὰ θέλουν οἰκονομικώτερα, ἢ μοῦ δείχνουν ἄτι ἄλλο γιὰ νὰ φτιάσω ἓνα ὅμοιο. Τότε μὲ πιάνει ὁ θυμὸς καὶ τὰ σχίζω καὶ τοὺς τὰ πετῶ στὰ μοῦτρα. Πόσα τέτοια παλατιάκα καὶ βίλλες ἔσχισα καὶ τὰ πέ-

Ὅπως εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου, καὶ τώρα ἀκόμη, κάθε ἀνησυχητικὴ εἰδήσις, φέρει ἔντρομα τὰ πλήθη τῶν καταθετῶν ἐμπρὸς εἰς τὰς Τραπεζὰς τοῦ Βερολίνου. Εἶναι ὁ πανικός, τὸ «Run», ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ Ἀγγλοὶ.

ταξα στὸν ἄνεμο. Ξέρεις, Ρεγγίνα, ἔτσι ξεθυμαίνει κανεὶς. Νὰ καταστρέφῃς ἐκεῖνο ποῦ ξέρεις πὼς δὲ θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ τὸ τελειώσῃς, εἶνε μιὰ εὐχαρίστησις. Θὰ μοῦ εἴπῃς ὅτι τὰ παλάτια ποῦ καταστρέφω εἶνε ὅλα στὸ χαρτί, δὲν στοιχίζουν τὸ καθένα παρὰ εἴκοσι λεπτά. Ἀλλὰ τέλος πάντων αὐτὰ τὰ φθινὰ παλάτια μοῦ εἶνε πολὺ ἀκριβὰ, γιὰτὶ εἶνε ἡ ἰδέες μου, ἡ ἐπιθυμία μου. Ἐπειτα μ' ἀρέσει νὰ φτιάνω πράγματα τοῦ γούστου μου χωρὶς παραγγελία. Ἐφτιασα ἓνα μνημειῶδες ἔργο — μόνο τὸ σχέδιο ἐννοεῖται — «ἡ Ἑλλάς εἰς τοὺς Αἰῶνας». Ὅλη ἡ δόξα καὶ ἡ περιπέτεια τοῦ παρελθόντος, καὶ ὅτι μπορῶ νὰ φαντασθῶ γιὰ τὸ μέλλον, θὰ ἐκτελεσθοῦν στὸ μάρμαρο. Σοῦ εἶπα πὼς ἔκαμα τὸ σχέδιο. Ψέμματα. Τὸ ἔχω ὁκλήμην στὸ μυαλό μου. Ἐχω ἓνα πλήθος πράγματα στὸ μυαλό μου. Ἐσχεδιάσα ὅμως τὸ πρῶτο διάγραμμα ἐνὸς σανατορίου, ὅπου οἱ φθισικοὶ θὰ πεθαίνουν καὶ πὼς εὐχαριστημένοι. Τὸ σανατόριο θὰ εἶνε σὰν ἓνας ἀρχαῖος κολοσσαῖος ναὸς, ὅπου θὰ πέφτῃ τὸ φῶς ἀπὸ παντοῦ, μέσα σ' ἓνα δάσος γεμάτο ἀπὸ ἀγάλματα καὶ τεχνητοὺς καταρράκτες, καὶ

σπηλιές, ποῦ στὸ βάθος τοὺς θὰ ἔχουν καθρέφτη καὶ ἔτσι τὸ βουνὸ θὰ φαίνεται σὰν τρυπημένο. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνθουσιάζει εἶνε αὐτὸ ποῦ σχεδιάζω τώρα. «Τὸ Ἀσυλὸν τῶν Εὐτυχισμένων». Εἶνε μιὰ σάτυρα ποῦ θὰ ἐκτελεσθῇ στὸ μάρμαρο. Σάτυρα γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους. Γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς σοῦ λέω πὼς κάθε τι ποῦ θεωρεῖται εὐτυχία ἔχει τὴν ἀνάποδὴν του ὀδὴν. Ἐκεῖ ποῦ νομίζεις ὅτι ἐπίασες τὴ μοῖρά σου ἀπὸ τὰ μαλλιά, κάποιος ἄλλος, ποῦ βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ ἰδῇς ἐσὺ, σπάζει στὰ γέλια. Ἄλλος σὲ νομίζει εὐτυχισμένον, σὲ βλέπει καὶ καταρᾶται τὴ μοῖρά του ποῦ δὲν τοῦ ἔστειλε ἐκεῖνο ποῦ ζηλεύει σὲ σένα, καὶ ὅμως ἐσὺ ξέρεις ὅτι εἶσαι ἀξιολύπητος καὶ ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε. Ὅπως τώρα ἐμεῖς. Αὐτοὶ ποῦ μᾶς βλέπουν ἀπὸ τὸ τράμι ἀπέναντι, ὅπως εἴμαστε ἔτσι χωμένοι στὸ βάθος τῆς πόρτας, καὶ σὲ βλέπουν ἔτσι ὁμορφὴ καὶ ἐμένα νὰ σοῦ μιλῶ ὁλοένα, θὰ λένε: Αἱ, τὸ ζευγαράκι. — Ποῦ νὰ ξέρουν ὅτι ἐσὺ περιμένεις ἓνα ἄλλον, ὅπως μοῦδωσες νὰ καταλάβω, καὶ ὅτι ἐγὼ σοῦ μιλῶ γιὰ τὰ σχεδιάσματά μου. Τέλος πάντων. Τὸ ἔργο θὰ ἐκτελεσθῇ γρή-

γορα στὸν πηλό. Τὸ πρῶτο σκίτσο τὸ ἔκαμα μόλις τὸ ἀπόγευμα καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐλπίζω πῶς θὰ τὸ φέρω σὲ τέλος. Ἄ, θὰ εἶνε καταπληκτικό. Ἀπάνω στὸ μανισωλεῖο στὴν κορυφή θὰ κἀθεταί ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος μετὰ τὴ μόδα καὶ ἀπὸ μακρυνὰ θὰ φαίνεται πῶς χαμογελά. Θὰ εἶνε ὁ τύπος τοῦ γλεντζέ, ἐκεῖνου ποὺ πιτυχαίνει τὸ κάθε τι στὴ ζωὴ του. Ἄλλ' ἅμα πλησιάζει κανεὶς τὸ πρόσωπό του, θὰ φαίνεται συνεσπασμένο, γεμῆτο ρυτίδες καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔδειχνε ἀπὸ μακρυνὰ γιὰ χαμόγελο δὲν θὰ εἶνε παρὰ ἕνας φρικαλέος μορφασμός. Ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο γελέκο του θὰ φαίνεται σχισμένο τὸ στήθος. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκφράζει «τὴν ὥρα τῆς τύψεως». Καὶ κάτω στὰ πόδια τοῦ ἀνθρώπου θὰ ὑπάρχει ἕνα σύντριμμα σπιτιοῦ, ἕνα κουρελιασμένο βιβλίο, μιὰ σπασμένη μποτίλια, ἕνα γυμνὸ σῶμα γυναίκας μισοχωμένο στὴ γῆ. Γύρω θὰ ὑπάρχουν ἕνα πληθὺς συμπλέγματα, ὅλα μετὰ νόημα. Ἐξάφνα ἔχω ἕνα ζευγάρι νέων ἀγκαλιασμένων. Ἡ νέα θὰ φιλιέται περίφημα ἀπὸ τὸ φίλο της. Εὐτυχία. Μόλα ταῦτα, ἡ γυναίκα, στὴ στιγμή τοῦ ἄνδρος ἐκεῖνος τὴν φιλεῖ, θὰ βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ δίνη τὸ χέρι της κρυφὰ ὅταν ἄλλο ποὺ στέκεται ἀπὸ πίσω καὶ εἶνε ὁ ἄορατος ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν κρατεῖ στὰ χέρια του, μολονότι τὸν βλέπει ὁ κόσμος ὅλος. Πῶς σοὺ φαίνεται;

Μιλοῦσε χωρὶς νὰ τὴν βλέπει, καὶ τώρα ποὺ γύρισε γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ, τὴν εἶδε νὰ κυττάζῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μετὰ τὰ ὠραῖά της μάτια ἔντρομα: — Πῶς σοὺ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἰδέα γιὰ τὸ «Ἀσὺλον τῶν Εὐτυχισμένων»;

— Δὲν ἄκουσα, τοῦ εἶπε. Εἶνε ὁ νοῦς μου ἄλλου. Μὴ μὲ παρεξηγῇς.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κυττάζῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, μετὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἔξω, σκυμμένη διαρκῶς πρὸς τὸ δρόμο. Τὸ ὠραῖο προσώπκι της τὸ εἶχε συσπάσει ἡ ἀγωνία, ἡ ἀναπνοή της ἦταν διακεκομμένη καὶ τὰ χεῖλιά της ἔτρεμαν σὰν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν ἕνα λυγμὸ. Στὸ θαμπὸ φῶς ποὺ ἔστειλε τὸ φανάρι, ποὺ ἦταν ἕνα μέτρο μπροστά τους μέσα ἀπὸ τὴ βροχή, εἶδεν ὁ Χρυσοπέτρος τὰ μάτια της δακρυσμένα. Ἐκλαιγε σιωπηλά.

— Μὰ πῶς κάνεις ἔτσι; Τώρα θὰ πᾶν ἡ βροχὴ καὶ πηγαίνει.

— Μπορεῖ νὰ περιμένῃ ὁ Γιάννης.

— Ποιὸς Γιάννης; Γιάννη τὸν λέν ἐκεῖνον;

— Ναί. Μπορεῖ νὰ περιμένῃ, καὶ ἂν δὲν μ'εὐρῇ θὰ φύγῃ. Δὲν τὸν ξέρεις ἐσύ; Ἀφορμὴ θέλει γιὰ νὰ φύγῃ. Μπορεῖ νὰ τὸν εὗρῃ ἡ βροχὴ καὶ νὰ περιμένῃ κάτω ἀπὸ καμμιὰ πόρτα. Πᾶω νὰ ἰδῶ.

Καὶ ὠρῆσε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ γύρισε ἀμέσως

πρὸς τὴν πάροδο ποὺ φέρει πρὸς τὸ Ζάππειο.

— Ρεγγίνα, τῆς ἐφώναξεν ὁ Χρυσοπέτρος τρέχοντας ἀπὸ πίσω της. Ποῦ πᾶς μέσα στὸν κατακλυσμό. Θὰ γίνῃς μούσκεμμα, Ρεγγίνα.

Ἄλλ' ἐκεῖνη ἔτρεχε. Ἐνὰ αὐτοκίνητο τὴν ἀνάγκασε νὰ σταματήσει στὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Στάσου, Ρεγγίνα, τῆς ἐφώναξε πάλι. Μὴν κάνῃς τρέλλες.

Ἐκεῖνη ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή κάτω ἀπὸ μιὰ πιπεριά, κύτταξε κατὰ μήκος τοῦ δρόμου καὶ πάλι ἄρχισε νὰ τρέξῃ μέσα στὴ λάσπη πρὸς τὸν κῆπο. Ὁ Χρυσοπέτρος ἀκολουθοῦσε σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσε. Ἀκούσθηκε ἡ σφυρίχτρα ἐνὸς χωροφύλακος ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἐκεῖνη προχώρησε κατ'εὐθείαν πρὸς τὸ κτίριο τοῦ Ζαπείου, ἀνέβηκε στὰ σκαλιά, εἶδε καὶ ξανακατέβηκε.

Ὁ Χρυσοπέτρος τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυνὰ. Τὸ νερὸ ἔτρεχε ἀπάνω στὸ μουςαμῆ του. Τὰ μαλλιά του ἔσταζαν στὸ λαιμό του, τὸ τσιγάρο ποὺ κρατοῦσε, ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του, ἀκόμη στὸ στόμα, κρεμάσθηκε ἀπὸ τὴ βροχὴ στὸ χεῖλός του. Τὴν εἶδε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ καφενεδάκι, πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ κτιρίου, κάτω πρὸς τὸ γαλακτοπωλεῖο. Εἶδε ὅτι σταμάτησε ἐκεῖ καὶ ἔτρεξε. Ἡ βροχὴ εἶχε λιγοστέψει καὶ ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ ἐφιχάλιζε μόνο. Ἡ μπόρα εἶχε περάσει. Ἡ Ρεγγίνα ἦταν μέσα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γαλακτοπωλείου, στηριγμένη ἀπάνω σ' ἕνα πάγκο, τρέμουσα δλόκληρη. Ἐνας ἄερας λεπτὸς τοῦ χτύπησε τὸ πρόσωπο καὶ μυρωδιὰ ἀπὸ σταῦλο. Ἦταν ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἡ μυρωδιὰ τῶν ἀγελάδων ποὺ μετεκινοῦντο καὶ ἐμουκνίζαν ἡσυχὰ μέσα στὸ παχνί. Εἶδε στὸ βάθος τοῦ βουστασίου, στὸ θαμπὸ φῶς, τῆς σκοτεινῆς καὶ ὀγκώδεις σιλουέτες τῶν ζώων. Αὐτὸ τοῦ ἔδωσε μιὰ στιγμαία αἴσθησι γαλήνης καὶ μακαριότητος, ποὺ τοῦ αὔξησε τὸν οἶκτο γιὰ τὴν καταμυσκεμένη ἐκεῖνη γυναίκα, ποὺ ριγοῦσε μπροστά του σὰν ἀπὸ προμήνυμα πυρετοῦ.

— Δὲν ἦταν πονθενά, τοῦ εἶπε καὶ τὰ δόντια της χτυποῦσαν ἀπὸ τὸ οἶγος. Δὲν ἦρθε. Ἄν ἦταν, θὰ περιμένε μέσα ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ Ζαπείου, ὅπως εἶπαμε. Δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογήθῃ γιὰ τὴ βροχὴ. Ἀρχισε νὰ βρέξῃ ἀπὸ τὴ μισή. Δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅτι ἄργησα. Ἦρθε ἀκριβῶς στὴν ὥρα.

Ὁ Χρυσοπέτρος τῆς ἐπρότεινε νὰ περάσουν στὸ διαμέρισμα ποὺ ἦσαν καθίσματα. Ἐδίστασε στὴν ἀρχὴ καὶ ἔδεδῃ ἔπειτα.

— Νὰ πάρῃς ἕνα γάλα ζεστό.

— Ναί· στὴ βιασύνη μου δὲν ἔφαγα. Ἄλλως τε ἐπρόκειτο νὰ φάμε μετὰ τὸν Γιάννη.

— Εἶσαι βρεμένη. Πῶς θὰ μείνῃς ἔτσι. Τὸ πανωφόρι σου εἶνε πολὺ λεπτό.

— Τὸ μπουᾶ μοῦ φύλλαξε τῆς πλάτες.

Τὸ φτωχὸ της μπουᾶ ἦταν καταμυσκεμένο καὶ αὐτό. Ἦταν γύρω-γύρω στὸ λαιμὸ της καὶ στοὺς ὤμους της σὰν ἕνα βρεμένο κουρέλι.

— Ἀρχισα νὰ ζεσταίνωμαι, εἶπε· ἔδω μέσα εἶνε σὰν λουτρό.

Ἐφεραν τὸ γάλα.

— Τώρα; εἶπεν ἡ Ρεγγίνα.

— Τί τώρα; Πιὲ τὸ γάλα σου.

— Ὁ Γιάννης δὲν ἦρθε. Πρέπει νὰ τὸν εὗρω ἀπόψε.

— Τὸν βρίσκεις αὔριο.

— Κι' ἀπόψε τί θὰ κάμω;

Τότε ἄρχισε μετὰ φωνὴ συγκινημένη καὶ τοῦ εἶπε τὴν ἱστορίαν της. Ὅταν τὰ χάλασε μαζί του, τότε ἀκόμη ποὺ σπυδαίετο στὸ Πολυτεχνεῖο ὁ Χρυσοπέτρος, γνώρισε τὸν Γιάννη Ἀθανασίου. Ἀγαπήθηκαν. Αὐτὴ ἦταν κεντίστρα σ' ἕνα ἀσπρορουχάδικο. Ἐμενε πάντα στὴ θεία της. Ὁ Γιάννης ἦταν καλὸς, ἤξερε τὴν τέχνην του, βιβλιοδέτης, ὅπως κανένας ἄλλος, ἀλλὰ τὸν ἔτρωγαν οἱ φίλοι. Τὰ χάλασε μετὰ τὸ σπῆτι του, καὶ τ' ἀδέλφια του, ἀντὶ νὰ τὸν συμμαζέψουν, τὸν κυνήγησαν. Δὲν ὑπάρχουν σήμερα ἀδέλφια στὸν κόσμον. Ἄν ἦσαν ἀδέλφια, ὁ Γιάννης θὰ ἦταν ἄλλος. Ἐπαίξε χαρτιά. Καὶ ποιὸς δὲν παίζει χαρτιά σήμερα; Ξεμυαλίζονται μετὰ τῆς γυναικῆς. Αὐτό, νὰ σοὺ εἰπῶ, εἶνε ἐλάττωμα, μὰ βέβαια τὴν Ρεγγίνα τὴν εἶχε Θεὸς του. Πόσες φορὲς ἐπῆγε καὶ τῆς εἶπε: Ρεγγινούλα μου, ὅτι ἔχω ἐσένα δὲν ἔχω οὔτε τὴν Βαγγελίστρα. Λατρεῖα. Κ' ἐπὶ τέλους ἂν πῆγαινε μετὰ τὸν συμμάζεμε αὐτὴ ἡ ἴδια μετὰ τὸν καιρό. Θὰ τοῦ περνοῦσε. Θὰ ξαναγύριζε στὴ λάτρα του. Ἀλλὰ βγήκε καὶ ἡ θεία της στὴ μέση. Ἦσαν γιὰ τὴ σχέσιν της μετὰ τὸν Γιάννη. Καὶ μὴν ἦταν νὰ τὸ κορύψῃ; Γυναίκα του ἦταν. Καλὸ ἢ κακό, ἡ ὥρα τῶφρε καὶ πάει. Τὸ στεφάνι τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ μωρὸς. Κ' ἐπὶ τέλους τὴν ψυχὴν της καὶ τὸ κορμί της τὰ ὥριζε. Τοῦδινε, λέει, τὰ μισὰ λεφτά της κάθε βδομάδα. Ἄν δὲν ἔδινε τοῦ Γιάννη, ποίαν θὰ δινε; Ἡ θεία της τὴν ἔβγαλε σιγά-σιγά στὸ τούμι-πανο. Ἡ γειτονιά τῶμαθε καὶ ἡ στρίγγλα παράγινε. Ἡ τὸ Γιάννη, λέει, ἦ ἔμένα; Τί νὰ κάμω;

Ἐδῶ ἡ Ρεγγίνα ἐστέναξε. Ἦπτε λίγο γάλα ἀκόμη, ἔφερε τὰ δάκτυλα στὰ βρεμένα της μαλλιά καὶ εἶπε: — Δὲν ἔχει δῶ μέσα ἕνα καθρέφτη νὰ φτιασθῇ κανεὶς. Ποῦ λὲς ὁ Γιάννης μοῦψῃσε τὸ ψάρι στὰ χεῖλιά, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Εἶνε στὴ μέση μιὰ τραγουδίστρα, ἡ Μαρίκα. Καὶ μὴν εἶνε καὶ ἄνθρωπος; Μιὰ χτικιάρη. Προχθὲς ὁ μωρὸς τὴν Πέμπτη τὰ εἶπαμε γιὰ καλὰ. Ἐφθασε τὸ πρᾶγμα στὴν ἄκρη. Ἐγὼ νὰ ζήσω πᾶς στῆς θεῖας μου

ἦταν ἀδύνατο. Δὲν θέλω οὔτε τὴν καλημέρα της πιά, μοῦ εἶπε ὁ Γιάννης. Τὸ Σάββατο τελειώνουν ὅλα. Ἀποφασίσαμε νὰ ῥθω ἐγὼ σήμερα ἀπὸ τὴ δουλειὰ μετὰ τὸ βδομαδιατικὸ χωρὶς νὰ πάω στὴ θεία μου καὶ νὰ συναντηθοῦμε ἔδω στὸ Ζάππειο γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἰδῇ κανένας γνωστὸς ἄλλου. Δὲν ἤθελα νὰ μάθουν πῶς ζοῦμε μαζί ὡς ποῦ νὰ στεφανωθοῦμε. Ἐπρεπε νὰ ῥθω ἀπόψε καὶ τὰ χορήματα, ἀλλὰ δὲν ἔκαμαν σήμερα πληρωμὲς στὸ κατάστημα. Παρακάλεσαν τὰ κορίτσια νὰ περιμένουν γιὰ τὴ Δευτέρα. Ἦρθε μὲ ἀδειανὰ τὰ χέρια νὰ τὸν εὗρῶ. Ἀλλὰ ἦρθε. Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ὁ Γιάννης ὁ μωρὸς δὲν ἦρθε, οὔτε θάρρη.

— Λοιπὸν ποῦ θὰ πᾶς ἀπόψε;

— Οὔτε ξέρω. Θὰ κυττάξω νὰ τὸν εὗρω. Καλότερα νὰ πάω νὰ πέσω στὸ Φάληρο παρὰ νὰ ξαναγυρίσω στὴ θεία μου.

— Τὸν ἀγαπᾷς;

— Μὴ μ'ἐρωτᾷς, καὶ μὲνε. Τὸ γραφτό μου ἦταν. Στεφάνι μονάχα ἀπ' αὐτὸν περιμένω. Θὰ πάω στὰ Ἐξάρχεια. Ἐκεῖ εἶνε ἡ παρέα του.

— Πᾶμε λοιπόν.

Ἐπροχώρησαν στὴν ὁδὸν Κηφισιάς, ἐπῆραν τὸ τραίνο καὶ κατέβησαν στὴν Ὀμόνοια.

— Τώρα νὰ μ'ἀφήσης, τοῦ εἶπε μόλις ἐφθασαν στὴν Πλατεῖα. Ἄν μᾶς ἰδῇ μαζί, θὰ μοῦ κάμῃ φασαρία. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα. Ἐγὼ θὰ μὲν δῶ μέσα νὰ πιῶ μιὰ μπύρα.

Ὁ Χρυσοπέτρος ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ζυθοπωλείου τὴν εἶδε νὰ χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους.

— Καλοτάξειδι, εἶπε μέσα του.

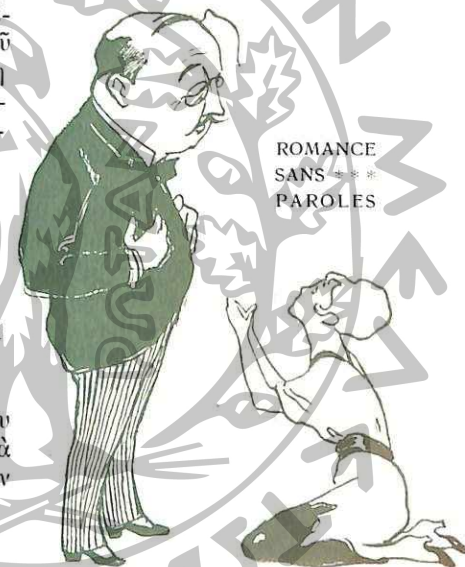
Βρισκόταν στὴ δευτέρα μπύρα καὶ κύτταζε τὸ ταβάνι τοῦ καταστήματος, ὅπου τοῦ ἐφαίνετο ὅτι προχωροῦσε μιὰ ἀράχνη, γιὰ νὰ πιάσῃ μιὰ μυῖγα, ὅταν εἶδε τὴν Ρεγγίνα νὰ στέκεται στὴν πόρτα. Τοῦ ἐνέσσε νὰ πλησιάσῃ. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κλαμμένο, τὰ μάτια της κατακόκκινα.

— Πᾶμε ἔτσι, τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ μὲν μέσα στὰ χάλια ποῦ εἶμαι.

Ἀφῆσε τὴ μπύρα του, πλήρωσε καὶ ἔφυγε.

— Λοιπὸν;

— Ἡ παρέα του ἦταν ἐκεῖ. Λίγα λεπτὰ προητέρη θὰ τὸν

ROMANCE
SANS ***
PAROLES

πρόφθαινα. Ένας φίλος του με λυπήθηκε και μου είπε την αλήθεια. Μη χάνης τον καιρό σου, κοπέλλα μου. Απόψε πληρώθηκε, έπληρε σαράντα φράγκα και πάει να βρή κάποιον άλλην. Έχουν ραντεβού. Είμαι στους πέντε δρόμους, Μητσο.

— Δεν θάχης σκοπόν βέβαια να κυνηγήσης αυτόν τον τενεκέ.

— Έκλαψα, δεν μπορώ να το κρύψω. Μα ούτε να τον ξαναϊδούν τα μάτια μου. Τέτοιο τέρας. Έκείνος δεν της απάντησε.

Προχωρούσαν άργά προς το άριστερό πεζοδρόμιο της οδού Πανεπιστημίου. Ο Χρυσοπέτρος έγυριζε και την έκτύταζε από στιγμή σε στιγμή. Ήταν η παληά του φίλη, η πρώτη, εκείνη που τον έκαμε να ντύση απάνω της όλα τα παιδικά του ιδανικά. Αισθανόταν γι' αυτή μια λύπη, κάτι που μπορεί να μην ήταν αγάπη, αλλά ήταν μια τρυφερότης θερμή, μια επιθυμία να την ζεστάνη, να της ξυπνήση ίσως της παληές στιγμές που ζωογονούντο μέσα του και τον έκαναν να παίρνη στα σοβαρά σαν ένα ξεαίσιο μοιραίο τη συνάντησι αυτής της γυναίκας. Έπεσεν έτσι στα χέρια του μέσα στη κρίσιμη της ώρα.

— Ρεγγίνα, της είπε. Θέλεις να πᾶς στη θειά σου;

— Όχι, είπεν εκείνη σβυστά.

— Θα σου είπω κάτι, μα μη σου φανῇ απότομο. Έρχεσαι μαζί μου;

Και άρχισε άμέσως να της μιλή με θερμότητα, πειστικά. Αν ήθελε, θάβροισκε σ' αυτόν το πᾶν. Το πᾶν εἶνε μία λέξις, άλλ' ό,τι μπορούσε θάκανε γι' αυτήν. Κανένα δεν είχε στόν κόσμο ούτε αυτός, ούτε εκείνη. Άς ένώσουν λοιπόν μαζί τα κουρέλια τους. Ίσως όλα αυτά που πέρασαν να μη τα θυμούντο. Του άρεσε, την αγαπούσε. Τώρα νοιώθει πῶς την αγαπούσε. Η αγάπη του που άρχισε πρὸ οχτῶ χρόνων ήταν ένα σκίτσο σαν εκείνο που της έκαμε τότε — θυμάσαι, Ρεγγίνα; — που πήγαινε στο σπίτι του όταν ήταν κοριτσάκι. Η αγάπη τους έμενε έτσι στην αρχή, άτελείωτη. Τώρα όλα θά έπαιρναν ένα τέλος.

— Εκτὸς αν αγαπᾶς αυτόν τον άνθρωπο.

— Μη μου ξαναμιλήσης γι' αυτόν, του απάντησε.

— Έρχεσαι λοιπόν; Απόψε τουλάχιστον που είσαι έτσι βρεμένη που θά πᾶς; Αν δεν σ' άρέση, φεύγεις αύριο. Θα μπῆς απόψε στο σπίτι μου σαν αδελφή μου. Θέλεις;

Εκείνη εστάθηκε.

— Αν έρθω, δεν θά ξαναφύγω πιά. Πῶς θά μπορέσω νάρθω και να φύγω αύριο; Μια κοπέλλα καθώς πρέπει δεν μπορεί να μπαίνει και να βγαίνει έτσι εύκολα-εύκολα.

— Λοιπόν;

Τὸν έπλησίασε, έβαλε τὸ χέρι της στο μπράτσο του και τοῦ εἶπε:

— Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σου;

Εκείνος έσφιξε χαρούμενος τὸ χέρι της και έφώναξε ένα άμάξι που περνούσε.

* *

— Νά, της εἶπε, μόλις έφθασαν και έμπῆκαν στο σπίτι. Έδω στο γραφεῖό μου εἶνε ένας καναπές, στην κρεβατοκάμαρα εἶνε ένα κρεβάτι. Πέσε συν στο κρεβάτι.

— Άνοιξε μια ντουλάπα και της έδειξε ρούχα.

— Πρέπει ν' αλλάξης, της εἶπε. Θα πάρης καμμιὰ πούντα όπως εἶσαι. Φόρεσε ανδρικά. Τί να γίνῃ.

Εκείνη έφερε τὸ χέρι της πλάτες της.

— Είμαι μούσκεμια, εἶπε, ἄς φορέσω κι' ανδρικά.

Ο Χρυσοπέτρος πέρασε στο δωμάτιο και την άφησε ν' αλλάξῃ. Όταν του φώναξε, εκάθητο στο κρεβάτι τυλιγμένη σ' ένα παλτό του.

— Αγάπη μου, της εἶπε, σ' άρέσει ἐδῶ μέσα;

Εκείνη εστένανε και χαμογέλασε.

— Νά ήξερες τί ευτυχία που μου δίνεις απόψε. Τί ζευγάρι θά γίνουμε. Τί δουλειά θ' άρχίσω. Θέλεις να ιδῆς τὰ σκίτσα μου;

Εβγαλε από ένα συρτάρι τὰ χαρτιά του. Σ' όλα ἦσαν γραμμές που μόλις απέδιδαν της γωνιές ενός σχεδίου. Μόνον τὸ σκίτσο τοῦ «Ασύλου τῶν Ευτυχισμένων» ήταν πιὸ συμπληρωμένο.

— Όλο γυναίκες έχεις σχεδιασμένες, του εἶπε. Τί mania που έχεις με της γυναίκες.

— Χωρίς γυναίκα δημιουργία δεν υπάρχει. Αυτό που σου λέω εἶνε μεγάλη θεωρία, αλλά τὸ καταλαβαίνεις απάνω-κάτω.

— Άμ' νοιώθω, καυμένη.

Και άρχισε να γελᾷ.

— Αυτὴ ἐδῶ που δίνει τὸ χέρι της στόν άλλο, ἐνῶ την αγκαλιάζει ὁ άνδρας της, εἶνε νόστιμη. Τί κάθεται και σκαρώνεις!

Άρχισε να της μιλή γιὰ τὸ έργο του. Ναί, όλα αυτά, όταν τελείωναν, θά τοῦ εἰδιναν μιὰ θέσι. Τ' όνομά του θά ήκούετο, θά έκανε κρότο, θάγραφαν ή εφημερίδες, ή παραγγελίες θά ήρχοντο ή μιὰ απάνω στην άλλη και χωρίς περιορισμό, και τότε θάβλεπες θρίαμβο. Τὸ πᾶν ήταν να μπορέση να τὰ τελειώση. Ὡς τώρα τ' άρχιζε και τ' άφινε στη μέση.

Η Ρεγγίνα έπαιζε στα δάχτυλά της τὸ σχέδιο τοῦ «Ασύλου τῶν Ευτυχισμένων». Έξαφνα, χωρίς να τὸ καταλάβῃ, τὸ πλησίασε στο κερί που ήταν πλάι της και τὸ χαρτί πήρε φωτιά. Ανέδοσε μεγάλη φλόγα άμέσως. Η γυναίκα άφησε μιὰ μικρή κραυγή και πέταξε τὸ σχέδιο που εκάιετο.

— Τί έκαμες; έφώναξε ὁ Χρυσοπέτρος.

— Ά, δυστυχία μου. Πῆρε φωτιά. Έτσι τὸ έπλησίασα στο κερί χωρίς να τὸ θέλω.

Ο Χρυσοπέτρος με σταυρωμένα τὰ χέρια έβλεπε τὸ σκίτσο του να καίεται.

— Δεν πειράζει, εἶπε προσπαθώντας να χαμογελάσῃ. Κάψε τα. Φθάνει που εἶσαι συν ἐδῶ. Όλα θά ξαναγίνουν.

Και άρχισε πάλι να της μιλή γιὰ την ευτυχία που θά τοῦ έφερε. Της μιλούσε μιὰ δολέκληρη ώρα καθισμένος στην άκρη τοῦ κρεβατιοῦ και τέλος εἶδε πῶς ή Ρεγγίνα απέκοιμήθηκε. Την έσκέπασε σιγά γιὰ να μη την ξυπνήση με μιὰ κουβέρτα, την έφίλησε έλαφρά στο ήμιάνοικο στόμα και έμεινε απέναντί της ὄρθιος και την έκτύταζε γεμάτος ευτυχία. Αυτό τὸ ξεαίσιο πλάσμα τοῦ εἶχε πέσει από τὸν οὐρανό. Ήταν τὸ δῶρο που τοῦ έστειλε ὁ Θεός, ή ένεσις της ζωῆς που γινόταν στην ύπαρξιν του. Ὡμορφη, γλυκειά, κρεμασμένη τώρα ὅλη σ' αυτόν, δική του. Ά, ήταν ικανός να την κάμῃ αξία του, να την αναδημιουργήσῃ, να την πλάσῃ εκ νέου ὅπως έπλασε και τὸν πηλὸ στη δουλειά του.

Και έπῃγε να κοιμηθῇ ήσυχος, στόν καναπέ του, στο διπλανὸ δωμάτιο, πλημμυρισμένος από τὴ συγκίνησι που δεν εἰμάντευε πρὸ ὀλίγων μόλις ὥρων, πῶς θά τοῦρχόνταν έτσι σαν καταρράκτης ἀπρόοπτου φωτός και χαρᾶς.

Όταν ξύπνησε κ' έντύθηκε και πέρασε στην κρεβατοκάμαρα εἶδε την Ρεγγίνα ν' ἀπλώνῃ τὰ βρεμένα ρούχά της απάνω σὲ καρέκλες και να τὰ βάλλῃ στόν ήλιο που έμπαινε από τὸ παράθυρο.

Τὴν έπιασε μαλακά από τὰ δύο μπράτσα κ' έσκυψε στο λαιμό της και την έφίλησε. Εκείνη τὸν ἀπώθησε έλαφρά.

— Εἶνε τὸ ξάφνισμα της πρώτης επαφῆς, εσκέφθηκε. Σὲ λίγο να ιδῆς που θά με φιλήσῃ πρώτη αὐτή.

— Θα πάω ἔξω, της εἶπε. Πρέπει να φροντίσω γὰ μᾶς φέρουν ἐδῶ να φᾶμε και να ξυρισθῶ. Αν θέλῃς, μπορείς να ετοίμασῆς και σύ. Έχεις ανάγκη από λίγα πράγματα. Δεν πήρες τίποτε μαζί σου, φτώχῃ μου. Να εἰκοσιπέντε δραχμές ὡς τὴν ὥρα, να πάρης ὅ,τι σου χρειάζεται. Αν βγῆς ἔξω, σῆς δώδεκα να εἶσαι ἐδῶ.

Εβγήκε. Όταν ξαναγύρισε σῆς δώδεκα και τέταρτο, εὑρῆκε τὸ σπίτι του άδειανό. Η Ρεγγίνα δεν ήταν ἐκεῖ. Εκτύταξε γύρω του ταραγμένος, και τὰ μάτια του έπεσαν απάνω στο ἀπὸ μέσα ἐνὸς πακέττου τσιγάρων που ήταν βαλμένο απάνω στο καλαμάρι τοῦ τραπεζιοῦ. Ήταν γραμμένο. Και διάβασε:

«Φεύγω, αλλά μη νομίσης πῶς δεν θά σου ξαναγύρισω τὸ εἰκοσιπεντάρικο. Τὸ παίρνω δανεικό. Ρεγγίνα».

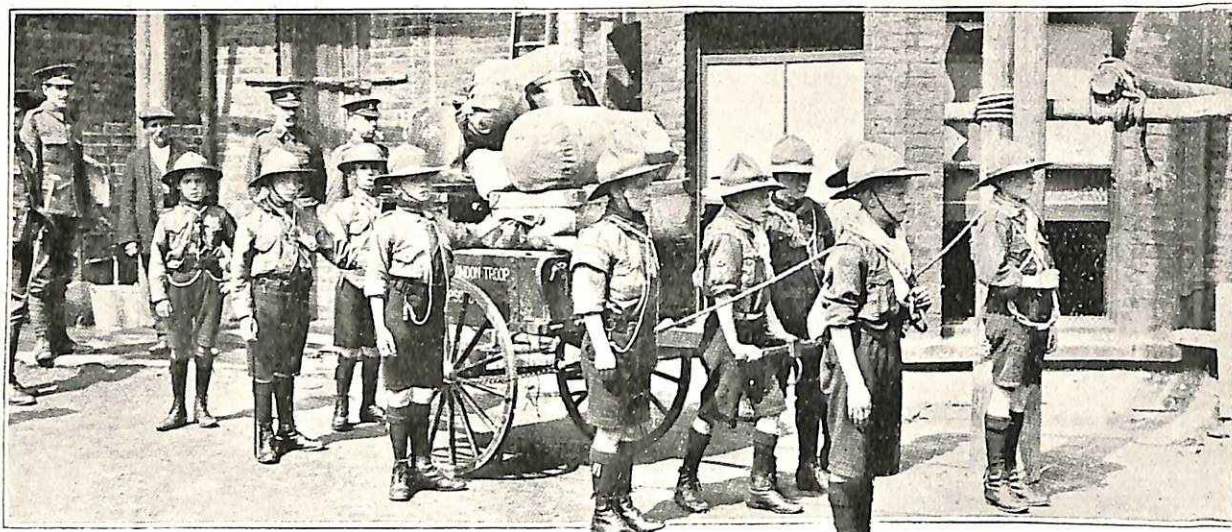
Έπεσε σὲ μιὰ καρέκλα σαν πιῶμα. Η Ρεγγίνα εἶχε φύγει. Επήγαινε στο δρόμο της, από τὸν ὁποῖον τίποτε δεν μπορούσε να την ἀποσπάσῃ. Αγαπούσε τὸν άλλο, και επήγαινε ἴσως να τοῦ δώσῃ τὰ χρήματα, που πήρε από κεῖ. Εἶχε μετανοήσει γιατί τὸν ἀκολούθησε και τὴ διανυκτέρευσε στην οἰκίαν του θά την θεωρούσε ένα, παραστράτημα. Αυτὴ ή νύχτα ήταν μιὰ ἀπόπειρα να συμπληρώσῃ κάτι στη ζωή του. Έμεινε και αὐτὸ άτελείωτο σκίτσο και μάλιστα χαμένο γιὰ πάντα, ὅπως τὸ καμένο σχέδιο τοῦ «Ασύλου τῶν Ευτυχισμένων», που ήταν ακόμη ή στάχτη του στο πάτωμα.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Μία χαριτωμένη Άρτις, ή Κυρία Καββαδία (τὸ γένος Τσακάλη), φωτογραφημένη εἰς τὸν ἐν Ἰνδίας κήπον της * *

ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΗ
* * ΑΤΘΙΣ * *

Οι νεαροί Σκώτες-μπόυ, οι πρόσκοποι της
'Αγγλίας, παρέχουν καθημερινώς πολυτίμους
υπηρεσίας εις τον αγγλικόν στρατόν *

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ

Εκ Λονδίνου μετεδόθη την παρελθούσαν εβδομάδα η είδησις, ότι επετεύχθη αγγλο-ρωσική συνεννόησις διὰ τὸ ζήτημα τῶν Στενῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ πληροφορία εἶναι ἀκριβής. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ Τουρκία ἐρρίφθη ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὰς γερμανικὰς ἀγκάλας, ἦτο προφανὲς ὅτι ἐξεμυδένισε τὸ ἄριστον φυλακτήριόν της: τὴν αγγλορωσικὴν ἀντιζηλίαν διὰ τοὺς Πορθμούς, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ λυσιτελεστέρα παθητικὴ της ἀμύνα κατὰ τῶν πεπρωμένων της. Ἡ ἀποφασιστικὴ καθοδὸς της εἰς τὸν ἀγῶνα, ὁ ὀχληρότατος ἀντιπερισπασμός, ὃν ἐδημιούργησε καὶ διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ διὰ τὴν Ρωσίαν διὰ τῆς δρασείας της ἐν τῇ ὁρμενικῇ μεθορίῳ καὶ ἐν τῇ Σιναίτι, ἦτο φυσικὸν νὰ δώσῃ εἰς τὴν μεγάλην Αὐτοκρατορίαν τοῦ Βορρᾶ τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἐπιδιωκομένην ἀφορμὴν τῆς ἐπιλύσεως τοῦ «μεγάλου ρωσικοῦ ζητήματος». Ἡ ρωσικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ συγκεντρώσῃ ἰσχυρὰς δυνάμεις παρὰ τὸ Ἀραράτ, νὰ σαρώσῃ τὸν τουρκικὸν στρατόν τῆς Ἀρμενίας καὶ διὰ ραγδαίας προελάσεως νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπαυλαμβάνουσα ἐξ ἄλλης ἀφετηρίας τὴν Μικρα-

σιατικὴν ἐκστρατείαν τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ. Ἀλλ' ἡ ἐνέργεια αὕτη, ἥτις θὰ ἐδιχοτόμει καὶ θὰ συνέτριβε τὴν Τουρκίαν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διεξαχθῇ πρὶν καθορισθῇ ἡ λεία της. Τὸ Ἀνακτοβούλιον τῆς Πετροπόλεως ἀπήτησε νὰ ὀρισθῶσιν ἀπὸ τοῦδε τὰ δι' αὐτὴν ἀνταλλάγματα. Ἡ Ἀγγλία ἐπειράθη ν' ἀποφύγῃ τὸ πικρὸν ποτήριον. Δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ἡ προσπίθειά της, ὅπως διὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πολυαριθμῶν ἀντικοιμητικῶν προσφύγων ἀνατρέψῃ τὴν «Ἐνωσιν καὶ Πρόοδον» καί, ἐκδιώκουσα τοὺς Γερμανοὺς, παρασύρῃ τοὺς Τούρκους εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως, ὁπότεν αἱ ρωσικαὶ βλέψεις θὰ ἐξεμυδενίζοντο ἀριστοτεχνικῶς, δὲν ἐπέτυχε. Πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ κολοσσαίου ἐγχειρήματος ἀπῆρτετο καιρὸς, ὅστις δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἰδίως κέντρον ἐνεργείας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπερ, διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ἀγγλικῆς ἐν αὐτῇ προεβίαις, δὲν ὑφίστατο. Καὶ ἡ Ρωσία, κατανοοῦσα ὅτι τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν ἐπέστη καὶ ὅτι ἡ εὐκαιρία ἥτις παρουσιάσθη δὲν θὰ ἐπανήρχετο, ἐξεβίβασε τὴν συνεννόησιν ἣν ἐπεδίωκε.

Δι' αὐτῆς ὁ Εὐξείνιος καθίσταται κλειστὴ ρω-

σικὴ θάλασσα. Ὀλόκληρος ἡ παραλία του, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς βορείου Μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις εἶναι τὸ πλουσιώτερον ἴσως εἰς μεταλλευτικὸν πλοῦτον τμήμα τῆς Τουρκίας, ἐπιδικάζεται εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς ἣν ἐπετράπη καὶ ἡ παρὰ τὸν Βόσπορον ἐγκατάστασις. Ἡ ἐκβολὴ τοῦ Βοσπορικῶν στενοῦ ἀναγνωρίζεται ρωσικῇ, ἐπιτρέπεται δὲ ἡ ὀχύρωσίς της καὶ ἡ κατασκευὴ ρωσικῶν φρουρίων ἐπ' αὐτῆς. Ἡ Κωνσταντινούπολις κηρύσσεται ἐλευθέρη πόλις, μεθ' ὅλης τῆς περιοχῆς της καὶ τοῦ Ἑλλησποντιακοῦ Πορθμοῦ. Ἡ Ἀγγλία θὰ καταλάβῃ τὴν Ἱμβρον, ὅπως κυριαρχίῃ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀποκλείουσα, ἐν ἀνάγκῃ, ἐν αὐτῇ τὴν Μοσχοβιτικὴν πρὸς τὸ Αἰγαῖον ἐξόρμησιν. Βεβαιούται ὅτι ἀνεγνωρίσθη καὶ Μικρασιατικὴ ἑλληνικὴ ζώνη, περιλαμβάνουσα τὴν μακρὰν ἀκτὴν, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Σιγείου μέχρι τοῦ κόλπου τῆς Ἀτταλείας καὶ ἥτις θὰ ἐπιδικασθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἂν ἐξέλθῃ τῆς οὐδετερότητος.

Αἱ πληροφορίες αὗται μεταδίδονται ἐκ πηγῶν τοιοῦτου κύρους, ὥστε ἐπιβάλλεται ἀνεπιφύλακτος πίστις ἐπ' αὐτάς. Ἀλλὰ δὲν συνεπάγονται τὸ συμπέρασμα, ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸς τῆς ὀριστικῆς λύσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ προβλήματος. Ἡ Τουρκία εὐρέθη πρὸ κρίσεως ἐξίσου σοβαρῶν, ὅσον ἐκείνη ἣν διέρχεται σήμερον. Δὲν ἦτο κρίσις ὅπως ἡ θέσις της κατὰ τὸ 1829, ὅτε οἱ Ρῶσοι εὐρίσκοντο εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ἀπέσπων παρ' αὐτῆς τὴν «Σύμβασιν τῶν Στενῶν», δι' ἧς ὁ Σουλτᾶνος ἀνελάμβανε τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀνοίξῃ τοὺς Πορθμούς, νὰ κρημνίσῃ τὰ φρούρια τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Δουνάβεως καὶ ν' ἀποτίσῃ ἀπο-

ζημίωσιν, ἥτις καθίστα τὴν χώραν του αἰωνίως ὑποτελὴ εἰς τὴν Πετρούπολιν. Δὲν ἦτο κρίσις ὅπως ἡ θέσις της κατὰ τὸ 1833, ὅτε ὁ Μαχμούτ, προσπαθὼν νὰ σωθῇ ἐκ τῆς κεραυνοβόλου προελάσεως τοῦ Ἰβραήμ καὶ τῶν Αἰγυπτίων του πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εὗρισκε φάρμακον χεῖρον τοῦ νοσήματος, διὰ τῆς προσκλήσεως τῶν Ρώσων εἰς τὸν Βόσπορον, μεθ' ὧν ὑπεχρεώθη νὰ συνολογήσῃ τὴν Συνθήκην τοῦ Χονγκιάρ Ἰσμελεσί. Τὴν αὐτὴν δοκιμασίαν διήλθεν ἡ περιπετειώδης Αὐτοκρατορία καὶ κατὰ τὸ 1840, ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι ἐβάδισαν καὶ πάλιν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀναγκασθέντες τὴν

φορὰν ταύτην ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας τὰς αὐτὰς ἀγωνίας ἐδοκίμασε καὶ κατὰ τὸ 1878, ὅτε αἱ στρατιαὶ τοῦ Μ. Δουκὸς Νικολάου ἐστρατοπέδευον εἰς Ἅγιον Στέφανον, εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὁ Τσάρος ἐδήλου εἰς τοὺς ξένους πρεσβευτάς: «Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ συγκατένευσεν ὅπως ὁ Μ. Δοῦξ ἀνυψώσῃ ἐπὶ τῆς Ἀγίας Σοφίας τὸν Σταυρόν!» Ἐν τούτοις, πᾶσαι αἱ φοβεραὶ αὗται κρίσεις ἀπεσοβήθησαν καὶ ἂν ἡ Τουρκία ἦτο ἱκανὴ νὰ ὁργανωθῇ κοινωνικῶς, διότι τὸ κυριόν της νόσημα εἶναι οὐχί, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ ξένοι συγγραφεῖς, ἡ οἰκτρά της ὁργάνωσις ὡς κοῦρὸς, ἀλλ' ἡ ἀδυναμία τῶν μουσουλμανικῶν ὁμάδων της ὅπως ἀποτελέσῃ κοινωνικὴν ὁργάνωσιν, κατὰ τὴν νεωτέραν ἐκδοχὴν τοῦ δοξασμοῦ, θὰ εὗρισκε τὴν ὀριστικὴν σωτηρίαν της. Ἦ ἔσωσεν τὴν Αὐτοκρατορίαν τοῦ Ὀσμᾶν ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων συμφορῶν; Οὐχὶ βεβαίως ἡ force d'inertie, ἣν ἀνακηρύσσει ὁ κ. Ρενέ Πισσόν, ὡς τὸ μοναδικόν

MARIA ADELAIDE
Ἡ Μεγάλῃ Λαυραία τοῦ Λουξεμβούργου.

της περιήλπον. Ἀρκεῖ νὰ ρίψωμεν πρόχειρον βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὅπως ἐξακριβώσωμεν ὅτι ἡ Τουρκία εἶναι κυρία γεωγραφικῶν σημείων, ἐξίσου ἀναγκαίων εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν πασῶν τῶν Μ. Δυνάμεων. Ἀλλ' ὁ διαμελισμός της, καὶ ἂν ἔτι συνετελεῖτο κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε οὐδεμία τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ν' ἀδικηθῇ ἐκ τῆς διανομῆς, οὐσιαστικῶς θὰ κατέληγεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα: Θὰ ἐγκαθίστα τὴν Ρωσίαν ὡς μοναδικὸν κληρονόμον της.

Ὅταν ὁ λόρδος Οὐέλλινγκτον, ὁ περίφημος «Σιδηροῦς Δούξ», ἠρωτήθη διατί τὰ Δαρδανέλλια πρέπει νὰ παραμείνωσι κλειστά, ἀπήντησεν ἐπιγραμματικώτατα: «Διότι οἱ Ρῶσοι εἶναι πολὺ πλησίον καὶ ἡμεῖς πολὺ μακρὰν». Ἀληθῶς, ἡ Ρωσία, εὐρισκομένη ἐγγύτατα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Πορθμῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ προβῇ εἰς τὴν κατάληψιν τῶν δι' ἀπροσδοκίτου πραξικοπήματος, πρὶν οἱ Ἀγγλοὶ σκεφθῶσι καὶ νὰ ἐπέμβωσι. Τὸν αὐτὸν κίνδυνον θὰ ἐδημιουργεῖ καὶ διὰ τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη ἡ ἐγκατάστασις τῶν ἐν τῇ τουρκικῇ λείᾳ τῶν. Ποία εὐρωπαϊκὴ Δύναμις θὰ ἠδύνατο νὰ περιφρουρήσῃ Μικρασιατικὴν κτήσιν

τῆς ἀπὸ ρωσικῆς ἐπιθέσεως, ὅταν αὐτὴ μὲν θὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διεξαγάγῃ «ἀποικιακὸν πόλεμον», ὡς ἐκείνον ὃν ὑπέστη ἡ Ἀγγλία ἐν ταῖς Ὁλλανδικαῖς Δημοκρατίαις τῆς Ν. Ἀφρικῆς, ἡ δὲ Ρωσία δὲν ἔχει ἢ νὰ κατακλύσῃ τὴν γῆν, ἢ νὰ ἐποφθαλμίσῃ, ἀκόπως διὰ τῶν φελλῶν της, ἀφοῦ ἡ Μικρὰ Ἀσία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπλὴ προέκτασις τῆς ἀρμενικῆς μεθορίου της, ἐξ ἧς δύναται νὰ διαχυθῇ καὶ πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν καὶ πρὸς τὴν Βαγδάτην καὶ πρὸς τὰ Ἀδανα; Οἱ φρόβοι οὗτοι συνετέλεσαν ὅπως ἡ Εὐρώπη ἐπιδιώξῃ μετὰ πλειοτέρου ζήλου τὴν διατήρησιν τῆς Τουρκίας ἢ τὴν διάλυσίν της πρὸς ἴδιον ὄφελος. Ἡννόει ὅτι, ἐκδίδουσα τὴν καταδικαστικὴν της κατ' αὐτῆς ἀπόφασιν, οὐδὲν ἄλλο ἔπραττεν ἢ νὰ συνεργάζηται πρὸς νέαν τῆς Ρωσίας ἐπέκτασιν. Ἀλλ' ἡ κατάστασις ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης παρέμεινεν ἀμετάβλητος. Τὰ αἷτια, ἀτινα ἀπεμάκρυναν τοσάκις ἀπὸ τῆς Τουρκίας τὸν θάνατον, ὑφίστανται πάντοτε. Τίς μᾶς βεβαίον ὅτι δὲν θὰ ματαιώσωσιν ἅπαξ ἔτι τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ρωσικοῦ ὀνείρου, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ ἀλλοιώσεις, ἅς θὰ ἐπιφέρῃ ἀναποφεύκτως εἰς τὸ τουρκικὸν καθεστὼς ὁ πόλεμος;

POLITICUS

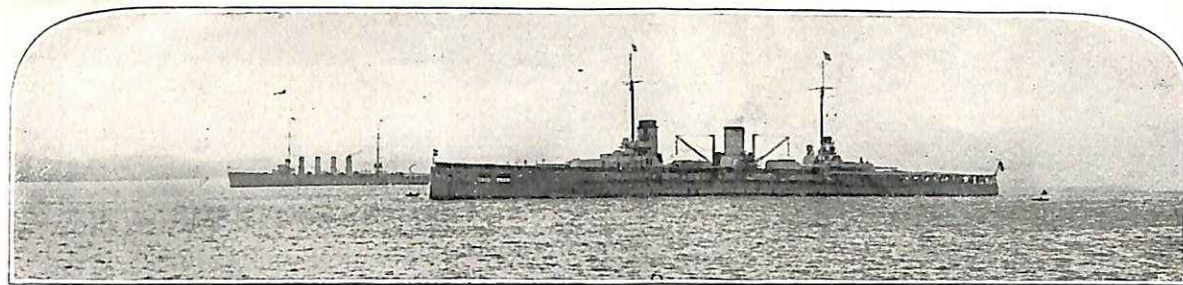
ΣΤΕΚΚΕΤΙ

ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΤΟ

Ἐνα ὁργανέττο παίζοντας τὸ δρόμο μας διαβαίνει.
Ἀνοιξα τὸ παράθυρό κ' ἐφάνη ἡ βραδυνὰ
καὶ μεσ' στήν καμαροῦλά μου ἀπὸ τοὺς κάμπους
μὰ ἀνοιξιὰτικη πνοὴ γεμάτη μυρωδιά. | μπαίνει,

Δὲν ξέρω γιατί τρέμουνε τὰ γόνατά μου πάλι
δὲν ξέρω γιατί δάκρυα μοῦ ἔρχονται πικρά.
Νά, γέρνω εἰς τὸ χέρι μου ἐπάνω τὸ κεφάλι
καὶ σ' ἐνα συλλογίζομαι ποῦ βροίσκεσαι μακρινὰ...

Μετάφρασις Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΟΥ

ΤΟ "ΓΚΑΙΜΠΕΝ", ΚΑΙ ΤΟ "ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ".

ΚΝΟΥΤ ΑΜΣΟΥΜ

ΑΛΗΤΕΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

* Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεῦχος *

«Ἀλλὰ φρονιμώτερο δὲν εἶνε βέβαια νὰ γνωρίζῃ κανεὶς στῆς ταβέρνες καὶ νὰ πίνῃ τὸν παρᾶ.»

«Παρατήρησες πῶς πίνω;» εἶπεν ὁ Γέζς.
«Πίνω μισὸ ποτήρι, ὅταν σὺ πίνῃς μὲ διπλὸ ποτήρι. Αἰωνίως».

«Γιατί πράγμα ἤθελες νὰ μοῦ μιλήσῃς;» ἐρώτησα.

«Κ' ὕστερα δὲν θὰ ἔκανα τὸ σχέδιον, ποῦ ἔχω τώρα στὸ κεφάλι μου, ἂν δὲν ἐπηγαίναμε στῆς ταβέρνες», ἐξηκολούθησεν ὁ Γέζς.

«Τί εἶδος σχέδιον;»

«Ὁ μίστερο Ὄρι κ' ἡ μίσσις Ὄρι ἐταξείδευαν σήμερα στὸ Σικάγο», εἶπεν ὁ Γέζς.

«Ἐ.»

«Κ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζῶρτζ θὰ διευθύνῃ τὴν Τράπεζα».

«Καλά, τὸ ἄκουσα».

«Ὁ Τζῶρτζ εἶνε ὁ ἀδελφὸς τοῦ μίστερο Ὄρι, καθὼς ἔμαθα».

«Ἄ, ἄ».

«Ἀλλ' ὁ Τζῶρτζ εἶνε περιβόητος μπεκρῆς».

«Ὀλ' αὐτὰ τὰ ξέρω τώρα, Γέζς. Τί φλυαρεῖς λοιπόν!»

Ὁ Γέζς ἐξεφρόσθη κομμάτι σαφέστερον καὶ ἐνόησα, ὅτι ἤθελε — μὲ λίγα λόγια — αὐτὴν τὴν νύχτα ἢ τὴν ἄλλην νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Τράπεζαν. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐβοηθοῦσα.

«Δὲν τολμῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό», ἦταν ἡ ἀπάντησίς μου.

«Τότε θὰ πάρω μαζί τὸν Ὠντλεῦ».

Κὶ αὐτὸ δὲν μοῦ ἄρεζε καὶ εἶπα:

«Τέτοιο πράγμα δὲν τὸ ἔκανα ποτὲ ἀκόμα. Εἶνε τόσον ἐπικίνδυνον. Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ μὲ μάθῃς...».

«Κίνδυνος δὲν ὑπάρχει», εἶπεν ὁ Γέζς. «Ὅταν ἀρχίσῃ ὁ Τζῶρτζ νὰ πίνῃ, ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε μικροδουλειές, ἐπεθεώρησα καλὰ τὸ σπῆτι».

Κὶ ὁ Γέζς μοῦ ἔδειξε πρῶτα ἕνα πριόνι, ποῦ ἐπριόνιζε μέταλλα, κ' ὕστερα μιὰ θανμασία τανάλια, ποῦ ἔπαινε τῆς βίδες. Αἱ κόφεις ἦσαν λεπταὶ σὰν ξυραφιῶν.

«Κ' ὕστερα», ἠρώτησα, «τὰ κατόπιν;»

«Τὰ κατόπιν ἀπέχουν τόσον», ἀπήντησεν ὁ Γέζς. «Ὁ μίστερο Ὄρι χοιριάζεται τοεῖς μέρες νὰ πῇ καὶ τοεῖς μέρες νὰ γνωρίσῃ, ποῦ μᾶς κάνουν ἔξ' ὅτ' αὐτὸν εἰς τὸ Σικάγο τέσσαρες μέρες κ' ἐν ὅλῳ μᾶς κάνουν δέκα». Κὶ ὁ Γέζς προσέθεσεν: «Ἀλλως δὲν ἔχω στὸ νοῦ μου ν' ἀδειάσω ἐντελῶς τὴν Τράπεζα. Ὅτι χοιριάζει γιὰ τὸ κορίτσι εἶνε ἕνα καλὸ χρηματικὸν ποσὸν νὰ τὸ ἔχῃς ὡς βάσιν, ἐπειτα μπορεῖς νὰ κάμῃς περισσότερες οἰκονομίες».

Ἐγνωρίσαμε μερικὰς ὥρες σὰν κοπροόσκυλα, τὰ μαγαζιά ἐκλείσαν κ' ὁ δρόμος ἐξώθησεν μίαν στιγμὴν ἀπὸ ἀνθρώπους, ποῦ εἶχαν τελειώσει τὴν ἡμερησίαν δουλειά των. Μονάχα τὰ καπηλειὰ ἦσαν ἀκόμη ἀνοιχτά, ἐν ὅσῳ ἦσαν πελάται ὁ αὐτὰ.

«Τώρα χοιριάζομεθα νὰ βοῦμε τὸν Τζῶρτζ καὶ νὰ δοῦμε τὸ τί θὰ κάμῃ», εἶπεν ὁ Γέζς.

Κ' ἐγνωρίσαμεν ἀπὸ καπηλειὸν σὲ καπηλειὸν κ' ἤπιαμεν οὐίσκον καὶ μπύρα, ἀλλὰ μετὰ τὸν πελατῶν δὲν ἐδῶκαμε κανένα, ποῦ μπορούσε

Τὸ ταχυδρομείον ἐφθάσεν!... Ἐπειτα ἀπὸ τὴν μεγάλην μάχην, ποὺ ἐσχόρησε τὸν θάνατον, θεομοὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, σπεύδουν οἱ ἄγγλοι πρὸς τὸν ἀγαπημένον σάκκον, ποὺ ἔφερε τὴν ἀνησυχίαν τῆς μητέρας, τὰ φιλήματα τῆς ἀρραβωνιαστικῆς, τὰς εὐχὰς τοῦ κόσμου τῶν γνωρίμων καὶ συγγενῶν ποὺ εἶναι μακρὰ εἰς τὸ χωριὸ καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ περιμένουν μὲ ἀγωνίαν τὸν γυρισμὸν τοῦ ἀγαπημένου.

νὰ ἦταν ὁ Τζώρτζ. Καὶ καταλήξαμε πάλιν εἰς τὸ πρῶτον κατηλειό. Ἐκεῖ συναντήσαμεν τὸν Τζώρτζ.

VI

Ὁ Τζώρτζ εἶχε καλοκαθίσει ἐκεῖ πολλὰς ὥρας καὶ δὲν εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του γι' αὐτεῖα τὸ εἶχε πῆ ὁ ἴδιος, ὅταν ἦρθεν. Ἀλλ' ὅμως ἦταν μὴ τόσον ὥραία φθινοπωρινὴ μέρα, προσέθεσε κατόπιν, καὶ τὸ ἴδιο ἔκανε ποὺ θὰ περνοῦσεν ὀλίγην ὥραν.

Ἦτο κορτός, γεμάτος ἄνδρας, σαράντα χρόνων ἢ ὀλιγώτερον, μὲ ἐκπληκτικῶς φιλήδονον βλέμμα. Ἦτο κομψὸ ντυμένος καὶ τὰ χεῖρα του ἦσαν λευκά, διότι ἐκάθητο μονάχα καὶ ἔγραφε. Ἰὲν μὲς ἐπρόσεξε διόλου.

Ἦοχισην ἀμέσως νὰ πῆν γερὰ ἀπὸ τὸν δρόμον εἰσέρχοντο ἄνδρες, οἱ ὅποιοι τοῦ ἦσαν γνωστοὶ καὶ μαζί των ἐπερνοῦσε τὴ βραδυνὰ του εἴθνημα. Ὅλοι τοῦ ἐφέροντο μὲ μεγάλην εὐγένειαν.

Ὅταν ὁ Γέσς ἐπλησίασε σὺν τραπεζάκι καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ πῆν μαζί του, ἀπήντησεν ὁ Τζώρτζ ἀνοητικὰ, διότι ἦτο βέβαια μεγάλος ἄν-

θρωπος εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ Γέσς ἦταν ἕνας ἀλήτης. «Ἀλλὰ πῦτε μαζί του», εἶπεν ὁ ταβερνιάρης. «Οἱ δὺο κύριοι ἔχουν γεμάτη τὴν τσέπη τους μὲ παρῶ», ἐπρόσθεσε καὶ ἔδειξε τὸν Γέσς καὶ μένα.

Θάχουν περισσότερα ἀπὸ μένα», ἀπήντησε καὶ ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του.

Εἶχε μέσα ὀλίγα χαρτονομίσματα. Ἀπ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἀνέλαβεν αὐτὸς ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ ἔτραπε τὸν καθένα, ποὺ ἤθελε νὰ ἔπινεν. Ὁ ταβερνιάρης ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστοῦσε.

«Πρέπει νὰ πάω νὰ φέρω περισσότερα χοήματα», εἶπεν ὁ Τζώρτζ. «Περιμένετε με ἐδῶ, παιδιὰ!»

Ἐξῆλθεν. Ἦσαν πολλὰ σὺν τῷ ζέφει καὶ ἔτραγοντοῦσε.

«Θαυμάσιος ἄνθρωπος!», εἶπαν οἱ ἄλλοι.

«Θὰ περάσῃ ἔτσι ὅλη τὴ νύχτα».

Ὁ Γέσς δὲν ἀπήντησε λέξιν.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ Τζώρτζ, στὴν ἀρχὴ ἤρθε νὰ φανῇ, ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ βοῇ πλέον χοήματα, ἀλλὰ παρήγγειλεν ἀμέριμνα ἕνα σωρὸ ποτὰ καὶ ἐπλήρωσε πλουσιοπάροχα μὲ τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὅποια ἔβγαζεν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι.

Ἦτοι ἐπέρασαν μερικὲς ὥρες.

«Τώρα πάμε στὸν Κοργουαῖν», εἶπεν ὁ Τζώρτζ.

Ὁ Κοργουαῖν ἦταν ὁ ιδιοκτήτης ἄλλης ταβέρνας.

«Ἐκλείσεν», εἶπεν ὁ ταβερνιάρης.

«Τότε ἄς τοῦ σπάσωμε τὴν πόρτα», εἶπεν ὁ Τζώρτζ. «Ἐλάτε, παιδιὰ».

Ὁ Γέσς καὶ ἐγὼ ἐμείναμε πίσω, ὥσάν νὰ ἐκάναμε τὸν ὑπερήφανον καὶ ἀκολοιθώμεν.

«Σεῖς οἱ δὺο δὲν θέλετε νὰ ροθῆτε μαζί;» εἶπεν ὁ Τζώρτζ. «Σὰς προσκαλῶ».

Καὶ ἔδεδεσε νὰ πεισθῶμεν.

Ὁ Κοργουαῖν δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ἦτο μία εἴθνημα συντροφιά καὶ ὁ Τζώρτζ καὶ οἱ δικοὶ του ἔγιναν εὐχαρίστως δεκτοί. Ὁ Γέσς δὲν ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ μένα νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἀφανής καὶ ἄοχιση νὰ σφουρίξῃ σὰν καλλιτέχνης καὶ ἐπεδοκιμάσθῃ πολὺ.

«Σφουρίξει διαβολεμένα καλά!», εἶπαν ὅλοι.

Ἐμείναμεν ἐκεῖ δὺο ὥρες καὶ ἦπιαμε δυνατὰ ποτὰ εἰς ἄφθονον ποσότητα. Ἐπειτα διαρκῶς μισὰ ποτήρια, ὥπως μὲ εἶχε μάθει ὁ Γέσς, καὶ δὲν

μὲ ἐπέρασε τὸ ποτὸ διόλου, διότι ἀγωνιοῦσα πολὺ, — διὰ τὰ πράγματα, ποὺ ἐμελλόν νὰ συμβοῦν.

Ὁ Τζώρτζ ἐπλήρωσε τί χρεωστοῦσε καὶ εἶπε:

«Τώρα θὰ πάω στὰ κορίτσια. Καληνύχτα, παιδιὰ. Πρέπει νὰ πάω νὰ πάρω καὶ ἄλλα λεπτὰ».

«Ἀλλ' ἔχεις ἕνα σωρὸ χοήματα ἐπάνω σου», τοῦ ἀπήντησαν.

«Δὲν φθάνουν», εἶπεν ὁ Τζώρτζ.

Διηυθύνθη τριγλίζοντας πρὸς τὴν θύραν.

«Ἀπόψε ἡ Τράπεζα θὰ φτωχήρῃ κατὰ λίγα τάλληρα», εἶπαν οἱ νέοι.

Ἦτοι φαίνεται, ἀπήντησεν ὁ Γέσς γοργὰ καὶ ἐξηκολούθησε: «Ξεύρει νὰ ξοδεύῃ τὸν παρὰ του ἀριστοτεχνικὰ».

Ἀλλ' ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Γέσς, ὁ ὅποιος ἦτο καὶ ἔμεινεν ἀλήτης, ἐπεχώρησαν ὅλοι ἀπὸ μᾶς.

Ὁ Γέσς μετέβη εἰς τὸ τραπέζι των ἀπέναντι καὶ ἠρώτησε τὸν καθένα χωριστὰ τί ἤθελε νὰ πῇ, ἀλλ' ὅλοι εἶπαν: «Ὁχι, εὐχαριστῶ, δὲν ἤθελα νὰ ποῦν πλέον τίποτε».

Εἰς τὸ Μπαϊόγκεν τῆς ὀλλανδίας πολλὰ πλατεῖα ἔχουν μεταβληθῇ εἰς πρόχειρα μαγειρεῖα καὶ αὐσείτια, ὅπου κατορθώνουν νὰ εὗρουν ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ μιαν σούπα τὰ πλεῖστα τῶν Βέλγων προσφύγων.

«Έλα νὰ πῆς ἕνα οὐίσκιν», ἐστράφη πρὸς ἐμέ. Τὸν ἐκύντιαξα ἐκπληκτός.

«Μπορεῖ νὰ σοῦ χορειασθῇ αὐτό», εἶπεν ὁ Γέσς.

«Ἐπὶ δύο μεγάλα ποτήρια οὐίσκιν, ἐδυνάμωσα καὶ ἕνα ἀκαταδάμαστος καὶ θὰ μπορούσα νὰ πε-
τούσα ἔξω ἀπὸ τὸ καπηλειὸ τοῦ Κονγωναῖν ὅλους, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

«Ὁ Γέσς καὶ ἐγὼ ἐκαληνυχίσσαμεν καὶ ἐβγήκα-
μεν εἰς τὸν δρόμον.

Σκοτεινὴ καὶ ἔρημη ἦταν ἡ πόλις. Ὁ Γέσς ἐπροπορεύετο καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὴν Τρά-
πεζαν. Εἰς τὰ παρὰθύρα ἦτο φῶς καὶ συνεπε-
ράναμεν, ὅτι ὁ Τζῶρτζ ἦτο στὸ σπῆτι.

«Περιμένε με ἐδῶ!» εἶπεν ὁ Γέσς καὶ ἔκαμε
πέντε πηδήματα πρὸς τὸ σπῆτι. Ἐξηφανίσθη εἰς
τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

«Ποῦ νὰ ἔξῃ πάη;» ἐσκέφθη.

Ἀνέμενα δυνὸ λεπτά καὶ ὁ Γέσς ἐγύρισεν. Ἐκαμε
τὰ ἴδια πηδήματα.

«Ποῦ ἐπῆγες;» εἶπα.

«Ἐπῆγα ἀπέναντι καὶ ἐγύμνασα κομμῆτι τὰ
δάχτυλά μου στὴν κλειδαρότρουπά του», ἀπήντη-
σεν ὁ Γέσς. «Μποροῦμε νὰ περιμένωμεν ἐδῶ».

Ἐξαφνα μὲ ἔπιασεν ὁ Γέσς ἀπὸ τὸν βραχίονα
καὶ ἐψιθύρισεν:

«Ακούς;»

Ἀκούσαμε κάποιον νὰ δουλεύῃ μετὰ τὸ κλειδί
σὲ μιὰ κλειδαριά, νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ ἐβροίξῃ ὅλον ἐν
περισσότερον.

«Ὁ Τζῶρτζ εἶνε», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐκουφθίκαμεν ὀπίσω ἀπὸ μιὰν γωνιά τοῦ
σπιτιοῦ καὶ ἀνέμεναμε.

«Δὲν μποροῦ νανοῖξω τὴν καταραμένην πόρτα!»
εἶπεν ὁ Τζῶρτζ καὶ ἐβγήκεν εἰς τὸν δρόμον. «Νὰ
πάῃ ἡ ὁρὴ, τὸ ντουλάπι ἔχει διπλὴ κλειδαριά!»

Ὁ Τζῶρτζ ἐπῆγε στὰ κορίτσια καὶ ἐτρούκλιζε πολὺ.

«Τώρα ἂς κάμωμε μιὰ βόλτα, ἕως ὅτου νὰ
ἡσυχάσουν τὰ πράγματα», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐνῶ ἐξεκινήσαμεν εἶπα:

«Δὲν νομίζω πῶς θὰ τολμήσῃς νὰ τὸ κάμῃς
αὐτό, Γέσς».

«Λές;» εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐπεθεώρησε τὰ σπῆτια, ὅσον μπορούσε καλλι-
τερα εἰς τὸ σκοτάδι, ἐξέλεξεν ἕνα μαγαζὶ μετὰ δι-
πλὴν πόρτα καὶ εἶπεν, ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ ἔδειχνε
καὶ. Προσεποιήθη ὅτι ἦταν ντῆλ μεθυμένος καὶ
ἐσκόνταφεν ὡς ἀπὸ ἀδεξιότητα εἰς τὴν πόρτα.

Τὸ κίνημά του ἐπροξένησε δυνατόν τιναγμὸν
σ' ὅλο τὸ σπῆτι καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξαν διάπλατες.

Ἐπὶ ἀνδρας, ποῦ ἐφύλαττεν, ἐφώναξεν ἀπὸ
μέσα ἀπὸ τὸ μαγαζὶ: «Τὶ διάβολο τρέχει;»

Ὁ Γέσς ἐπιμένει τοικιζόμενος εἰς τὴν πόρτα,
ὡσὰν νὰ μὴ καταλαβαίνῃ ὁ ἴδιος πῶς ἐβρόθῃ ἐκεῖ.

«Ποῖος εἶνε;» ἐρωτᾷ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ μαγαζὶ.

«Θὰ πυροβολήσω, μασκαρῶ, ἂν δὲν ἀπαντήσῃς».

«Εγὼ εἶμαι», ἀπαντᾷ ὁ Γέσς μετὰ μεγάλην ἀμη-
χανίαν ἀπὸ τὸ μεθύσι καὶ πέφτει χάμουν.

Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ μαγαζὶ ἐχρειασθῇ τότε νὰ
τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν σῶσιν εἰς τὸ πεζοδρόμιον.
Καὶ τόσον καλὰ ἐγνώριζεν ὁ Γέσς νὰ μωρολογῇ
ὅπως οἱ μεθυμένοι, ὥστε ὁ φρουρός ἐνόμισεν
ἐντελῶς, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀκουσίας διαρρήξεως.
Ἐκλείσε τὴν θύραν πάλιν μανιασμένος.

«Πόσον θὰ ἐφουρκίσθῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος»,
εἶπεν ὁ Γέσς, «ὅταν μὲ ἐπλησίασεν εἰς τὸν δρόμον.

Ἄλλοιως θὰ ἐγίνετο ἴσως μιὰ μικρὴ δουλειά».

«Τώρα βλέπω, ὅτι μπορεῖς νὰ τολμήσῃς, ὅτι
δὴποτε καὶ ἂν εἶνε», εἶπα.

Καὶ πάλιν ἐυρεθίκαμεν πρὸς τὴν Τραπεζῆς. Ὁ
Γέσς εἶπε:

«Πρέπει νὰ βοῆς ἐδῶ εἰς τὸν δρόμον μιὰ
φρούχτα ἄμιον καὶ νὰ τὴν ἐκσφενδονίσῃς στὰ
παρὰθύρα ἂν ἐρθῇ κανεὶς».

«Ναί», εἶπα καὶ ἄκουσα τὴν καρδιά μου νὰ
χτυπᾷ σὰν σφυρί.

«Καὶ τώρα πηγαίνω», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐστάθηκα μιὰν στιγμὴν ἐκεῖ καὶ τὸν εἶδα νὰ
ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ἄν ἦρ-
χετο κάποιος τώρα καὶ μὲ ἐρωτοῦσε γιατί ἐστε-
κόμην ἐδῶ, τί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα; Ἐξήγησα μιὰ
φρούχτα ἄμιον καὶ τὴν ἐκαθάρισα ἀπὸ τὰ πετρα-
δάκια ὁ δρόμος δὲν ἦτο λιθοστρωμένος καὶ ἦτο
γεμάτος ἀπὸ στεγνὴν ἄμιον. Δὲν ἐφαίνετο τί-
ποτε, ἡ πόλις ἦταν ἡσυχῇ, ἀπὸ καιρὸν εἰς και-
ρὸν ἀντηχοῦσε κάτω εἰς τὸν σταθμὸν τὸ σφύρι-
γμα τῶν ἀτμομηχανῶν, ποῦ ἔθεται εἰς τάξιν τὰ
τραῖνα τῶν σιτηρῶν! Ἐξαφνα ἀκούω βήματα
εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Θέλω νὰ ρίξω τὴν ἄμιον
στὰ γυαλιὰ τῶν παρὰθύρων τῆς Τραπεζῆς, ἀλλ'
ἀντὶ νὰ κάμω αὐτό, πηγαίνω ἴσα πρὸς τὸν ἐσχό-
μενον, λέγω καλησπέραν καὶ λαμβάνω ἀπάντη-
σιν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος συνεχίζει τὸν δρόμον του.

Ὁ Γέσς θὰ ἔλειπε πέντε λεπτά τώρα.

Ἀκούω τώρα καθαρὰ ἕνα ἐλαφρὸν τριξιμὸν
εἰς τὴν Τράπεζαν, πολλὰς φορὰς ἐπαναλαμβανό-
μενον. Βέβαια ὁ Γέσς θὰ κόβῃ βίδες, σκέπτομαι
καὶ ξαφνίζομαι διὰ τὴν ψυχραιμίαν του. Ἠξερα
ποῦ θὰ ἔφενε, ἂν ἦταν ἀνάγκη κάτω πρὸς τὸν
σιδηροδρόμον, ὅπου ἦσαν αἱ πολλαὶ ἀποθήκαι
κατὰ μῆκος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

Διήρκεσε πολὺν αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, μιὰν αἰωνό-
τητα. Ὁ Γέσς ἀρχίζει νὰ πριονίζει μετὰλλον μέσα,
ἀκούω ἕως ἐδῶ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ κτύπημα καὶ ἡ
ἀπαρραδευμάτιστη ἀναίδειά του μετὰ καταβασάνει.

Ἄν κατώρθωνεν, ἀλήθεια, τώρα νὰ ἐκλεβε τί-
ποτε τῆς προκοπῆς! σκέπτομαι καὶ καταλαμβά-
νομαι ἀπὸ ἐπιθυμίαν διὰ τὸ μεριδιὸν μου. Καὶ
ὅσον ἐπερνοῦσεν ἡ ὥρα, τόσον ἡρεμώτερος ἐγί-
-

νόμουν καὶ ἐπερπατοῦσα ἐπάνω-κάτω εἰς τὸ πε-
ζοδρόμιον καὶ ἐσυλλογίζομην. Καὶ τὸ κορίτσι τοῦ
κτήματος ἐσκεπτόμην ἐπίσης. Ἀλίκα Ρόδιτζερς
τὸ ἔλεγε.

Τώρα λείπει βεβαιότατα μιὰ ὥρα ὁ Γέσς καὶ
ἀκόμῃ δὲν ἐγύρισεν. Ὅταν τέλος ἐπῆρα θάρος
καὶ ἀπεφάσισα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κήπον νὰ κοι-
τάξω, νάτος ὁ Γέσς νὰ βγαίνει. Προχωρεῖ καὶ τὸν
ἀκολουθῶ κάτω πρὸς τὰς ξυλίνιας ἀποθήκας
κατὰ μῆκος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

«Καταραμένη ἀποτινχία!», εἶπε φυσῶντας μετὰ
τὴν βαρεῖαν ἐργασίαν του.

«Τὶ συνέβη;» ἐρώτησα.

«Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος Τζῶρτζ θὰ ἐπῆρεν
ὀλόκληρην τὴν Τράπεζα μαζί του στὰ κορίτσια»,
εἶπεν ὁ Γέσς. «Τὸ συστάρι ἦταν ἀδειανό. Μο-
νάχα τὰ πρωτόκολλα εἶχαν ἀπομείνει».

Μυστικὴ εὐχαρίστησις μετὰ κατέλαβεν εἰς τὴν
ἀνακοίνωσιν ταύτην καὶ τὴν ἐξεδήλωσα ἀπεριο-
ρίστως, ἐνῶ τὸν ἐκτύπησα εἰς τὸν ὦμον καὶ τοῦ
εἶπα:

«Δὲν ἐπῆρες, λοιπόν, τίποτε;»

«Τὶ νὰ ἔπαιρνα, κουτόπαιγμα;» εἶπεν ἐξα-
γριωμένος ὁ Γέσς. «Δὲν θέλω νὰ μείνω περὶ σό-
τερον ἐδῶ», ἐξηκολούθησε θυμωμένος, «πρέπει
νὰ ἐπιχειρήσωμεν καὶ ἄλλο».

Καὶ ὁ Γέσς ἐπροχώρησε πρὸς τὴν σιδηροδρο-
μικὴν γραμμὴν ἕως τὸν σταθμὸν καὶ ἐπῆγα μαζί
του. Εἶχα κατακουρασθῇ ἀπὸ τὴν μακράν μου
ὑπηρεσίαν σκοποῦ καὶ εἶπα:

«Ἐλλικρινῶς, δὲν νομίζω ὅτι ἔχουν ἕνα σκοπὸν
αὐτὰ τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ τὰ παρατίσωμεν!»

«Ἐνα ἀκόμα θὰ ἐπιχειρήσωμεν», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐπορεύθη πρὸς τὸν σταθμὸν καὶ ἡρώτησε τὸν
τηλεγραφετήν, πότε θὰ περάσῃ ἕνα τραῖνο μετὰ δι-
εῦθυνσιν πρὸς ἀνατολὰς. «Σὲ μισὴ ὥρα», ἀπήντησεν
ὁ τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος καὶ ἐκύντιαξε τὸ ρολόγι.

ΨΕΜΜΑΤΑ

Ἐλαβα τὸ γράμμα σου. Θύμισες οἱ ἀλήθεια;
Καὶ τοῦ γράμματος μετὰ καὶ δύο κατεβιβά-
θεις νὰ χωρίσωμε; Εἶναι παραμύθια;
Εἶναι χωρατά;

«Λοιπόν, δὲν γίνεται τίποτε πρὶν νὰ περάσῃ
τὸ τραῖνο», μοῦ εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐκαθίσσαμεν πλησίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ
σταθμοῦ καὶ περιμέναμε τὴν μισὴν ὥραν, ἂν
καὶ ξεπαγιάζαμεν. Ἡ ἀγρὴ ἄρχισε νὰ σιμώνῃ.

Ὅταν ἤκουσθῃ ἀπὸ μακράν τὸ τραῖνο, ἐση-
κώθη ὁ Γέσς καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν περιμένω.
Ἐμπῆκε πάλιν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν
καὶ ἔμεινε μέσα. Ἐπερίμενα. Τὸ τραῖνο ἤρθε,
ἐσταμάτησε καὶ ἐξεκίνησε πάλιν. Μιὰν ὀλόκληρην
ὥραν περιμέναμε τοῦ γάμου καὶ εἰς τὴν ἀνατολὴν
ἤρχισε νὰ φωτίζει. «Θὰ κατοπτρεύῃ καμμιὰ δου-
λειά», ἐσκέφθη. Καὶ ἐπῆγα πρὸς ἀναζήτησίν
του, εἰσῆλθον εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἡρώτησα ἂν
εἶχαν ἴδῃ τὸν σύντροφόν μου.

«Ἐφυνγε μετὰ τὸ τραῖνο», ἦταν ἡ ἀπάντησις
τοῦ τηλεγραφετοῦ.

«Ἄ, ἐφυνγε μετὰ τὸ τραῖνο», εἶπα καὶ δὲν ἐτόλ-
μησα νὰ φανερώσω μεγαλύτερον ἐκπληξιν. Μία
ὑποψία ἤρχισε νὰ με καταλαμβάνῃ προκειμένου
περὶ τοῦ Γέσς, ὅτι ἴσως καὶ ἄλλο ἀπὸ πρωτόκολλα
θὰ εἶχεν εἶδῃ εἰς τὴν Τράπεζαν. Ἦταν σὰν νὰ
εἶχε πυρετὸν καὶ μοῦ εἶχε φρεθῇ τόσον παρὰξενον.

Ὁ τηλεγραφικὸς ὑπάλληλος ἡρώτησε μειδιῶν:

«Σοῦ τὸ ἔσκασε;»

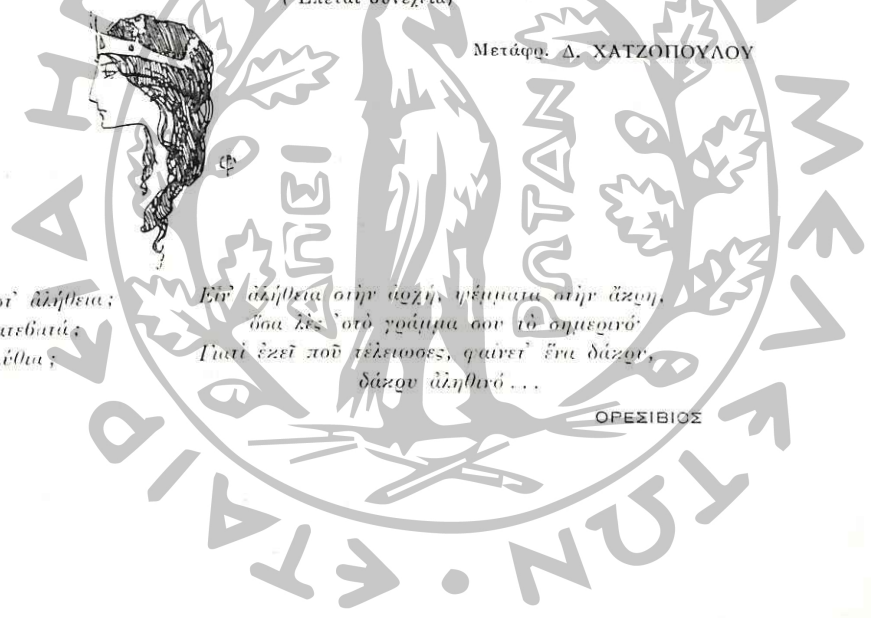
Τοῦ ἀνταπέδοσα τὸ μειδίωμα καὶ εἶπα μετὰ
ἐτοιμότητα:

«Ὁχι, ἤξερα, ὅτι θὰ ἤθελε νὰ ταξειδέγῃ. Δὲν
τὸν ἐγνώριζα καὶ τοῦ εἶχα πῆ ἴσα-ἴσα, ὅτι δὲν
ἔχω νὰ κάμω τίποτε μαζί του».

Μὲ χιλίας σκέψεις εἰς τὸν νοῦ μου ἀγῆκα τὸν
σταθμὸν. Εἶχα μείνει κατὰπληκτος πρὸς αὐτῆς
τῆς ἀναίδειας τοῦ συντρόφου μου. Φυσικά θὰ
ἐστάθῃ τυχερὸς ὁ παλινάθρωπος καὶ θὰ ἐβρόθῃ
σημαντικὰ ποσὰ εἰς τὴν Τράπεζαν. Καὶ μετὰ δὲν
ἐσκέφθη νὰ μοῦ δώσῃ τὸ παραμικρὸν μεριδιόν.
Ὁ διάβολος νὰ τὸν ἔπαιρνε!

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρ. Δ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

I. E.

Ο απελπισμένος αντίδικος έχει πολλάκις ζητήσει σωτηρίαν εις τὸ δικηγορικόν του γραφείον, καὶ πάντοτε σχεδὸν ἐξῆλθεν ἐν ἀναρρώσει. Ἄν δὲν εἶναι ὁ «δικηγόρος» — ἔτσι ὅπως τὸν θέλει ὁ νεώτερος Ἕλλην, ἀναλαμβάνοντα τὴν ὑπεράσπισιν πάσης ἀθλιότητος, — εἶναι ὅμως ὁ Δικηγόρος, ὅπως τὸν ἐφραντάσθη ὁ Νόμος ὅταν τὸν ἐδημιούργει.

Βαθὺς μελετητὴς τῆς ἐπιστήμης του, εὐρίσκει τρόπον ν' ἀνακαλύπτῃ πάντοτε εἰς τοὺς κόλπους τῆς τοῦ δίκαιου τοῦ πελάτου του. Ὅλη αὐτὴ ἡ σοφία ἐν τούτοις κατορθώνει νὰ ἔχῃ καὶ κοσμικώτατα διαλείμματα, ὅπου ὁ σοφὸς ὑποχωρεῖ χάριν τοῦ χαριεστάτου ὁμιλητοῦ καὶ αἱ «Νεαρά» τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὠχριοῦν ἐμπρὸς εἰς τὰς νεαρὰς ἀντίδιδας. Ἐπὶ

ΑΤΘΙΣ

παντὸς θέματος γνωρίζει μίαν ἱστορίαν καὶ ἓνα ἀνέκδοτον· ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς παλαιούς Ἕλληνας συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων γνωρίζει καὶ τὸν πλέον ἄσημον, καὶ φθάνει, κáμινων τὸν γῦρον τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἱστορικοῦ κόσμου, εἰς τὴν νωπὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ χιλίους θαυμαστούς μαιάνδρους. Ἀπὸ τὸ ἀνεξάντλητον αὐτὸ ταμεῖον ἀντλεῖ πᾶσαν σοφίην, εὐθυμον, ἀνέκδοτον καὶ περίεργον ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σερβίζει μὲ καταπληκτικὴν εὐκολίαν μεταξὺ ἑνὸς φιλοφρονήματος καὶ ἑνὸς λατινικοῦ ρητοῦ. Κατασκευάζει λογοπαίγνια εἰς τρεῖς γλώσσας, καὶ κομπλιμέντα εἰς τέσσαρας· διότι εἰς τὰ τελευταῖα προσθίεται καὶ τὴν γλώσσαν τῆς καρδίας, ἡ ὁποία ποὺ καὶ ποὺ ὁμιλεῖ καὶ ... φλυαρεῖ μάλιστα.

πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ χιλίους θαυμαστούς μαιάνδρους. Ἀπὸ τὸ ἀνεξάντλητον αὐτὸ ταμεῖον ἀντλεῖ πᾶσαν σοφίην, εὐθυμον, ἀνέκδοτον καὶ περίεργον ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σερβίζει μὲ καταπληκτικὴν εὐκολίαν μεταξὺ ἑνὸς φιλοφρονήματος καὶ ἑνὸς λατινικοῦ ρητοῦ. Κατασκευάζει λογοπαίγνια εἰς τρεῖς γλώσσας, καὶ κομπλιμέντα εἰς τέσσαρας· διότι εἰς τὰ τελευταῖα προσθίεται καὶ τὴν γλώσσαν τῆς καρδίας, ἡ ὁποία ποὺ καὶ ποὺ ὁμιλεῖ καὶ ... φλυαρεῖ μάλιστα.

ΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

Ὁ ἥλιος βασιλεύει.
Τριγύρω στ' ἀκρωτήρια
τὸ κῦμα δὲν σαλεύει.
Μέσ' ἀπ' τὰ τρεχαντήρια,
ποῦ στέκουν ριζωμένα,
ὁ ναύτης ἀγναντεύει
νερὰ μαρμαρωμένα.

Θαρρεῖς πὼς κατεβαίνει
ἡ Λόξα ἀπ' τὰ οὐράνια
καὶ τὰ νησιά μας ραίνει
μὲ ρόδινα στεφάνια.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΩΣ

ΤΟ ΔΕΚΔΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Στιγμή καὶ Αἰωνιότης.

(Διάλογοι τοῦ κ. Ἀσόφου μὲ τὸν μαθητὴν του).

Ὁ κ. ΑΣΟΦΟΣ. — Μάντευσε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι!

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ. — Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν βέβαια. ...

Ὁ κ. ΑΣΟΦ. — Ἐμάντευσε κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἔρχομαι, ἀλλ' ἀπὸ μίαν μακρινὴν ἐξοχὴν. Φθάνω ἀπὸ τοὺς Τροπικούς! Ἐκαμὰ τὸν περίπατόν μου μέσα εἰς ἓνα Ἰνδικὸν δάσος, ἐπνίγηκα μέσα εἰς τὴν ἀκολασίαν τῆς σκιᾶς, εἰσέπνευσα τὰ δυνατὰ ἀρώματα τῶν βανανῶν καὶ τῶν μάγκων, εἶδα πονηροὺς πιθήκους νὰ μὲ κοροϊδεύουν μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά τῶν παραδόξων δένδρων καὶ νὰ μὲ λιθοβολοῦν μὲ Ἰνδοκάρυδα, ἐκινδύνεσα νὰ δαγκωθῶ ἀπὸ μίαν κόμπραν, ποῦ εἶχε σηκώσει τὸ μισό της σῶμα ἀπὸ τὴν γῆν καὶ μοῦ ἐσφύριζε σατανικά, καθὼς ἐπερνοῦσα, καὶ, ἐπὶ τέλους, ἀφροῦ ἐπέρασα τὸν Γάγγην, εἰς μίαν χρυσὴν δύσιν Ἡλίου, μ' ἓνα μονόξυλον, ἐπῆγα καὶ ἀνεπαύθην ἐπάνω εἰς τὰ σκαλοπατρία μιᾶς Παγόδας, ποῦ ἦτον ὁλόκληρη μίαν νταντέλλα ἀπὸ χρωματιστὸν μαρμαρον. ...

Ὁ ΜΑΘ. — Ἐρχεσθε λοιπὸν ἀπὸ τὸν Κινηματογράφον;

Ὁ κ. ΑΣΟΦ. — Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τοὺς Τροπικούς. Εἶδα τὰ φύλλα τῶν δένδρων νὰ σαλεύουν ἀπὸ μίαν πραγματικὴν πνοήν, τὰ νερὰ νὰ κυλοῦν καὶ νὰ κυματίζουν μὲ μίαν πραγματικὴν ὁρμήν, εἶδα τὸν θαμβόν, μέσα εἰς τοὺς χρυσοὺς ἀτμούς, Ἥλιον εἰς μίαν πραγματικὴν στιγμὴν τῆς τροχίας του καὶ, ἂν ἔζησα εἰς μίαν παρωχημένην στιγμὴν, μαζὶ μὲ τὴν ἄλλην φύσιν, ἔζησα ὅμως ἀναχρονιστικῶς μίαν πραγματικὴν ζωὴν. Καὶ αὐτὸ εἶναι, κυρίως, ποῦ μοῦ χαρίζει τὴν ξεχωριστὴν ἡδονήν!

Ὁ ΜΑΘ. — Τί ἀκριβῶς δηλαδὴ;

Ὁ κ. ΑΣΟΦ. — Ὅτι, ἐναντίον ὅλων τῶν πεζῶν νόμων τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διαστήματος, ἡμπορῶ νὰ ξαναζῶ στιγμῆς, ποῦ ἐπέρασαν, μαζὶ μὲ τὴν κίνησιν μιᾶς ζωῆς, ποῦ ἐκύλισεν ἤδη εἰς τὸ χάος καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ὡς ἀνάμνησις. Μία μαγικὴ δύναμις μ' ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ μ' ἐταξείδευσε, ὅχι μόνον εἰς τὸ διάστημα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν χρόνον, καὶ μ' ἔταξε θεατὴν σύγχρονον μιᾶς ἡμέρας μακρουτοῦ καὶ ἀγνώστου τόπου. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ποῦ ἐκινήθησαν ἀπὸ μίαν πνοὴν τοῦ δειλινοῦ, τὴν ἡμέραν αὐτὴν, τὸ φῶς ποῦ ἔπαιξε ἐπάνω εἰς τὸ κῦμα, τὸ στήθος ποῦ ἀνεστέναξε, τὰ χεῖλη ποῦ ἐκόλλησαν ἐρωτικά, ὁ διαβάτης ποῦ ἐπέρασεν ἀνύποπτος εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, ὁ ἄγνωστος σκύλος ποῦ ἐκοῦνησε τὴν οὐράν του, ὡς ἐορτάσιμον σημαίαν, εἰς μίαν στιγμὴν τοῦ ἀπείρου χρόνου, ὅλη ἡ ζωὴ, ποῦ ἐλησιμόνησεν ἤδη τὸν ἑαυτὸν τῆς ἰδίας, ἐπανελάβε, πρὸς χάριν μου, τὸ ὥραϊον καὶ μεγαλοκόν της παιγνίδι. Τὸ «ἐπανελάβε» εἶναι ἓνας τρόπος τοῦ λέγειν. Κυριολεκτικῶς δὲν τὸ ἐπανελάβε. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμάσιον. Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποῦ ἐταξείδευσα διὰ μέσου τοῦ χρόνου, μὲ μίαν διαβολικὴν μηχανήν, ὅπως ἐκείνην ποῦ ἐπροφῆτευσε ὁ Οὐέλς, καὶ ἐφθάσα, ὡς ὀνειρώδης ταξιδιώτης, εἰς μίαν μακρινὴν χώραν. Καὶ ἐνῶ ἐξεκίνησα σήμερον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀντὶ νὰ φθάσω εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγη, μετὰ εἴκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας, ὅπως θὰ ἦτο τὸ φυσικόν, ἐφθάσα

ἐκεῖ. ... πρὸ ἑνὸς ἔτους. Ἐφυγα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος τὴν 12 Δεκεμβρίου 1914 καὶ εὐρέθηκα εἰς τὸν Γάγγην τὴν 12 Δεκεμβρίου 1913! Σοῦ ἐδόθη ποτὲ ν' ἀπολαύσῃς ὠραιότερον παράδοξον ἀπ' αὐτό;

Ὁ ΜΑΘ. — Ὁμολογῶ, ὅτι ἐμπρὸς εἰς τὸ πανί τοῦ Κινηματογράφου δὲν ἐσκέφθηκα ποτὲ κατὰ τόσον περίπλοκον τρόπον.

Ὁ κ. ΑΣΟΦ. — Καὶ ὅμως εἶναι ὁ ἀπλούστερος τρόπος τῆς σκέψεως, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃς. Ἄν ὑπάρχῃ μία ἡδονὴ εἰς τὴν ἐφεύρεσιν αὐτὴν, εἶναι αὐτὴ, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα θαυμάσια ποῦ μᾶς προσφέρει. Ὅταν βλέπω π. χ. τὴν ἐρωμένην μου, τὴν Λύδαν Μπορέλλι ...

Ὁ ΜΑΘ. — Ἀπεκτίσατε λοιπὸν καὶ ἐρωμένην ἐπάνω εἰς τὸ πανί τοῦ Κινηματογράφου;

Ὁ κ. ΑΣΟΦ. — Δυστυχῶς, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, οἱ ἔρωτες τῶν σκιῶν, εἶναι οἱ μόνοι ἔρωτες, εἰς τοὺς ὁποίους δικαιούμαι ἀκόμη. Εἶναι ἔρωτες, εἰς τοὺς ὁποίους, ἡ ἐνδεχομένη κατάκτησις, δὲν ἀπαιτεῖ ἐξαφνικούς κινδύνους ἀμοιβαίων ἀπογοητεύσεων καὶ μονομερῶν ἐξευτελισμῶν. Ὅταν βλέπω λοιπὸν τὴν Λύδαν νὰ παῖξῃ ἐμπρὸς μου τὴν μουσικὴν συμφωνίαν τοῦ σώματός της, δὲν εἶναι τόσον ἡ ἀρμονία τῶν ἐμφύχων σαλευμάτων τοῦ σαρκίνου κύματος καὶ ἡ πλαστικότης τοῦ ἐνσάρκου ἀγάλματος, ποῦ μὲ συγκινεῖ. Εἶναι ὅτι ἡ νωχελὴς ἐκείνη ἐγκατάλειψις τοῦ ὥραϊου σώματος μέσα εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐραστοῦ καὶ τὸ σάλευμα τῶν χειλέων, ποῦ ἀνταποδίδουν ἓνα κρυφὸν φίλημα, δοκίμιον πίσω ἀπὸ τὸ ρόδιον κορμί τοῦ αὐτιοῦ, μὲ ἓνα ἄλλο ἀόριστον φίλημα πρὸς τὸ κενόν, ποῦ κáμνει ν' ἀνατριχιάξῃ ὁλόγυρα ἀπὸ ἡδονὴν τὸ μέγα σύμπαν, εἶναι, λέγω, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ μυσταγωγία τῆς ἡδονῆς, ποῦ ὑπῆρξε μίαν στιγμὴν, γίνεται μίαν αἰωνιότης. Ἡ περὶ αὐτὴ μηχανὴ τοῦ Κινηματογράφου ἐπέτυχε λοιπὸν τὸ μέγα θαῦμα. Ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα εἰς τὸ φίλημα καὶ εἰς τὸν σπασμὸν τῆς ἡδονῆς, εἰς τὰ ὥραια αὐτὰ πτερωτὰ ἐφήμερα, ποῦ ἐπροικίσθησαν ἀπὸ τὴν ξηλότυπον θεότητα μὲ τὴν ζωὴν μιᾶς στιγμῆς, τοὺς ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα νὰ σφραγίζωνται ἐπάνω εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς μὲ τὴν σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος. Εἶδατε ποτὲ ἓνα φίλημα νὰ ζήσῃ περισσότερον ἀπὸ ὀλίγα δευτερόλεπτα; Ἴδου ὅτι τὸ φίλημα τῆς περασμένης ἀνοιξέως ἀνθεῖ ἀκόμη τὸν φτείνον χεῖμῶνα καὶ θὰ ἀνθήσῃ πολλοὺς χειμῶνας ἀκόμη. Ἡ ἐρωμένη μου, ἡ Λύδα Μπορέλλι, θὰ μοῦ ἀπλῶν τὰ ἐμφύχια χεῖρα της καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ μὲ σέρνῃ εἰς τὸν παράδεισον τοῦ στήθους της, μέσα εἰς τὸ σφοδρὸν ἡμίφως τοῦ ἰδίου κήπου, καὶ ὅταν ἀκόμη θὰ σπῇ μέσα εἰς τὸν τάφον. Καὶ ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσω ἄλλα ἑβδομήντα χρόνια καὶ νὰ μείνω πιστὸς εἰς τὸν ἐρωτὰ μου, δὲν θὰ ἐζήρενα ποτὲ οὔτε θὰ ἔπεφτα εἰς τὸν κοιμνόν, ἀπὸ ἐρωτικὴν ἀπελπισίαν ...

Ὁ ΜΑΘ. — Ἀλλὰ ἐσεῖς ὑπνώνατε διθυράμβον εἰς τὴν ταινίαν τῶν χιλίων πεντακοσίων μέτρων, ποῦ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν αἰσθῶν.

Ὁ κ. ΑΣΟΦ. — Τὸν ὑπῶνα δικαίως! Ὁ Κινηματογράφος ἐδημιούργησεν ἀπὸ τὴν Στιγμὴν μίαν Αἰωνιότητα. Καὶ τί ἄλλο εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς Αἰωνιότητος ἀπὸ τὴν Στιγμὴν;

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Η διάλεξις τῆς κ. Καζαντζάκη, ἐνῶ εἰς κάθε εὐνομούμενον τόπον θ' ἀπαιτοῦται τὸ πολὺ τὸν φρενολόγους, κατ' ὁμοίαν νάτασιν τὸ φιλολογεῖν κοινὸν ἐπὶ ἑνα σχεδὸν μῆνα. Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀφιέρωσαν στήλας κρίσεων, ὁ Νουμάς δηκτικώτατος τῆς ἐξάρισεν ἑνα ἐπίγραμμα, καὶ ὀλίγον ἀκόμη θὰ ἐγραψαν καὶ τὰ «Παναθηναία» διὰ τὴν διάλεξιν τῆς. Εὐτυχῶς εἰς μὲν τὰ προηγούμενα μᾶς ἔλειπεν ὁ χώρος, διὰ δὲ τὸ σημερινὸν εἶναι ἀργά.

*

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκαινοτόμησεν ἡ διμυρία, εἶναι καὶ ἡ ὀνομασία τῶν λογίων. Ἡ κυρία Καζαντζάκη λέγει: «Προτιμῶ τὸν Νιρβάνα, διαβάζω τὸν Πολέμη, θαυμάζω τὸν Παλαμά». Οὕτω, ἐνῶ ὅλη ἡ Ἑλλάς ἀγωνίζεται νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οὐδμετερότητος, οἱ Ἕλληνες λόγοι, χάρις εἰς μίαν διάλεξιν, εἰσῆλθον ἀνεπιστρεπτεῖ.

*

Μία ἀδιακρισία: Τὰ «Παναθηναία» ἐξήτησαν ἀπὸ τὸν συνεργάτην τῶν κ. Γρ. Ξενοπούλου ἑνα διήγημα. Καὶ ὁ κ. Ξενοπούλος ἀπήντησεν εἰς τὸν διευθυντὴν τῶν ἐπὶ ἐπιστολικῷ δελταρίου:

«Συγγνώμην ποῦ δὲν σὰς ἀπήντησα ἀμέσως, ἀλλὰ εἶμαι τώρα πεσμένος μετὰ τὰ μούτρα (ἂν δὲν τὰ φάω κ' ὅλα) εἰς ἑνα δράμα ποῦ γράφω γιὰ τὴν Κυβέλην. Θὰ σὰς κἀμω πάλιν νὰ γελάσετε, (δὲν εἶπατε ὅτι εἰς τὰ δράματά μου γελᾶτε; ...) Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἄλλοι κλαῖνε, πρέπει νὰ τὸ γράψω κ' αὐτό».

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀς χαροῦν λοιπὸν οἱ θεατροφίλοι. Τὰ «Παναθηναία» ὅμως ἐκ προκαταβολῆς κλαίουν... τὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον ἐπύξε πρὸς καιρὸν τὸ δράμα τῆς Κυβέλης.

*

Παράδοξα: Δὲν ἐπαύθη κανεὶς Ὑπουργὸς κατὰ τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον.

*

ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ θέατρον δεκαπενθήμερον, σχεδὸν ὑπὸ τὸ μηδέν. Μερικαὶ παραστάσεις εἰς τὸ Δημοτικόν, τέλος παραστάσεων εἰς τὸ Βασιλικόν θέατρον μετὰ τὴν μοναδικὴν ἐνδιαφέροντος παραστάσιν μιᾶς διασημῆς ἀγγλικῆς ἐργου ὑπὸ τοῦ καλλιτέχου Πρίγκιπος, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Νικολάου. Ἡ Κ. Θεοδορίδου καὶ ἡ Ἀνὶς Κοτοπούλη διήλθον ἀπὸ τὴν πόλιν μας, ὡς διαβατικά πτηνὰ, κ' ἐσταμάτησαν εἰς τὰ θεατρὰ μᾶς ὀλίγας μόλις ἐσπέρας, ἡ μία μετ' ὀλίγας δραματικὰς παραστάσεις, ἡ ἄλλη μετ' ὀλίγους ἡρώων τῆς Ματίνας καὶ τοῦ Τζωρτζου τὸ παράπονον. Ἐπειτα τὰ πάντα ἐπανήλθον εἰς τὴν προτέραν ἡσυχίαν.

Κινηματογράφων σωρεία, καὶ συγκινητικαὶ ταινίαι, ὅπου ἄφρονι ἥρωες ἀντλοῦν θεομὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὁραίους ὀφθαλμούς τῶν δεσποινίδων τοῦ ἀγροσθηρίου. Εἰς τὴν πλατεῖαν βῆξ, μανδύλιν, τὰ ὁποῖα πηγαίνονται σκουπίζοντα τότε δάκρυα, τότε συνάχι, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἡ ἐμφάνισις ὡς χαρωπῆς παπαρούνας ἐν μέσῳ ἀγροῦ φθινοπωρινῷ ἑνα φρεσάκι πρόσφυγος. Καὶ θέατρον; Τέχνη; Ὁραῖαι ἰδέαι καὶ ὁραῖα πράγματα εἰς τρεῖς ὥρας καθεβραδυνὰς πράξεις μετ' ὀλίγης

τικώτατα διαλείμματα καὶ ὀλίγην ἡδονὴν ὀφθαλμῶν; Τίποτε. Ἡ Τέχνη κοιμᾶται τὴν χειμερινήν τῆς νύκτα, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ ἔξωμος, στίλβουσα καὶ ἀκούρατος μετὰ τὰ πρῶτα ῥόδα τοῦ Ἀπριλίου. Ὑπνὸν ἐλαφρὸν.

*

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἰω. Μουρέλλου «Allons - Chausseur». Μία ἱστορία ἀπὸ τὸν πόλεμον. Ἡράκλειον Κρήτης, ἔκδοσις «Νέας Ἐφημερίδος». Ἐνα διήγημα γραμμένον εἰς τὴν δημοτικὴν καὶ πολὺ καλογραμμένον. Κρίμα μόνον ὅτι ὁ κ. Ἰω. Μουρέλλος εὗρεν ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ πολέμου μόνον ὅ,τι διηγείται ἄξιον πρὸς ἱστορίαν. Τὸ «Allons - Chausseur» εἶναι ἑνα τραγὸς κλάφος κατὰ τῆς Ἑλληνίδος γυναικός, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνέχεται ὁ ἀναγνώστης, ἀφοῦ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι «παρμένον ἀπὸ τὴν ζωὴν» τὸ διήγημα. Ἡ γυναικεία καρδιά ἔχει δώσει τόσα παραδείγματα ἡρωϊσμοῦ, ἀφοσιώσεων, αὐτοθυσίας, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ πολέμου ἕως τὸ τέλος του, ὥστε νὰ σκεπάζῃ κάθε ἄλλην ἀμαρτίαν γυναικός. Διὰ τὸ κ. Μουρέλλος ἐφόρεσε τόσον μαῦρα γυναιὰ διὰ νὰ τὴν κρίνῃ;

*

Φώτων Γιοφύλλη. «Ὁ Ἀν-Νικόλας κ' ὁ φτωχὸς ἄρχοντας». Ἀφελὴς ἐμμετρος ἱστορία, ἐνθυμιζουσα τὰ παλαιὰ ἥρεμα παρμυθία ποῦ ἀκούσαμεν ὅταν ἡμεῖς παῖδιά. Ὁ φτωχὸς ἀρχοντας δὲν ἔχει οὔτε ἑνα λεπτὸν κἀθετα σκυμμένον εἰς τὸ τραπέζι του, ἐνῶ δίπλα κοιμῶνται αἱ τρεῖς τῶν θυγατέρων, «τρία κορίτσια-τὶ ὠμορφάδες!» καὶ συλλογίζεται τὴν τρομακτικὴν του φτώχειαν.

Καὶ ζόντερεν ὁ Θεὸς νὰ ξημερώσῃ
καὶ μόνον τὸν ἐοῦσε τὸ κατ' ἔχον.
Καὶ ὁ ἀπελπισμένος δὶχως νὰ τὸ νοιώσῃ
τὸν ἔπινον ὅπου ἡ πύρα τοῖς φέρε
Πῆρε βαρεῖα. Καὶ σὺν ἐοῦσαν τὰ σπῆρα
φάνηκε ἑνα μικρὸ κ' ὁλόσπῆρο χέρι

Ἐφάνηκε ἑνα χέρι ποῦ τοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὸ παράθυρον ἑνα σκινοῦλι φλωριά. Ἦταν ὁ Ἀν-Νικόλας. Ἡ διήγησις ἀξίζει εὐρυτέραν μελέτην, τῆς ὁποίας μᾶς στερεῖ ὁ χώρος καὶ ὁ χρόνος. Ἀλλὰ ἰδιαίτερα μνεῖα ἀκόμη πρέπει νὰ γείνῃ διὰ τὸ ἐξώφυλλον τοῦ μικροῦ τεύχους, τοῦ ὁποῖου εἶναι θαυμαστὴ ἡ σοφὴ παιδικὴ ἀφέλεια.

*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κύρ. Κόρ. Ἐνταῦθα. Εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀναγγώσωμεν τὸ διήγημά σας. Συγγραφικὰ δικαιώματα πληρώνομεν εἰς ὅλους, φοβούμεθα ὅμως ὅτι δὲν εἶναι δικαιολογημένη ἡ ἀπορία σας, ἐφ' ὅσον δὲν εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ζητήσωμεν τίποτε.— Φιλόμουσον Δεσποινίδα Π. Ν. Ἐνταῦθα. Τὸ θέμα σας εἶναι καταπληκτικῶς ἐξηγητικόν: Μία κόρη ἡ ὁποία ἀγαπᾷ ἑνα πτωχὸν καὶ ὁ πατήρ τῆς θέλει νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μετ' ἑνα πλούσιον. Ἡ κόρη αὐτοκτονεῖ κτλ. Νομίζομεν ὅτι ἡ κόρη εἶναι ἀνόητος. Ἡμποροῦσε κάλλιστα νὰ ἀρῇ τὸν πλούσιον καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ κἀμῃ δύο καλὰς πράξεις: νὰ περῇ ἐν πρώτοις καλὰ καὶ νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν κόπον νὰ τὴν κἀμετε διήγημα.— Ἀνταποκριτὴν, Μιλάνον — κ. Π. Γιαννέπουλον Ρώμην. Αἱ πολεμικαὶ φωτογραφίαι πρέπει νὰ ἔρχονται ἐνωρίς, ἐνωρίτατα. Ἄλλως φέρουν τρομακτικὴν δυσχέρειαν καὶ βραδύτητα εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ τεύχους.— Κυρίαν Α. Ψ. Ἐνταῦθα. Ἡ ἀλληλογραφία σας μᾶς ἐνθυμίζει μίαν σκηνὴν τοῦ «Ὀρθή

aux enfers», παλαιᾶς Γαλλικῆς ὀπερέττας, τὴν ὁποίαν ἐχειροκρότησεν ὁ πάππος σας εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ὁ Ζεὺς πηγαίνει νὰ ἴδῃ τὸν Βωμὸν ὅπου τοῦ ἔστειλαν θυσίας οἱ ἄνθρωποι καὶ εὐρίσκει, ἀντὶ ἀμνῶν καὶ βοῶν, ἀνθη καὶ πάλιν ἀνθη, καὶ ἀνακράζει:

trop de fleurs!

εἰς τὸν Βωμὸν τῆς φιλίας μας οὐδεὶς ἀμνός; Μόνον στίχοι;— Κύριον Κωνσταντ. Κουβαρῶν Sclakwe Sth. Rhodesia. Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν σας καὶ λυπούμεθα διὰ τὴν παραδρομὴν τὴν ὁποίαν προθύμως ἠθέλομεν διορθώσῃ, ἂν προθυμότερον ἀκόμη δὲν σὰς διεγράφομεν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν συνδρομητῶν μας. Παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ μᾶς ἀποστείλῃτε ἀπόδειξιν ἐξωφλημένην διὰ δραχ. 14 ὑπόλοιπον συνδρομῆς σας μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς τιμῆς τοῦ Ἀναμνηστικοῦ, ὅτε ἀμέσως θὰ λάβετε τὰ χρήματά σας διὰ πρῶτον ταχυδρομείου. Δὲν πρέπει κανεὶς ἴσως ν' ἀδικῇ τὸ ὕψος σας ὅμως οἱ ἐν τῇ ξένῃ ζῶντες καὶ εὐποροῦντες ὑφίστασθε κατὰ καιροῦς συνκᾶς καὶ λυσσαλέας τὰς ἐπιθέσεις ἐλληνικῶν περιοδικῶν καὶ περιοδεύοντων καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δίδοντες τὸ χρῆμά σας ἀγοράζετε χιμαιρικὰς μόνον ὑποσχέσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων καὶ τευχῶν. Καὶ ἂν ὅμως συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ μετὰ τὰ «Παναθηναία», δὲν ἔπρεπε, γράφοντες περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων ἐκδοτῶν, νὰ γράφετε μετὰ τὸ ὕψος αὐτό διότι εἶσθε «Ἕλλην». Ἄν ποτε συνέβη ἑνας ἀτυχὴς νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν σας καὶ δὲν σὰς ἀπέστειλε τὸ περιοδικὸν ἢ τὸ βιβλίον του, ἀντὶ νὰ εἶσθε πρόθυμος εἰς ὕβρεις, συγχωρήσατέ τον καλλίτερα, ἀναλογιζόμενος πόσαι ἴσως ἀνάγκαι καὶ ποῖα τρικυμία τὸν ἔφερε μέχρις ὧν. Αὐτὸ θὰ ἔαμνε καὶ Ἕλληνας. Διότι οἱ Ἕλληνες συνήθιζον ὅσον εἴμεθα μακρύτερα ἀπὸ τὸν τόπον μας νὰ τὸν ἀγαπῶμεν περισσότερον καὶ νὰ τιμῶμεν περισσότερον τὸ ὄνομά του. Σεῖς, διότι συνέβη νὰ σὰς γράψωμεν ἐκ παραδρομῆς ὅτι ἡ συνδρομὴ σας λήγει δύο μῆνας πρὸ τῆς πραγματικῆς λήξεώς της, καὶ εἰσπράξατε ὑβριστικὴν ἐπιστολήν» καὶ ἐλπίζετε «νὰ λαμβάνετε ταχικὰ τὰ «Παναθηναία», συνήθεια ἡ ὁποία, ὡς φαίνεται, δὲν σνηθίζεται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἐκδοτάς. Μὴ χειρότερα. Εὐτυχῶς ποῦ δὲν εἶσθε πολλοί.

Δεσποινίδας Χατζῆ-Βασιλείου. Κάϊρον. Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν σας καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶτα. Σὰς στέλλομεν ἅπαντα τὰ τεύχη, ἐνεγράφαμεν δὲ καὶ τὴν Δαδ. Γεωργακοπούλου, πρὸς ἣν παρακαλοῦμεν νὰ διαβιβάσῃτε τὰς εὐχαριστίας μας. Τὰ «Παναθηναία» σὰς ἐστάλησαν τῇ συστάσει τῆς εὐγενεστάτης τῶν «Παναθηναίων» φίλης κ. Μαρίας Θεοδ. Παπαϊωάννου.— κ. Πέ-

τρον Γεωργιάδην, ὁδοντοίατρον κ. Ἀλεξανδρίδην, κ. Ι. Καμπιρην, ταμειὸν Α. Β. Υ. πρίγκιπος Νικολάου, κ. Αρ. Μπαλάνου, κ. Ν. Βαφειδάκη, κ. Π. Λάμπρον. Ἐνταῦθα, Συνδρομὴν ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.— κ. Α. Ζήκον, Μεσολόγγιον. Ἐλάβομεν, ἐγράψαμεν.— κ. Α. Παπαδοπούλου, κ. Π. Τσουκαλῶν, Κυρίαν Σ. Δελαγαρμιάτη, κ. Ἀντ. Σταθάτον, κ. Ἀθ. Φίλων, κ. Π. Ἀραβαντινόν, κ. Γ. Μαρῖνον, κ. Βαμβούρη, κ. Α. Μελά, κ. Πέτρον Μανρομυζάκη, κ. Θρ. Πετρεζῶν κ. Ι. Εὐκλείδην, κ. Σπύρον Σαμάραν, Κυρίαν Ἀρ. Σακελλαρίον, κ. Ι. Θεοφίλιν, κ. Μ. Γαϊάτην καὶ Κ. Λιάτην. Ἐνταῦθα, Ἐλάβομεν συνδρομὰς. Σὰς εὐχαριστοῦμεν.— Κύριον Ι. Παπασταθόπουλον, Πύργον. Ἐλάβομεν ταχ. ἐπιταγὴν δραχ. 32, εὐχαριστοῦμεν.— Κύριον Ἀλέξ. Πάλλην, Δίβερπουλ. Ἐλάβομεν ἐπιταγὴν δραχ. 15. Εὐχαριστοῦμεν.— Κύριον Ἀθανασάκη, Βόλον. Ἐλάβομεν δύο ἐπιταγὰς. Εὐχαριστοῦμεν.— κ. Ζήκον, Δρελί Γόννων. Ἐλάβομεν δρ. 8.50, γράφωμεν ἰδιαίτερος.— κ. Φ. Λάμπρη, Ἐνταῦθα. Ἐλάβομεν, σὰς εὐχαριστοῦμεν.— Κύριον Α. Τσουκαλῶν, κ. Πέτρον Μάνον, κ. Ε. Κακογιάννην, κ. Σταθρον Μεταξῶν, κ. Ν. Βλαχόπουλον, κ. Μ. Ἀκριθόν, κ. Ε. Σημιατήρη, κ. Α. Κορμανούδην, κ. Μιχ. Ἐλλάμπρον, κ. Γ. Νικολαΐδην, κ. Ν. Ταρσούλην, Ἐνταῦθα. Εἰσπράξαμεν συνδρομὰς σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ πρόθυμον ὑποστήριξιν.— Ἕλληνας. Δέσχη. Ἀμμόχωστον. Κύπρον. Γράφομεν ὕμιν ἰδιαίτερος ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας ἀπεσύραμεν ἐπιταγὴν δρ. 20. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.— Κύριον Ν. Ι. Μεταξῶν, κ. Εμ. Ι. Δαπουλάκη, κ. Μ. Ζαχαριουδάκη, κ. Ι. Πολυχρονάκη, κ. Ι. Μελισσιδῆν, κ. Ι. Ἀλεβιζάκη, κ. Βασίλ. Θεωμάκη, Ἰατρόν, κ. Γεώργ. Ξηρόν, Ἰατρόν, κ. Π. Χρηστοδουλάκη, Ἡράκλειον Κρήτης, κ. Ν. Ραντοπούλου, Πέζον, Ἡράκλειον Κρήτης. Ἐλάβομεν ἐντολὰς σας καὶ ἀρχίζομεν ἀποστολὴν «Παναθηναίων». Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Κύριον Μ. Πατελίδην, Χίον, κ. Ι. Γ. Κωνσταντῶν, Ἰατρόν, Χίον. Ἐλάβομεν δελτία καὶ εὐχαριστοῦμεν δι' ἐντολήν.— Κύριον Μ. Οἰκονομίδην, Θεσσαλονίκην. Ἐλάβομεν δελτάριόν σας ἀπεστέλλομεν δύο τεύχη καὶ ἀποστέλλομεν καὶ αὐτό. Συνδρομὴ μας διὰ τὸ ἔσπερικόν εἶναι δρ. δέκα ἔξ.

COMMERCIAL UNION ASSURANCE CO LTD

“ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,”

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΤΩ 1861

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1914

Καταθέσασα τήν ἐκ δραχμῶν 200,000 ἐγγύησιν τοῦ νόμου ΓΥΓ' (1919) παρὰ τῇ ἐνταῦθα Ἰονικῇ Τραπεζῇ Ltd.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧ. 600.000.000

ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΡΑΛΛΗΣ — ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΛΥΤΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΦΩΤΟΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΑΖΑΝΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ Τῇ ΑΝΑΤΟΛῃ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ—ΣΤΟΑ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

Μόνον τὸ Τυπογραφεῖον Ε. Καζάνη ἐβραβεύθη ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ Βορδῶ.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

4—ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ—4

Γνησία Κολώνια Ν. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

96 ΖΟΝΥΝΟΣ

ΛΟΝΔΙΝΕΥΣΑ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΚΑΙ ΟΝΑ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

BRIDGE

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ Β. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΗ

ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 3

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Προκηρύσσει διαγωνισμόν πρὸς ἐκπόνησιν δύο μελετῶν: Α') Διὰ τὴν ἀνακαίνισιν καὶ μεταρρυθμίσιν τῶν προσόψεων τοῦ Δημοσυχικοῦ Καταστήματος καὶ Β') Διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέου περιφράγματος καὶ εισόδου ἐν τῷ Α' Νεκροταφείῳ.

Οἱ διαγωνισθησόμενοι δέον νὰ ὑποβάλωσι τὰς μελέτας αὐτῶν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Μηχανικῆς τοῦ Δήμου Ὑπηρεσίας μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1915, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως, τῆς ὁποίας δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι ἐν τῷ Δημοσυχικῷ Καταστήματι (Γραφεῖον Διευθύνσεως Μηχανικῆς Ὑπηρεσίας).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 18 Νομβρίου 1914.

Ὁ Δήμαρχος Ε. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ “ΜΟΥΣΙΚΗ,,

“Ὅλα τὰ τραγούδια ὅλων τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν

ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΤΕΡΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΠΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΑΕΡΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

ΣΤΑΡΡ

ΣΤΑΡΡ

Πιάνα καὶ ἀεροκύμβαλα ὅλων τῶν τιμῶν με μηνιαίας δόσεις ἐκ δρ. 40

ΑΘΗΝΑΙ

Σταδίου 21, Στοὰ Ἀρσακείου 13—15

Κατάλογοι δωρεὰν ἐπὶ αἰτήσῃ

ΤΕΪΑ ΚΥΑΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Εἶναι τὰ ἄριστα πάντων. Διὰ τοῦτο ὅπου εἰσῆχθησαν ἐπεβλήθησαν γενικῶς. Ἡ συσκευὴ τῶν εἰς πακέτα καὶ κυτία με τὸ σῆμα τοῦ ΚΥΑΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ γίνεται ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ἀγγλικοῦ Κράτους. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ ἐδωδιμοπωλεῖα.

* ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΗΜΑ *

Γεν. ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΟΛΛΑΣ

Ἐν Πειραιεῖ (Λεωφόρος Γεωργίου Α' 10^α)

ΛΟΥΤΗΡΑΣ ΧΥΤΟΣΙΔΗΡΟΥΣ ΣΜΑΛΤΩΜΕΝΟΥΣ

Θερμοσίφωνας, Νιπτήρας ἐκ πορσελάνης κτλ. Ἀγγλικοῦ Οἴκου Twyford's Ltd ἐν μεγάλῃ παρακαταθήκῃ εὐρίσκετε εἰς τὸ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΒΕΝΤΟΥΡΗ

Πανεπιστημίου 71

Ὡς καὶ ὅλα τὰ εἶδη οἰκοδομικῆς: Σιδηροδοκοὺς, Πλάκας Μωσαϊκᾶς ἐκ στιμέντου κτλ.

ΑΘΗΝΑΙ—Ὁδὸς Ἐρμού 274

ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Σ. Π. Α. Π.

Ἀναχωρήσεις ἐξ Ἀθηνῶν

6.30 π.μ. Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Τρίπολιν, Μεγαλόπολιν, Κυπαρισσίαν, Καλάμας.
7.05 » Διὰ Κόρινθον, Καλάβρυτα, Πάτρας, Κυλλήνην (λουτρά), Πύργον, Ὀλύμπια.
8.20 » Διὰ Κόρινθον καὶ τὰς μέχρις Ἀκράτας στάσεις.
1.00 μ.μ. Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Πάτρας.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

7.30 π.μ. Διὰ Κόρινθον, Ἀθήνας.
11.40 » Διὰ Καλάβρυτα, Κόρινθον, Ναύπλιον, Ἀθήνας.
6.30 » Διὰ Κυλλήνην (λουτρά), Πύργον, Ὀλύμπια, Κυπαρισσίαν, Καλάμας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν.
3.45 μ.μ. Διὰ Κυλλήνην (λουτρά), Πύργον, Ὀλύμπια.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Καλαμῶν

7.00 π.μ. Διὰ Κυπαρισσίαν, Ὀλύμπια, Πύργον, Πάτρας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν, Ναύπλιον, Ἀθήνας.
12.05 » Διὰ Πύργον, Ὀλύμπια, Τρίπολιν.

ΑΦΙΞΕΙΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

4.40 μ.μ. Ἐκ Πατρῶν, Τριπόλεως, Ναυπλίου.
6.15 » Τοπικὴ ἐκ Κορίνθου.
7.05 » Ἐξ Ὀλυμπίων, Πύργου, Κυλλήνης (λουτρῶν), Πατρῶν, Καλαβρυτῶν.
8.05 » Ἐκ Καλαμῶν, Κυπαρισσίας, Μεγαλόπολεως, Τριπόλεως, Ναυπλίου.

ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

1000 χιλίωμ.	Α' Θ.	Δρ.	90	διαρκείας
ἐκπτώσις 25%	Β' »	»	75	6 μηνῶν
	Γ' »	»	45	
2500 χιλίωμ.	Α' Θ.	Δρ.	210	διαρκείας
ἐκπτώσις 30%	Β' »	»	175	12 μηνῶν
	Γ' »	»	105	

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἰσχύοντα μετὰ Πειραιῶς, Ναυπλίου, Μύλων, Κορίνθου, Κυλλήνης, Πύργου, Ὀλυμπίων.

Α' θ. ἐτήσι. Δρ. 504 ἑξάμ. 294 τρίμ. 168
Β' θ. » » 362 » 211 » 121

— ΚΟΝΙΑΚ —

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΚΑΘΑΡΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΟΙΝΟΥ

ΛΥΓΙΖΟΥΝ ΑΛΛΑ

ΔΕΝ ΞΠΑΖΟΥΝ

ΕΚαζώνης

Έτος 4^{ον}

Αρ. τηλεφώνου 628

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΗΛΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ (ΚΑΘΗΓ. ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ)

περιλαμβάνει: *Κλασσικόν Τμήμα* αποτελούμενον ἐκ τῶν ἐξῆς τάξεων: 1 Νηπιαγωγείου, 4 τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, 3 τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ 3 τοῦ Γυμνασίου. *Ἐμπορικὴν Σχολήν* ἐγκεκριμένην ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Ἑθν. Οἰκονομίας καὶ παρέχουσαν δίπλωμα ἀναγνωριζόμενον ὑπὸ τοῦ Σ. Υπουργείου καὶ τῶν Τραπεζῶν.

Τμήμα Θηλέων (ἐν ἰδιαιτέρῳ οἰκίματι) ἐν τῷ ὁποίῳ πλὴν τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων διδάσκονται ὑποχρεωτικῶς ἡ Γαλλικὴ καὶ Ἀγγλική, ἡ χειροτεχνία, ἡ οἰκοκυρική, ἡ κοπτικὴ καὶ ῥαπτική, τὰ κεντήματα, ἡ ὑγιεινὴ καὶ νοσηλεία, ἀθλητικαὶ παιδιὰ, ἡ φωνητικὴ μουσικὴ καὶ ἡ ἀπαγγελία καὶ οἱ ἑλληνικοὶ χοροὶ.

Δεκτοὶ γίνονται μαθηταὶ ἐσωτερικοὶ, ἡμιτροφίμοι καὶ ἐξωτερικοὶ, μαθήτριάς δὲ μόνον ἡμιτρόφιμοι καὶ ἐξωτερικαί.

Κανονισμὸς στέλλεται τῷ αἰτοῦντι — 14 Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 14.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΒΛΑΒΙΑΝΕΙΩΝ ΠΑΘΗΣΙΑ

Ἡ πρώτη καὶ τελειοτάτη
ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Κατὰ τὴν ὁμόφωνον γνώμην καὶ διδασκαλίαν τῶν διαπρεπεστέρων Νευρολόγων καὶ Ψυχιάτρων μόνον ἐν τῇ Κλινικῇ θεραπεύονται τελείως

Ἡ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ, ΥΣΤΕΡΙΑ

καὶ λοιπαὶ ΝΕΥΡΩΣΕΙΣ καὶ ΨΥΧΩΣΕΙΣ

ἀκόμη καὶ αἱ χρονιώταται καὶ δυσίατοι ἐξ οἷσιν ἀπὸτε αἰτίας προερχόμεναι, ὡσαύτως δὲ πάντοτε θεραπευτικῶς τελεῖται ἡ νοσηλεία τῶν ἐξ ὁργανικῶν νοσημάτων καὶ νευρο-ἀρθριτισμοῦ πασχόντων μετὰ ποικίλων ἐκδηλώσεων.

Ὁ Διευθυντὴς κ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ δέχεται τοὺς εἰσακτέους καθ' ὅσον ὥρας καὶ τοὺς πάσχοντας ἐκ

ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΩΝ

νοσημάτων καθ' ἑκάστην 10-12 π. μ. καὶ 5-6 μ. μ. ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις οἰκίᾳ του

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

Ἐναντι Ἀρσακείου, Μέγαρον Μελά

Ἀριθ. Τηλεφώνων 200

Τὰ Ὀφθαλμικὰ νοσήματα
Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ
εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου
Σπήλιου Ι. Χαραμῆ
Τ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.
ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν
Παρισίων σπουδῶν κλπ.
20 Ὀδὸς Πειραιῶς 20
Ἀθήναι, Τηλεφώνον 654.

ΤΩΡΑ

πλέον ὅλος ὁ κόσμος
προτιμᾷ
τὰ ἔτοιμα ὑποδήματα
πολυτελείας τοῦ ὑπο-
δηματοποιοῦ

Γ. ΜΟΥΓΕΡ
Οἰκονομία χρόνου καὶ
χρήματος.
Εἰδικότης εἰς τὰ ὑπο-
δήματα τῶν κυριῶν.

ΣΤΑΔΙΟΥ 46
ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΑΓΡΙΝΙΩ
ΑΙΓΙΩ
ΑΛΜΥΡΩ
ΑΜΑΛΙΑΔΙ
ΑΜΦΙΣΣΗ
ΑΡΤΗ
ΑΤΑΛΑΝΤΗ
ΒΟΛΩ
ΓΥΘΕΙΩ
ΔΗΜΗΤΖΑΝΗ
ΖΑΚΥΝΘΩ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΦΗΒΑΙΣ
ΦΗΡΑΙ
ΙΩΑΚΗ
ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ
ΚΑΒΑΛΑΙ
ΚΑΛΑΒΡΥΤΟΙΣ
ΚΑΛΑΜΑΙΣ
ΚΑΡΑΙΤΣΗ
ΚΕΡΚΥΡΑΙ
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ
ΚΟΡΙΝΘΩ
ΚΥΘΗΡΟΙΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΥΤΑΞΙΑΣ
ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ
ΙΩ. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΧΥΡΑΡΙΣΣΙΑΙ
ΚΥΜΗΙ
ΛΑΜΙΑΙ
ΛΑΡΙΣΣΗ
ΛΕΒΑΔΕΙΑΙ
ΛΕΥΚΑΔΙ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΙ
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩ
ΜΕΣΣΗΝΗ
ΝΑΥΠΑΚΤΩ
ΝΑΥΠΑΓΙΩ
ΠΑΤΡΟΙΣ
ΠΑΤΡΑΙΣ
ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΠΥΛΩΙ
ΠΥΡΓΩ
ΡΟΔΩ
ΣΠΑΡΤΗ
ΣΥΡΩ
ΤΡΙΚΑΛΟΙΣ
ΤΡΙΠΟΛΕΙ
ΧΑΛΚΙΔΙ
ΠΡΑΚΤΟΡΙΩΝ
ΕΝ ΣΚΟΠΕΛΩ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

